

Xoay Chết Chú Husky

Contents

Xoay Chết Chú Husky	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	30
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	40
12. Chương 12	44
13. Chương 13	47
14. Chương 14	52
15. Chương 15	55
16. Chương 16	59
17. Chương 17	63
18. Chương 18	67
19. Chương 19	70
20. Chương 20	75
21. Chương 21	79
22. Chương 22	83
23. Chương 23	87
24. Chương 24	90
25. Chương 25	94
26. Chương 26	97
27. Chương 27	100
28. Chương 28	103
29. Chương 29	106
30. Chương 30	109
31. Chương 31	113
32. Chương 32	117

Xoay Chết Chú Husky

Giới thiệu

Thể loại: Vong du bàn phím, đam mỹ, Kiếm Tam, Sách Tàng, Hoa Dương, Đường ĐộcNhân vật chính: Ngụy Diệp, Cố Á

1. Chương 1

Lần theo địa chỉ trong tin nhắn, Ngụy Diệp kích động bò lên tầng 5, nào ngờ lại thấy một cái va li được đặt trước cửa phòng 502, xong đời rồi, sợ rằng phòng này đã bị thuê mất tiêu rồi!

Sao có thể trùng hợp như vậy, Ngụy Diệp tính toán trong lòng, đây đã là lần thứ ba trong ngày, mỗi lần cậu tới xem phòng đều có người cướp chỗ. A, ngày mai đã khai giảng rồi mà còn không tìm được phòng ở...

“Bạn học, bạn học, này!”

“A, cái gì?”

“Cậu cũng đến xem phòng sao?”

“Ừ, đúng thế, thì sao?” Ngụy Diệp ngẩng đầu đánh giá trên con trai đột nhiên xuất hiện này, tóc tai rối bời, mắt kính dày cộp, mặc áo T shirt, điển hình của trạch nam!

“Cậu cũng biết phòng ở chỗ này rất khó thuê, loại phòng ở cho người nhà nhân viên trong trường này số lượng có hạn, phải nhanh tay mới cướp được.”

“Rốt cuộc ý cậu là sao?”

“Như vậy, vườn hoa mới ở trường cậu có biết không, cổng phía Tây trường học, có một thầy giáo mua phòng ở tặng cho con trai chuẩn bị kết hôn, không ngờ hai vợ chồng người con đều ra nước ngoài, giờ đang quảng cáo cho thuê. Không gian thoáng đãng, sử dụng hệ thống sưởi khí thiên nhiên, điều kiện tốt như vậy chỉ có đại gia tôi đây mới tìm được thôi.”

“Cậu muốn thuê chung với tôi à?” Phòng ở như vậy, Ngụy Diệp rất ưng ý, nhưng mà hôm nay liệu có bị hựt nữa không?

“Đúng thế, cậu xem, tôi đáng tin hơn mấy tên trạch nam kia nhiều!” Này, nói cứ như cậu không phải trạch nam ấy.

“Có nổi mạng không?”

“Dương nhiên có, 10 triệu* đấy, thế nào?”

(Một gói mạng của TQ, tốc độ 1.25 MB/s)

“Đi nào, mau tới xem phòng.”

“Nhưng mà, có chút phiền phức nhỏ... Tiền thuê nhà tôi có thể bỏ nhiều hơn, chỉ cần cậu quen được với...”

“Hả? Tiền thuê nhà không là vấn đề, có phiền phức gì?”

“Đi xem rồi cậu sẽ biết.”

Đó thật đúng là một phiền phức không hề nhỏ... Ngụy Diệp đứng ở cửa mà mồm miệng há hốc. Con husky đó thật không tệ! Nhìn vẻ mặt hung thần ác sát của “phiền phức”, Ngụy Diệp giờ mới hiểu tại sao tên trạch nam này không tìm được người thuê chung.

“Ai~ đây quả là Phiền Phức.” Trạch nam thấy Ngụy Diệp không sợ Phiền Phức, càng tin tưởng nhất định sẽ thành công.

Phiền Phức? Ngụy Diệp yên lặng nôn mửa trong lòng, thật là một cái tên hay.

“Nhà của tôi ở tỉnh Lâm, vốn muốn để Phiền Phức ở nhà, nhưng không ngờ đến cuối kì, mẹ tôi ra nước ngoài học thêm, bố tôi bận rộn cả ngày, dì tôi không giữ được nó, để nó chạy mất, vất vả lắm tôi mới tìm được về, không dám để nó ở nhà nữa. Phiền Phức rất ngoan, bình thường tôi để nó trên sân thượng, nó sẽ không sửa soạn, cũng không quấy rối cậu. Cậu xem, nó không cắn người.”

Đây là một con chó rất to! Ngụy Diệp thấy dạ dày mình co rút, nhưng bỏ lỡ nơi này cũng không biết có tìm được phòng khác thích hợp hay không. Cậu khẽ cắn môi, lo lắng hỏi một câu, nửa đêm tôi chơi game mở mic có ảnh hưởng tới cậu không?

“Mở mic đi, tôi rất đứng đắn!” Trạch nam vừa nhìn cửa, lập tức đảm bảo, “Chỉ cần cậu có thể chấp nhận Phiền Phức, nửa đêm cậu chơi Rocking roll tôi cũng không ý kiến! Phòng ở này rất riêng tư, phòng chủ phòng khách đều có buồng vệ sinh độc lập, bình thường cậu đưa bạn gái về nhà tôi cũng không nghe được đâu, tối đa chúng ta tắm khác giờ nhau, nhà bếp bình thường tôi chỉ cần đun thịt cho Phiền Phức, cũng không dùng nhiều. Thực ra nếu không phải Phiền Phức ăn quá nhiều, tôi không gánh vác nổi thì cũng không cần tìm người thuê chung. Phòng ở tốt như vậy rất khó kiếm.”

“Vậy đi.” Ngụy Diệp nói, “Chúng ta thảo luận cụ thể, tôi là Ngụy Diệp. Bố tôi họ Ngụy, mẹ tôi họ Diệp, năm hai khoa tài chính. Nó là Phiền Phức, thế cậu tên là gì?”

“Tôi, tôi là Lý Cảnh Lâm, năm ba cơ khí. Bạn thân, việc này đồng ý sao?”

“Đồng ý!”

Trải qua một phen thảo luận từ A đến Z, Ngụy Diệp cùng Lý Cảnh Lâm xác định phạm vi sinh hoạt, đạt thành hiệp nghị không can thiệp chuyện của nhau. Ngụy Diệp sẵn sàng chia nửa tiền thuê nhà với trạch nam, buổi chiều liền mang hành lý tới.

“Laptop GT, chuột chơi game chuyên dụng, mẹ nó, Frost Blue, tai nghe hơn 2 nghìn, anh trai à, anh còn tìm người thuê chung làm gì? Đại gia mà!”

11269601_777474359034680_713566957_n

Frost Blue

Ngụy Diệp khinh bỉ liếc nhìn tên nuôi chó mà mỗi ngày hầu như đều cho nó ăn Haagen Dazs (một hãng kem, bánh ngọt nổi tiếng), “Chủ yếu tại mẹ tôi không cho tôi ra ngoài thuê phòng, bà nói muốn thể nghiệm cuộc sống đại học cần phải ở chung với bạn bè trong kí túc. Bà không biết tôi thuê phòng ở ngoài đâu.”

“Bạn thân này, cậu giỏi đấy, mẹ cậu chắc sợ cậu ở với bạn gái chứ gì!” Trạch nam tấm tắc vây xem một hồi mới thay quần áo ra ngoài dắt theo con chó, à không, dắt theo Phiền Phức đi.

Ở chung hai người khá thoải mái hơn bốn người, khó có được không khí tự do, cậu yên lặng thích ứng với phòng ở mới một hồi mới tiếp tục bắt đầu sắp xếp đồ dùng sinh hoạt cá nhân.

Cơm tối là trạch nam dắt chó đi dạo tiện thể mua từ căn tin về. Ngụy Diệp vô cùng kinh ngạc khi thấy cậu ta dắt chó mà còn có thể vào căn tin mua cơm! Nhưng thật ra trạch nam quan tâm Phiền Phức còn hơn với bản thân, trong nồi áp suất đã chuẩn bị sẵn món thịt bò, bởi vì nấu cho chó ăn nên bỏ rất ít hạt tiêu, trộn thêm bánh bột ngô. Ngụy Diệp vô cùng tò mò với nguồn gốc của nồi bánh ngô này!

Đây là chó sao? Đây là con trai ruột của cậu ta mới đúng!

“Đúng rồi, bạn thân, buổi chiều thấy cậu có rất nhiều thiết bị chuyên nghiệp, chơi cái gì thế, World of Warcraft, LOL, DOTA2, không phải sao? Vậy là Sword of the Spirit hả?”

“Kiếm Vong 3, không nổi tiếng lắm.”

“Là Cơ Tam!” Trạch nam vỗ đùi, “Tôi cũng có acc, nhưng mà trước khi mở 90 đã bị người ta trộm mất nên không chơi nữa. Vẫn có người gọi tôi trở lại đó, trước đây tôi ở server 0 Quách Vĩ Vĩ, cậu ở server nào?”

(do trò chơi quá gay nên dân chúng gọi là Cơ (gay) Tam =)))

“Server 6, Mẫu Đơn.”

“Siêu quá!” Trạch nam cảm thán một câu, nói “Tôi cũng muốn trở lại tìm một mảnh tình vắt vai. Dân đây Aoi chan* không ra tác phẩm gì mới, thật cô đơn mà.”

(Aoi Sora, TQ hay gọi là Thương lão sư. Diễn viên JAV =)))

Nè, loại cậu mà muốn tìm tình duyên thì còn phải tìm xa ngàn dặm nữa. Yên lặng mắng trong lòng một câu, Ngụy Diệp trở về phòng lên mạng chơi game.

[Bang hội] [Diệp Khanh] login.

[Bang hội] [Bang chúng Giáp]: Phó bang tới

~[Bang hội] [Bang chúng Ất]: Phó bang đêm nay có tổ chức đoàn không?

[Bang hội] [Diệp Khanh]: Có, đi tìm đầu trọc bảo cậu ta chỉ huy.

Bạn nói thầm với [Tiểu Ất]: Đúng rồi, Thanh Y có onl không?

[Tiểu Ất] nói thầm với bạn: Bang chủ đại nhân ư? Không có.

Bạn nói thầm với [Tiểu Ất]: A.

Nghe được tin Thanh Y không onl, Ngụy Diệp ngây ngốc nhìn acc Tàng Kiếm vàng óng của mình trong màn hình, thậm chí không thể chia sẻ tâm sự cùng cô ấy. Quên đi, tới Mã Ngụy Dịch quay tay giết người vậy!

Sau đó trên kênh bang hội liên tiếp có thông báo cậu giết người. Không thể không nói, là một nhị thiếu gà vang Tây Hồ, bất kể là tiền nhiều hay ít, hay tính uy lực của đại phong xa, Diệp Khanh của Ngụy Diệp đều đạt chuẩn vô cùng!

Lâm An Sơ Vũ là một bang hội PVE coi như nổi tiếng trong server Quách Vĩ Vĩ, mặc dù sau khi bang chủ cũ AFK, thực lực của bang có chút suy giảm, nhưng sức mạnh tổng thể vẫn rất cao, mỗi tuần đều có mấy đoàn tổ chức hoạt động, YY quanh năm có vài chục người tham gia. Mà cậu cũng giống như bang chủ đương nhiệm Thanh Y, đều là đệ tử thân truyền của bang chủ cũ.

Bang chủ cũ thật đúng là như trong truyền thuyết, nhưng mà giờ cậu ta AFK chuẩn bị thi vào đại học, đúng, chính là thi vào đại học. Năm đó khi Ngụy Diệp biết được cái lý do này, thiếu chút nữa đã đập đầu vào màn hình tự vẫn. Sự phụ đào hoa phong lưu sắc bén lãng lợ của cậu không ngờ lại là một học sinh cấp 3, còn nhỏ hơn cậu ba tuổi. 23333333*!!

(23333333: A ha ha ha ha)

Mà Thanh Y chính là sư tỷ của Ngụy Diệp, một Tú nương ôn nhu xinh đẹp. Sau khi Ngụy Diệp bị sư tỷ dụ dỗ một tay kéo lên đã chìm đắm thật sâu dưới điệu múa uyển chuyển ở Tú Phường kia. Cậu yên lặng theo đuổi Thanh Y suốt một kỳ nghỉ hè, cuối cùng Thanh Y cũng chấp nhận, để cho đám anh em vô tâm trong bang cảm thấy bãi hoa nhài cấm bãi phân trâu.

Ở bên Thanh Y hơn một tháng, Ngụy Diệp phải đối mặt với nguy cơ vô cùng lớn.

Thanh Y muốn đi du học, nếu như hai người ở trên game thì còn có thể từng giờ từng phút quấn quýt một chỗ. Nhưng từ khi Thanh Y ra nước ngoài, múi giờ chênh lệch khiến Ngụy Diệp chịu đủ sự dằn vặt tra tấn của nhung nhớ, mà càng làm cậu bồn khoăn hơn là Thanh Y đã mất đi hứng thú với game. Cậu lẳng lẳng đăng nhập acc Thanh Y làm nhiệm vụ hàng ngày, kiêu ngạo đánh nhau ở quán trà, đi bí cảnh kiếm tranh bị, cày chiến giới, mà Thanh Y chỉ biết yên lặng lén lút chuyển tiền trang bị vào acc Diệp Khanh, sau đó nói với Diệp Khanh cô không thể cùng cậu chơi game được nữa, rất xin lỗi.

Không cùng chơi game, Diệp Khanh cảm thấy khoảng cách giữa hai người ngày càng xa, để giải quyết vấn đề lệch múi giờ, Ngụy Diệp quyết định khai giảng ra ngoài tự mình thuê phòng ở, như vậy cậu có thể trò chuyện với Thanh Y tới đêm mà không đánh thức bạn cùng phòng tức giận tới bật dậy rút dây mạng.

Nào ngờ bây giờ mọi việc đều được dàn xếp ổn thỏa, Ngụy Diệp đã quen với cuộc sống ở chung với trạch nam, nhưng Thanh Y ba tuần rồi không xuất hiện. Lúc này Diệp Khanh mới phát hiện, cậu không biết trường của Thanh Y, tên của cô, ngoại trừ số điện thoại di động trong nước, ngay cả ảnh của Thanh Y cậu cũng không có. Thanh Y thậm chí chưa từng nói thích với cậu.

Thiếu nam ngây thơ Ngụy Diệp nghĩ mình bị đùa giỡn rồi, cậu thề sẽ trở thành một thằng đàn ông khôn khiếp đi lừa gạt tình cảm của các mỹ nữ, kích động vô số bang chiến, toàn bộ topic đều là 818* về cậu, trở thành con gà số một, ngấm lại có chút kích động vô cùng!

(818: tám một chút, trò chuyện phiếm, chat chit)

Móng vuốt gà của cậu liên tục hủy bỏ năm cái Thẻ non hẹn biển, 12 cái Trái tim chân thành đã ở trong túi cả tháng trời, một lá thư tình duyên định tặng Thanh Y, đánh một cái Hạc Quy lao vào đám hồng danh trong Mã Ngụy Dịch. Cảm giác chính là không bao giờ yêu nữa!

(Mã Ngụy Dịch là map chiến loạn, sẽ thấy thằng khác phe thành tên màu đỏ)

Kết quả khi Thanh Y trở về, Ngụy Diệp lập tức biến thành một nhĩ thiếu phong lưu chân đứng hai thuyền. Sao lại nói vậy? Xem ảnh chụp màn hình, ở giữa rừng hoa đào tại Ba Lăng Huyện, Ngụy Diệp cùng một Độc tỷ thả vài cái Trái tim chân thành. Ngụy Diệp choáng váng, căn bản là cậu không onl lúc đó. Trên YY bang hội cãi nhau liên hồi, Thanh Y một chút cũng không tin, không chịu tha thứ, Ngụy Diệp triệt để từ bỏ. Quên đi, chơi Kiếm Tam không phải không có tình duyên tan vỡ! An ủi mình như vậy, Ngụy Diệp yên lặng lui bang, xóa hảo hữu với Thanh Y.

Không ngờ kịch còn kéo dài, Độc tỷ kia thấy Ngụy Diệp lui bang cũng lui bang, mỗi ngày yên lặng theo Ngụy Diệp, cậu chơi trận doanh thì buff cho cậu, đi bí cảnh thì cùng đi, toàn bộ hành trình làm quán trà cũng tùy thời cung cấp năm loại nguyên liệu, hóa ra chuyện ngày đó là chính Độc tỷ vào acc Diệp Khanh. Đây là một câu chuyện tình đơn phương, đương nhiên đẳng cấp có thể lên tới 818 về tình đơn phương.

Độc tỷ thích Ngụy Diệp còn sớm hơn Ngụy Diệp thích sư tỷ, từ khi Diệp Khanh của Ngụy Diệp vẫn chỉ là một acc nhỏ. Khi cậu mới ở tân thủ thôn cùng cô tổ đội làm nhiệm vụ, Độc tỷ đã có tình cảm với vị nhĩ thiếu ga lăng này rồi. Sau đó hai người ngày càng thân nhau, Ngụy Diệp là một người rất nhiệt tình, còn giúp đỡ những người không biết xây dựng trang bị phụ ma, hỗ trợ đá ngũ sắc cho vũ khí, ghép đá các cấp cho bạn bè, nào ngờ Độc tỷ cho rằng đây sự dục dăng cậu dành cho mình cô, vì vậy lập tức rơi vào tay giặc, thậm chí vì vài câu vui đùa của Ngụy Diệp mà luyện một acc Quân nương.

Sau đó lại biết được chuyện Thanh Y không login khiến Ngụy Diệp đau lòng, Độc tỷ nghĩ cơ hội đã tới. Mỗi ngày cô đều tới cùng trò chuyện với Ngụy Diệp, làm hàng ngày, khuyên nhủ cậu, an ủi cậu, trêu chọc cậu để cậu vui vẻ. Ngụy Diệp cũng thấy kỳ quái, nhưng hai người quen biết đã lâu, có thể nói là quan hệ bạn bè thân thiết nên cứ đồng ý cho cô cùng mình. Không ngờ Độc tỷ dám mở acc mình thả Trái tim chân thành cùng Thẻ non hẹn biển.

Giống như sấm sét giữa trời quang! Ngụy Diệp không ngờ kết quả lại như vậy, sau khi biết Độc tỷ là người thứ ba, rất nhiều bạn bè tới tìm Độc tỷ báo thù cho Thanh Y, mà bạn bè của Độc tỷ cũng không cam lòng chịu thua thiệt, đều nhảy ra bảo vệ bạn mình. Kết quả thành một trận tình phong huyết vũ. Mà khi Diệp Khanh may mắn thoát khỏi trận hỗn chiến này mà logout lại nhận được tin khiến cậu đau lòng gần chết, Thanh Y muốn AFK.

Lại thêm một phát sấm sét giữa trời quang.

2. Chương 2

“A! Phiền quá đi!” Ngụy Diệp ném cái điều khiển điều hòa lên giường, ném xong lại thấy không ổn, đành cầm lên kiểm tra xem nó có hỏng hay không. Xác định nó vẫn còn tốt, cậu lại ném nó lên giường.

“Cộc cộc cộc!!!”

Ngụy Diệp lui người bưng cái đầu vừa bị đập vào ván giường, nước mắt chảy như mưa. Cậu không biết bản thân đang khổ sở vì điều gì, chẳng lẽ vì mối tình đầu chết non sao? Ngụy Diệp cố gắng tự nhủ, cứ nghĩ là mình khổ sở vì mình muốn khổ sở đi! Được rồi, mặc kệ vì lý do gì, những người bạn bình thường vô cùng tốt bụng của cậu, luôn miệng gọi cậu là Nhĩ thiếu, Diệp ca, phó bang chủ, chỉ vì vài lời đơn giản của Thanh Y mà mở cừu sát với cậu. Nỗi khổ trong lòng Ngụy Diệp chẳng thể nào nói nên lời.

Trong trò chơi, yêu đương làm cái quái gì, chỉ có mình cậu mới nghiêm túc vậy thôi! Nhớ tới lời Độc tỷ an ủi cậu khi Thanh Y biến mất, trong lòng Ngụy Diệp lại dấy lên ngọn lửa.

“He he, bạn thân! Có ở đó không?”

Trạch nam? Ngụy Diệp cố gắng hít nước mũi, xoa đôi mắt ướt át, mới chậm chậm ra mở cửa.

“Bạn thân, giúp anh chút đi, ai u! Mặt thổ à, đau mắt à, bị bệnh là phải trị đó!” Dưới ánh mắt phần nộ của Ngụy Diệp, trạch nam mới bớt điên, “Thất tình sao? Đừng lắc đầu, ánh mắt của chú, anh đây vừa nhìn đã biết. Thế nào, chia tay với bạn gái trong game sao? Chắc chắc, kể anh nghe xem nào, Tiểu Ngụy Tử!”

“Làm sao anh biết được?” Ngụy Diệp nghĩ, lẽ nào cậu khóc rất khó xem sao?

“Khí của đàn bà.” Trạch nam Lí Cảnh Lâm vẫy vẫy tay, bình tĩnh ngồi xuống sofa vắt chân chữ ngũ, “Mấy cái yêu qua game anh đây đã thấy nhiều rồi, hồi sơ trung, anh chơi Audition còn quen ba người bạn gái, cao trung không cần phải bàn. Sớm nhất là hồi năm bốn tiểu học, anh chơi Mộng ảo tây du còn tìm được bà xã, sinh con trai rồi.”

Đầu má, trong lòng Ngụy Diệp chửi thầm. Năm bốn tiểu học, cậu khi đó còn không biết con gái là cái quái gì, còn vì hỏi sai vấn đề mà bị nữ lớp trưởng trù dập.

“Trong suy nghĩ của anh, trong game, kết hôn với yêu đương chẳng là cái rắm gì, không thể ăn cũng không thể uống. Chú có thể làm gì một đồng số liệu sao? Không thể. Cái gì cũng không có, các chú chỉ đang giết chết tuổi thanh xuân của mình mà thôi. Còn nói là có gì ghê gớm đâu. Ai mà biết được cách một cái máy tính, đưa con gái bên kia có phải là thằng gay già nào không? Mấy lí do như đã gặp mặt chỉ là chửi bay chửi biến, mẹ chú bỏ tiền cho chú ăn học không phải để chú già mồm cãi láo như thế, có biết không? Xã hội bây giờ là thời đại nào rồi, có thời gian rảnh rỗi thì chú đọc sách đi, hoặc là nghiên cứu cổ phiếu, tương lai trở thành đại gia rồi, đàn bà sẽ tự động nhào vào lòng chú, đó mới là giỏi.”

Nhìn bản mặt Ngụy Diệp đã đại ra, Lí Cảnh Lâm nghĩ lời răn dạy của mình ít nhất cũng có hiệu quả, “Vậy nên mới nói chú đúng là tóc dài óc ngắn, tuổi trẻ chỉ một chút sóng gió cũng không chịu được. Cho dù là trò chơi, có người có bản lĩnh khiến cho đám con gái đuổi theo ngàn dặm, anh thấy chú cũng chỉ có thể xách dép theo người ta ngàn dặm mà thôi. Đừng nghĩ mình là tình thánh! Trẻ con nhà nào chơi cũng thế, sao chỉ có chú đau khổ, đổ như mặt trời thế này?”

Sao lại đổ như thế, đổ như thế, hoa kia vì sao đổ như thế? * Ngụy Diệp nhịn không được muốn hát ầm lên, chờ một chút mới nhận ra, sao tự nhiên mình lại bị mắng?

(Lời bài hát “Hoa kia sao lại đổ như vậy” của Đào Lang.)

“Anh Lý, em muốn hỏi một câu?”

“Nói đi.”

“Anh bảo anh giàu kinh nghiệm như vậy, sao em còn chưa có chị dâu? Anh còn suốt ngày ôm máy tính chơi shimeji Miku mà! Đừng tưởng là em không phát hiện ra!”

miku_shimeji_by_milaelatti-d33hiny

shimeji Miku bò đầy màn hình =))

“Khụ khụ, anh chỉ muốn an ủi chú thôi mà! Có mắt mà như mù, không thấy được lòng tốt của anh!” Nói xong, trạch nam còn đẩy kính, che giấu biểu tình xấu hổ.

“Vậy thì cảm ơn anh, nhờ anh mà em đã thoải mái hơn nhiều, dù lời anh nói chẳng có đạo lý. Được rồi, anh tìm em có chuyện gì?”

“Đây đây, em gái anh có một đoàn cổ định, gần đây thiếu người chỉ huy Đại Minh Cung, anh lại đến kì thi, thực sự không có thời gian giúp nó. Trong bang có mất thăng mất dạy thấy em gái anh xinh đẹp nên muốn tán, quả thực không thể nhìn chúng nó, chú nói có đúng không? Chú xem, mấy đứa con gái bây giờ mà không kiểm soát chặt chẽ, thực làm người ta không giữ khắc nào được thả lỏng cảnh giác, có đúng không? Em gái anh xinh đẹp như thế, có đúng không? Có đúng hay không?!”

Bị trạch nam dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm, Ngụy Diệp bất giác gật đầu.

“Vậy nên nếu chú đồng ý chuyển server, anh đưa chú tiền chuyển tới server Quách Vĩ Vĩ giúp anh trông coi em gái. Nếu chú không muốn, chú cứ lấy acc của anh hàng tuần mở đoàn cũng được, coi như là anh đây van xin chú, sau này cơm tối anh đều bao có được không?”

“Không cần khách sáo như vậy, chuyện chuyển server...” Nghĩ tới gần đây chơi game mệt mỏi như vậy, Ngụy Diệp muốn từ bỏ, “Chắc là không được đâu. Thực sự gần đây em không có tâm tình muốn chơi game, hơn nữa học hành cũng bận rộn.”

“Vậy thôi. Chú cũng nên ngắm xem các hot girl trong khoa chú, lớn như vậy mà chưa có mảnh tình vắt vai, chú cũng đâu có xấu trai!” Rõ ràng nên nhắc nhở Ngụy Diệp phải chăm chỉ học hành, trạch nam Lí Cảnh Lâm lại đặt vấn đề khác lên trước. Trường của cậu ta là Học viện Công nghệ thông tin, tên gọi tắt là Cơ viện*, tỉ lệ 5 năm 1 nữ quả thật khiến cậu ta chịu đủ nỗi khổ độc thân.

(Tiếng Trung của học viện CNTT là Kế toán cơ học viện.)

Nhưng mà tại sao lại nói Ngụy Diệp chẳng có một mảnh tình vắt vai? Về phương diện này, chỉ có thể trách cậu ta có đôi mắt cú vọ. Theo lý thuyết mà cậu ta đã đúc kết suốt một năm qua, mấy cô gái trước đây cậu ta từng tỏ tình vừa nhìn đã biết đều là loại ích kỷ, nhỏ nhen, dù rằng lớn lên xinh đẹp, có ngực có hông, nhưng không thể đạt tới mức độ thấu hiểu trái tim hắn.

Về mặt khác, Ngụy Diệp lớn lên không xấu trai, thậm chí phải nói là đẹp trai, nếu so với đám cùng lớp, cùng khoa, cậu ấy có thể trở thành hot boy. Thế nhưng vẫn thua, thua ở chiều cao. Trong thời đại toàn chân dài này, với thân thể khiêm tốn 170cm này mà nói, các cô gái nhìn xong chỉ kêu, ôi, thật là một tiểu thụ xinh đẹp! Cho dù là đám con gái thẳng tắp không xem đam mỹ nhìn vào cũng chỉ kêu, ôi, đẹp trai đấy! Nhưng trong đầu chỉ có một từ: Thất bại!

Vậy nên Ngụy Diệp càng lớn thì chênh lệch chiều cao càng rõ ràng. Trẻ con bây giờ cứ như ăn phải thuốc kích thích tăng trưởng, ngay cả một cô gái không cao lắm, lúc nào cũng hận trời quá cao, mà Ngụy Diệp cũng phải ngẩng đầu ngược nhìn người ta, sao có thể đáng thương đến thế chứ!

Thế nên đến hiện tại Ngụy Diệp đã năm hai đại học, gần hai mươi tuổi rồi, còn phải ở trên game trải nghiệm tình yêu qua mạng.

Mấy ngày tiếp theo, Ngụy Diệp ngoan ngoãn tập trung vào học hành. Sáng sớm yên lặng rời giường tới phòng học chiếm chỗ ngồi, buổi tối liên tục tới phòng tự học ôn bài, đi học còn tích cực xung phong trả lời câu hỏi, còn được giảng viên yêu thương thưởng cho một cái kẹo que... Đương nhiên, vì cái kẹo này mà cậu bị đám bạn cùng lớp cười nhạo thật lâu, bởi giảng viên nói đó là kẹo chuẩn bị cho con trai đang học nhà trẻ!

Con mẹ nó! Ngụy Diệp im lặng biểu thị tôi chỉ hơi lùn một tý thôi mà! Sao có thể so sánh tôi với trẻ con nhà trẻ chứ!!! Hừ, nhưng mà kẹo này có vị không tệ, chẹp chẹp, lần sau mua một ít về ăn.

A a a buồn chán quá đi, thứ bảy, ở thư viện, Ngụy Diệp ném quyển từ điển sang một bên, lấy điện thoại di động, mau chóng mở trò plant vs. zombie 2 ra, giải trí một chút!

“Xin hỏi, bạn học này, bên cạnh cậu có người ngồi không?” Giữa lúc Ngụy Diệp đang hăng hái bắn zombie, đột nhiên trên đầu vang lên một giọng nam. Trên tay tiếp tục thu thập mặt trời cùng bắn đậu Hà Lan, cậu quay đầu lại, rồi lại quay sang nhìn chăm chăm màn hình mà nói, “Không, không có ai. Cậu cứ ngồi đi.” Mẹ nó! Thanh âm của nam thần nha! Nếu như đám con gái trong bang hội ở đây sẽ rất phấn khích cho coi! Sợ rằng sẽ thét chói tai, thủng cả óc nhà luôn.

Tiếng kéo ghế vang lên, đột nhiên Ngụy Diệp sinh ra lỗi giác... Chỗ ngồi của cậu ở phía tây, trông về phía đông, phía nam là cửa sổ, bạn học này ngồi ở bên phải cậu, ánh mặt trời chiếu chiếu cái bóng của người ấy, phủ lên điện thoại của cậu! Nhìn từ cái bóng thôi, trong lòng Ngụy Diệp chỉ có một câu!

Đậu má! Cao dã man!!!! Anh rảnh rồi lắm hay sao mà cao như thế để làm gì! Có bản lĩnh thì chặt bớt chân đi cho ông đây mười phân đi! Anh không sợ trời sập xuống thẳng cao chết trước sao? Anh có biết chỉ vì loại người cao như anh mà đám con gái mới không để ý tới tôi không? Anh biết không?

Bình tĩnh, bình tĩnh, cậu đã bị người ta chê cười bao nhiêu năm qua. Ngụy Diệp nuốt nước mắt chua xót, kết thúc một màn chém giết, bảo vệ mảnh đất trồng rau thành công, bắt đầu len lén liếc cái tên cao kều kia một cái.

Mặt mũi không tệ, cao như thế lẽ ra phải phối với mặt ngựa mới đúng chứ, trừ điểm. Quần áo cũng rất sành điệu, lại trừ điểm! Nhìn cơ thể dưới lớp quần áo kia... Hửn là có rèn luyện? Cùng với giọng nói này, đây đích thực là nam thần cao phú soái* mà!!! Chắc chắn, thực sự là kẻ thù của đàn ông! Nếu như tên này chơi T trong Kiếm Tam, cừu hận đảm bảo cực nhiều, buff không cần lo mình OT nữa.

(Cao phú soái: cao to, giàu có, đẹp trai.

OT: giải thích nôm na là cướp cừu hận của boss còn cao hơn tank. Nghĩ thử mình đang đánh thắng địch sắp chết, tự nhiên thắng địch được buff đầy máu, thế là địch nó giết được mình, hận là hận thắng buff máu cho địch đó =)))

Ngắm một lúc, Ngụy Diệp lại mở sách ôn tập của mình, tiện tay viết chính tả mấy từ đơn vừa trả, sau lại vì bị che khuất hết ánh nắng mà bực mình, sớm rời khỏi thư viện.

Trước khi đi, cậu đảo mắt liếc tới tập sách xếp chồng trên notebook của nam thần, khóa 2012 khoa Quản trị kinh doanh Cổ Ân Sính... Chữ này đọc như vậy hử...

Nhưng mà lạ thật, Ngụy Diệp nghĩ, khoa Quản trị kinh doanh hồi năm nhất đều cùng học với khoa mình mà, sao mình không nhớ có nhân vật xuất sắc như vậy chứ? Dù mình không nhớ, chẳng lẽ đám con gái cũng không nhớ? Chẳng lẽ đây là notebook của bạn gái? Mình thật quá thông minh, tự thưởng bản thân 32 điểm!

Chỉ cần tình cờ để ý tới một người, người đó sẽ liên tục xuất hiện trong thế giới của cậu. Cho dù đó là người cậu ghét, người đó cũng tràn đầy trước tầm mắt, đúng là muốn chết mà.

“Nghe tin gì chưa? Kỳ thi lần này thần ngũ lại xếp hạng nhất!” Trong phòng máy tính hiện đại, Ngụy Diệp nghe hai nữ sinh bên cạnh nói thầm.

“Thật hay giả vậy, tớ có thấy anh ta học bài bao giờ đâu, để tớ tra thử.”

“Nè, như vậy dường như không tốt lắm!”

“Sợ gì chứ.” Nữ sinh nọ mạnh mẽ lấy điện thoại ra tra tư liệu.

Thanh âm gõ bàn phím lách cách vang lên, có tiếng người kinh ngạc thầm kêu, Ngụy Diệp vừa nghe vừa nghĩ, chỉ có thể mà các chị gái đây cũng kinh ngạc tới vậy, lỗ tai của tôi sắp bị điếc luôn rồi nè. Cậu vô thức nhìn thoáng qua bên cạnh, Cổ Ân... Mẹ nó, cậu sẽ không đọc nhầm... Rốt cuộc là chữ này đọc như thế nào vậy, sao kỳ thế!!!

“Cổ Ân Sính thực siêu, người rất đẹp trai, gia cảnh lại tốt, học tập cũng rất giỏi! Hơn nữa, anh ta chưa có bạn gái!” Vừa rồi cô ấy phát âm là “chéng” sao? Đúng nha, “sính” trong rong ruổi*....

(Sính có nghĩa là rong ruổi.)

“Nhưng mà có phải anh ta không có cảm giác với phụ nữ không? Bình thường đi học toàn thấy ngủ, tụ hội gặp gỡ trong lớp cũng không thấy tham gia bao giờ.”

“Đúng thế, anh ta cực giỏi!”

Không tiếp tục nghe đám con gái riu ra riu rít nữa, Ngụy Diệp tra lại toàn bộ thành tích của thành viên ký túc xá rồi liền tắt máy đi về. Hóa ra tên của anh ta đọc là Cổ Ân Sính. Anh ta thực sự rất cao~ Rất muốn đoạt được anh ta~Rất muốn đoạt được anh ta~Rất muốn đoạt được anh ta~Rất muốn đoạt được anh ta

~“Đậu má! Nó chẳng có gì chứ. ĐCM, sớm muốn gì tao cũng tìm cơ hội cho nó một trận, thích thể hiện cái gì.” Trong buồng vệ sinh số 3 tòa nhà học có tiếng một nam sinh mắng người, còn tàn bạo đập một phát lên tường.

“Anh Hoa, bớt giận, bớt giận, đừng chọc tức thân thể.” Một nam sinh khác tới khuyên nhủ.

“Cố Ân Sinh là cái thá gì chứ. Đi thi điểm cao hơn tao thì giỏi lắm sao? Ông đây bảo nó ghi đáp án vào giấy, thế mà nó dám nghiêng đầu ngủ. Chảnh cái cục shit.”

“Được rồi, được rồi, anh Hoa, người này anh không phải không biết tính nó...”

Mẹ nó, tên này gần đây xuất hiện thật nhiều, mà nam sinh kia tức giận cũng thật kỳ lạ. Hắn chả biết tự lượng sức mình, cao bao nhiêu mà dám muốn đánh nhau với Cố Ân Sinh chứ. Trong đầu cậu ảo tưởng một phen cảnh mình giúp đối phó với tên béo này, Ngụy Diệp mới thỏa mãn vẫy tay ra khỏi buồng vệ sinh.

“Chị, chị thân yêu, chị có hỏi thăm được xem anh ấy đang chơi game gì không?” Trên đường tới căn tin, một nữ sinh đáng yêu nói nhỏ với ngự tỷ* bên cạnh, Ngụy Diệp nhin không được len lén đến gần ngắm hai cô vài lần.

(Ngự tỷ: cô gái mạnh mẽ.)

“Hỏi được rồi, em thực sự muốn chơi sao?”

“Đúng vậy, trong hiện thực, em theo đuổi mà anh ấy cứ thờ ơ, em chỉ có thể vào trò chơi thử xem sao!” Nữ sinh đáng yêu bày vẻ mặt bối rối, trong lòng Ngụy Diệp tiếc nuối vạn phần, sao một cô gái như vậy không chơi game vì mình chứ?

“Bạn trai chị nói Cố Ân Sinh chơi một trò tên là Kiếm Tam, server 0 cái gì mà Quách béo béo gì đó... Gọi là Thiên Sách gì đó...”

Mẹ nó, người này thật đủ rồi nha, còn dám chơi Quân gia? Tự tìm ngược sao, tới đây cầm cờ nào! Server Quách Vĩ Vĩ đúng không, cứ ở đó chờ gia “Tây Hồ tiêu dao quân tử ý, hồ nhĩ nhất kiếm đại phong xa”* đi!!

(Dịch nôm na là quân tử an nhàn ở Tây Hồ dán vào mặt người một phát phong lai ngô khoai =)) Nhái từ bài thơ nào đó thì phải.)

Trở lại nhà trọ, Ngụy Diệp lại nghĩ không biết ID thì làm sao tìm được anh ta, mình cứ làm quen với kỹ thuật và trang bị là được rồi, sau đó, he he he he he he.

“Tiểu Ngụy Tử, chú về rồi~” Trạch nam Lí Cảnh Lâm đang ở cửa cùng Phiên Phúc nghịch ngợm chơi trò chơi của chó.

“Anh Lý? Chuyện lần trước anh nói em đã nghĩ kỹ rồi, em sẽ chuyển server, nhưng mà anh không cần đưa em tiền đâu, đúng lúc em cũng có việc phải chuyển mà.”

Lí Cảnh Lâm mừng như bắt được vàng, vung tay ném xích chó ra, trừng mắt liếc Phiên Phúc một cái rồi ôm Ngụy Diệp vào cửa. “Anh cũng không cần khách khí với chú nữa. Đi nào, anh mời chú ăn! Em gái anh sau này phải nhờ vào chú rồi!”

Nói được làm được, ngày hôm sau, Ngụy Diệp làm thủ tục rời khỏi server Mẫu Đơn cậu đã chơi gần một năm, tới server Quách Vĩ Vĩ của em gái trạch nam. Thay đổi trận doanh, gia nhập Ác Nhân Cốc, gia nhập bang hội của em gái trạch nam – Phép thuật tập sự Vương Di Phong. Nhìn cái tên bang hội sắc bén như vậy, Ngụy Diệp đột nhiên thấy hồi hận!

Cậu hồi hận sâu sắc! Có thể nói là lên nhầm thuyền giặc hại một đời!

=====

Ảnh đi bí cảnh Đại Minh Cung 25 lùm google :(Êm là thanh niên pvp chỉ đi bí cảnh ngày :(

maxresdefault

3. Chương 3

Bang hội hoan nghênh [Diệp Khanh] gia nhập Phép thuật tập sự Vương Di Phong.

[Bang hội] [Đoạn Trường Thương]: Hoan nghênh người mới.

[Bang hội] [Cẩu Đản]: Người mới đâu? Nhìn tên chắc là một em gái dịu dàng hiền lành nhỉ?

[Bang hội] [Đường Tam Pháo]: Cầu dẫn, nhất định đó là một anh trai! Một anh xinh trai!

Trong lòng Ngụy Diệp yên lặng chờ đợi, Đoàn Trường Thương, mẹ nó, là Quân gia? Cầu Dẫn... Đây là cái tên vô liêm sỉ tới mức nào chứ? Họ Đường, chắc là Đường Môn... Nhưng mà tên là Tam Pháo*, thực sự là đàn ông sao? Tam Pháo chẳng phải câu mắng chửi người sao?

(Tam pháo: ý chỉ những người ngu ngốc, thô lỗ, làm việc thiếu cân nhắc, hay làm chuyện điên rồ, lỗi thời)

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Các người chú ý một chút cho tôi! Đừng để người mới tới đã bị các cậu dọa chạy mất dép! Còn tưởng số người bị dọa ít lắm sao?

Khí Trì Hoa! Quả là một cái tên rất hay... Mấy cái tên trong bang này thật là vừa xem đã hiểu ngay ý nghĩ đơn giản, tính cách cùng môn phái, thêm cả trình độ trêu đùa...

(khí: buông bỏ, trì: trì liệu, hoa: Vạn Hoa => Vạn Hoa không theo buff, thuần damage, cơ mà nó thích nói sang chảnh là éo thêm buff)

[Bang hội] [Khu Cước Tú]: Hoan nghênh người mới, mau báo số đo ba vòng!

Nhìn từng ID lần lượt xuất hiện, Ngụy Diệp thấy lo lắng của trạch nam đúng là thừa, rõ ràng chẳng đứa nào đủ đẳng cấp, em gái hẳn tuyệt đối có thể giữ mình được! Rồi rồi, trạch nam nói ID của em gái hẳn là cái gì nhỉ...

Cuối cùng Ngụy Diệp vẫn nhớ rõ mục đích chuyển server của mình. Cậu đứng ở cổng Dương Châu hai buổi tối, đặc biệt chú ý tới các Quân gia. Cậu nghĩ bằng kỹ thuật sắc bén của mình, giết một tên husky hẳn không thành vấn đề, nhưng mà nghĩ kỹ lại thì cậu với người ta chưa từng nói chuyện, cũng chẳng có giao lưu gì, đang yên đang yên đi giết người ta làm gì? Nhất thời kích động chạy đi chuyển server, bây giờ ngay cả một người bạn thân cũng không có, cô đơn quá đi mất!

Nếu như không phải chuyện ngày đó, có thể Ngụy Diệp sẽ thật sự yên lặng chơi tiếp.

Điều này trở nên rắc rối khi trạch nam Lí Cảnh Lâm gần đây bận túi bụi tham gia cuộc thi lập trình toàn quốc, nhóm năm ba bọn hắn chính là lực lượng chủ lực, bận đến sứt đầu mẻ trán. Hắn bận rộn, Phiên Phúc thật sự trở thành phiên phúc, con husky kia ăn cũng nhiều mà đại tiện cũng nhiều. Phiên Phúc rất gia giáo, không chịu tùy tiện đi nặng trong nhà, cứ thấp giọng sửa ở trước cửa bảo vệ, trạch nam ở trong nhà nghe thấy sẽ lập tức dẫn nó đi tìm chỗ giải quyết nỗi buồn. Nhưng giờ hắn không có ở nhà, chỉ có thể mặc kệ con chó cứ lung lay cửa như có ma, còn kéo cà kẹt đến là đáng sợ.

Rơi vào đường cùng, trạch nam bắt buộc phải lấy ba bữa cơm căn tin làm thù lao, van xin Ngụy Diệp mỗi đêm tự học xong dẫn Phiên Phúc đi giải sầu.

Phiên Phúc không hổ là phiên phúc, ở ngay trên lối đi bộ trong vườn hoa ị một bãi, Ngụy Diệp phải cầm xẻng xúc nó vào bụi cỏ. Con chó đồng đánh tự cho mình là VIP kia bỗng nhiên muốn đùa giỡn, giẫy một cái khiến cậu sượt nữa làm rớt cái chất bẩn kia. Nó phi nhanh về phía trước, khi Ngụy Diệp còn chưa nhận ra điều gì đã bị túm ngả xuống đất, trừng mắt nhìn theo Phiên Phúc biến mất như làn gió.

Mẹ nó! Ngụy Diệp đứng lên, làm sao bây giờ, liệu trạch nam có báo thù mình không? Có thể lắm đó! Trang đầu tờ báo ngày mai nhất định là “sốc trước cảnh sinh viên giết nhau vì chó”!

Không được, đuổi theo nó!

Ngụy Diệp nhịn đau ở mắt cá chân, nỗ lực nhớ xem nó chạy đi hướng nào, một đường vừa cầu xin trời Phật phù hộ, vừa tìm kiếm.

Nó đi đâu rồi, Phiên Phúc này đúng thật là phiên mà! Ngụy Diệp đi tìm trước tiểu khu, không có thu hoạch gì, nhất thời nản lòng thoái chí, chỉ sợ trạch nam yêu chó hơn người kia sẽ vứt bỏ cậu, khiến cậu không thể tự gánh vác sinh hoạt một mình.

A a a, thật đáng sợ, mau nghĩ xem rốt cuộc con chó kia chạy đi đâu mất rồi. Tui là một chú husky, tui thích Quân nương chân dài! Đúng! Mắt Ngụy Diệp sáng lấp lánh, đúng, đi tìm thử ở ký túc xá nữ sinh bên kia, nói không chừng Phiên Phúc là một con chó háo sắc y như trạch nam... Sao có thể chứ? Chó chỉ thích chó thôi, chỉ những khu dân cư mới có thể nuôi chó. Thôi, trở về đi!

Ôm một tia hy vọng, Ngụy Diệp chần chừ lảng vảng quanh khu dân cư, kết quả là Ngụy Diệp yên lặng tự cho mình mấy ngàn like*. Ở trước cửa khu dân cư chẳng phải có hai người một cao một thấp sao, mà con VIP cứ vây quanh chân họ chẳng phải Phiền Phúc sao?

(Mấy ngàn like: nguyên văn là 32 tán. Tán trong ngôn ngữ mạng TQ là động tác giơ ngón cái, hoặc là icon mặt cười, biểu thị ý tán thưởng.)

“Phiền Phúc!” Ngụy Diệp nhào tới, mừng như nhìn thấy con trai mình. Đầu tiên là thừa dịp giữ lấy dây xích cho, vừa dùng sức quần vài vòng quanh cổ tay, không thể để ông giời con này chạy mất nữa!

“Cháu à, con chó này, cháu cần phải trông coi cẩn thận chứ! Ai nha, nếu không phải có cậu đây ngăn cản chó của cháu, nó đã dọa chết bà lão này rồi!”

“Cháu xin lỗi bà!” Ngụy Diệp thành khẩn nhận lỗi, nhưng mà người tới giúp đỡ là...

How Are You! How Old Are You!

“Cháu xem, cháu không giữ nó chắc, nó cứ chạy về phía nhà bà nhất quyết không đi. Bà muốn đem nó về lại sợ cháu không tìm thấy chó của mình. Nhưng bà mà không đem đi, nó đáng sợ chẳng khác gì sói, đòi mất cứ trùng như này! Nếu không có cậu đây giúp đỡ, bà cũng không biết làm thế nào mới tốt!”

“Xin lỗi, để bà phải vất vả rồi!” Ngụy Diệp tiếp tục cúi đầu sám hối, đồng thời cũng nghiêng đầu nhìn cái tên Cố Ân Sính không hé miệng chút nào kia! Người này ngay từ đầu đã khiến cậu cảm thấy kỳ quái, làm sao? Cảm giác đứng từ trên nhìn xuống thích lắm sao?

“Này cháu, thân thể cháu nhỏ như thế, nuôi con chó to như vậy làm gì?” Bà lão tiếp tục giáo dục Ngụy Diệp, vừa nhìn đã biết có kinh nghiệm lâu năm trong lĩnh vực giảng dạy.

“Chắc là con chó này ăn còn nhiều hơn cháu. Đây không phải là bà lắm chuyện, nhưng cháu vừa nhìn đã biết là không chịu ăn cơm, nếu không sao lại gầy như thế, chắc là ngay cả sữa bò, canh cá cũng không chịu ăn. Cháu à, ba mẹ cháu có cao không?”

Mẹ nó... Mỗi ngày cháu đều uống sữa đó? Cháu không thể cao được nữa, đây là do gen di truyền, bố mẹ cháu cũng không cao, do gen di truyền được chưa?

“A.”

Này, tên đàn kia, anh cười cái gì? Trùng mắt tức giận.

“Nghe bà nói này, cháu xem cậu nhóc này đi, vừa nhìn đã biết ăn uống đầy đủ, nếu không sao người ta có thể cao như vậy? Cháu trai, cháu rất cao nha, có đến 1m9 không?” Bà lão không nói suông, còn lấy ví dụ điển hình.

“1m89 thôi ạ, còn kém một phân. Lớn lên cao cũng không có gì hay, cả ngày dễ đối.”

Nè nè, Ngụy Diệp oán thăm, đừng nói anh không có ý khoe khoang nhé bạn học! Lớn lên thấp bé thì sao? Thì sao? Tên này đúng là lớn gan mà, tôi nói cho anh biết, anh, anh, anh đang nhìn xuống tôi đó! Làm cái quái gì mà cứ nhìn chằm chằm người khác chứ? Tôi nói cho anh biết, dễ đối là do hệ tiêu hóa của cơ thể anh hoạt động không tốt, kích thích nội tiết tốt phân bố quá nhiều, cái đó chẳng có quan hệ gì tới chiều cao hết!!

“Đúng đó, cháu nghe bà nói nè, cháu so với cháu gái bà cũng chẳng cao hơn được bao nhiêu. Trông tương lai nếu cháu lấy một cô vợ cao hơn mình... Đừng nói tới vợ, cháu cứ nhìn tay chân mình xem, ngay cả một con chó cũng không giữ được, là chó dốt người...”

Sao có thể? Ngụy Diệp rống lên trong lòng, cậu muốn bùng cháy. Con gái bây giờ toàn thích loại cao như cái tên kia, cùng lắm thì ông đây lấy vợ Nhật! Này, tên cao kều kia, đừng tưởng cao hơn người ta thì giỏi, càng lên cao không khí càng loãng đây có biết không! Nồng đậm mới là tinh hoa, anh có biết không? A, còn dám cười mỉa mai à, a a, không nhịn nổi nữa...

Cuối cùng, bà lão nín kéo hai người ở cửa nói gần nửa tiếng, nói dông dài từ cá tính con chó đến chủ nhân. Chẳng hiểu sao Cố Ân Sính không có ý định rời đi, mà Ngụy Diệp nếu không nhờ có bà lão giúp chơi với Phiền Phúc, husky đã chạy đi sẽ rất khó tìm về, sợ rằng Phiền Phúc sẽ thật sự thành phiền phức, vậy nên

dù toàn bộ cuộc trò chuyện bà ấy đều cười nhạo chiều cao 170 khiêm tốn của Ngụy Diệp, cậu cũng chỉ có thể cắn răng nhịn, đồng thời đổ hết cừu hận lên Cố Ân Sính!

Không báo thù một, một... hai... mười lần thì sao giải được mối hận này. Cậu nhanh chóng quyết định, nổi giận đùng đùng kéo con chó xinh đẹp Phiên Phúc đang ngăm ngúa xung quanh về nhanh, bắt đầu tính toán làm sao tìm được ID của tên khốn kia.

Được rồi, “tên khốn” là nick name Ngụy Diệp đặt cho Cố Ân Sính, bởi vì Cố Ân Sính rất xấu xa, hình tượng sống động như vậy, lại còn cao nữa, quá hợp luôn!

Ngụy Diệp thúc đẩy bộ não bé nhỏ của mình hoạt động, tự hỏi làm sao tìm được người kia, nghĩ nghĩ, cậu đột nhiên nhớ tới ở server cũ, đại đồ đệ đã AFK của cậu từng chia sẻ một topic thăm mền, trong đó có em gái nguy trang thành GM Tây Sơn Cư muốn tìm ID cùng server của nam thần mình đã ngưỡng mộ trong lòng từ lâu, cuối cùng còn thuận lợi tìm hiểu thêm thông tin về nam thần.

Được đó! Ngụy Diệp vừa nghĩ, ngay server nào cậu cũng biết rồi, chẳng lẽ còn không tìm được ID~ Trước tiên tìm người hỏi thăm về Cố Ân Sính, quả nhiên tìm được một acc clone của anh ta, nhìn tư liệu, có số QQ rồi còn sợ không tìm thấy sao~ Mình nên hỏi trên wechat hay hỏi trên QQ đây? Ừm, QQ là được rồi.

Trước đây, để lên weibo, cậu đã tiện tay đăng kí một cái acc QQ nhỏ. Ngụy Diệp đổi tên gọi QQ thành Trung tâm phục vụ khách hàng Tây Sơn Cư* 1027, còn xóa hết Q Zone để phòng vạn nhất, tất cả tư liệu đều xóa sạch, avatar cũng đổi thành hình hệ thống, sau đó mới kích động nhấn tìm kiếm, paste số QQ của tên khốn kia vào.

(Tây Sơn Cư: Nhà sản xuất JX3)

Hơn nữa, để phòng tên khốn từ chối thêm bạn, Ngụy Diệp còn ghi vào khung kiểm tra rằng: “Xin chào, tôi là nhân viên chăm sóc khách hàng số 1027 của Tây Sơn Cư. Chúng tôi nhận được báo cáo ngài lạm dụng plugin ở khu 0 server Quách Vĩ Vĩ, mong ngài phối hợp điều tra.”

A, quá kích thích. Ngụy Diệp kiềm chế tâm tình vui sướng, chờ tên kia chấp nhận liền lọt vào cạm bẫy của cậu. Đồng ý thêm bạn xong, giỏi quá, móng vuốt gà của Ngụy Diệp sướng đến run rẩy! Bàn tay đánh chữ còn run.

Cố: ?

Trung tâm phục vụ khách hàng Tây Sơn Cư 1027: Xin chào, tôi là nhân viên chăm sóc khách hàng số 1027 của Tây Sơn Cư. Chúng tôi nhận được báo cáo ngài lạm dụng plugin ở khu 0 server Quách Vĩ Vĩ, mong ngài phối hợp điều tra.

Cố: A.

Trung tâm phục vụ khách hàng Tây Sơn Cư 1027: Ngài có ý kiến gì với báo cáo lần này không?

Cố: Có, không biết plugin anh nói là sao?

Trung tâm phục vụ khách hàng Tây Sơn Cư 1027: Là thế này, có người báo cáo anh lạm dụng plugin trong khi thi đấu.

Cố: Không thể nào.

Trung tâm phục vụ khách hàng Tây Sơn Cư 1027: Liệu có người nào khác từng đăng nhập vào tài khoản của ngài không? Chúng tôi nhận được kết quả địa điểm đăng nhập của ngài rất không ổn định.

Cố: Không có.

Trung tâm phục vụ khách hàng Tây Sơn Cư 1027: Vậy xin ngài hãy cho chúng tôi biết lần cuối ngài đăng nhập cùng ID đăng ký là gì? Như vậy chúng tôi có thể đối chiếu lại xem cái gì đã gây ảnh hưởng đến ngài.

Cố:...

Cố: ngày 29 tháng 2 năm 2014, Ưông đích báo ân

YES! Cả người Ngụy Diệp đều sung sướng nhảy nhót, hao hết tâm tư cuối cùng cũng lấy được ID của tên khốn kia, giết dã ngoại, báo thù, treo đầu, 818 đều phải nghe lời mình.

Vui vẻ nhảy dựng hai vòng, cậu nhện không được tới ôm lấy Phiên Phúc một chút, nào ngờ con chó này đang nằm trên sàn nhà tương tự. Ngụy Diệp tỉnh táo lại, ngồi trước máy tính tiếp tục giả vờ làm GM đáng yêu, thân thiện.

Trung tâm phục vụ khách hàng Tây Sơn Cư 1027: Xin lỗi đã quấy rầy ngài. Qua đối chiếu của chúng tôi, xác nhận ngài không có hành vi lạm dụng plugin, chúng tôi rất tiếc đã làm phiền ngài. Vấn đề sai sót trong ghi chép đăng nhập, chúng tôi sẽ báo cáo với bộ phận kỹ thuật, cảm ơn sự hợp tác của ngài.

Cố: Hỏi xong rồi?

Trung tâm phục vụ khách hàng Tây Sơn Cư 1027: Đúng vậy, thưa ngài.

Cố: A, anh đã vất vả rồi.

Trung tâm phục vụ khách hàng Tây Sơn Cư 1027: Được phục vụ ngài là niềm vinh dự của chúng tôi, không vất vả. Hẹn gặp lại.

Ngụy Diệp tắt QQ trong nháy mắt, sao cậu thấy giọng điệu trong câu cuối cùng của tên khốn kia cứ là lạ thế nào ấy? Là cậu suy nghĩ quá nhiều sao? Nhất định là cậu suy nghĩ quá nhiều rồi! Cái tên khốn sống trong môi trường thiếu thốn nhân tài làm sao đầu óc linh hoạt được chứ. Chờ chút... Vừa rồi tên kia trả lời ngày cuối cùng login là lúc nào... A, quên mẹ nó không ghi lại ID rồi!!!

Chẳng hiểu tại sao Ngụy Diệp có cảm giác xôn xao trong lòng, giống như khi còn bé làm chuyện xấu bị mẹ phát hiện ra vậy.

Ở đầu bên kia máy tính, Cố Ân Sinh nhìn QQ đối diện logout nhanh như chớp, trong lòng nổi lên chút hứng thú. Đối phương không thể nào nghĩ tới chuyện anh có thói quen dùng một QQ để liên lạc với bạn học, một QQ để liên lạc với bạn trên internet. Tư liệu đăng kí trên game của anh không thể nào là cái QQ này! Ngay từ đầu thêm bạn tốt đã bại lộ rồi, là cô gái nhầm chán nào vậy?

Nhưng cái cảm giác bị trêu chọc này rất quen thuộc, nghĩ đi nghĩ lại, Cố Ân Sinh tiện tay mở tư liệu của đối phương. Người này rất thông minh, Q Zone và tư liệu đều trống không. Cố Ân Sinh nhấn vào icon weibo, không có weibo, không có fan, chỉ có mấy người follow là weibo chính phủ, weibo trợ lý, Ngụy Diệp?

Nhấn vào weibo của Ngụy Diệp xem, Cố Ân Sinh chợt hiểu rõ mọi chuyện. Người này thật đúng là ngốc không đỡ nổi, đáng yêu y như cái chiều cao của cậu ấy vậy. Tự cậu tìm tới cửa đó nha, trong lòng anh cho đối phương mấy ngàn like, đỡ mất công đi tìm cậu.

Cố Ân Sinh tắt trang web, mở giao diện trò chơi, đăng nhập nhân vật đã lâu không đăng nhập, Ưông đích báo ân, nhân nhả tới Mã Ngụy Dịch làm nhiệm vụ thu thập lương thảo, chờ một chàng nhĩ thiếu Tây Hồ tới hiến thân. Lần đầu tiên gặp nhau đã hợp ý như vậy, nếu đối phương đã dâng tận miệng, anh cũng không khách khí.

=====

Nhĩ thiếu moe quá đi 5fb30f26gw1eqhygnomtaj203m037jrb

4. Chương 4

[Bang hội] [Diệp Khanh]: [Diệp Khanh] login.

[Bang hội] [Cẩu Đản]: Gà chiến đấu, cậu đã đến rồi?

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Cẩu Đản, gà chiến đấu là con gì? Ăn có ngon không *chảy nước miếng*

[Bang hội] [Khu Cước Tú]: Cẩu Đản, gà chiến đấu là con gì? Ăn có ngon không *chảy nước miếng*

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: A Tú, cậu bắt chước tớ!

...

[Bang hội] [Đoạn Trường Thương]: A Hoa này, gà vàng mới tới của chúng ta không hổ là bạn cùng phòng của anh Chiến Đấu Cuồng, vừa vào bang đã đứng ở cửa thành Dương Châu chém giết, máu gà, lông gà bay khắp đất Dương Châu!

[Bang hội] [Diệp Khanh]: Trường Thương, cậu đang nói tới trận đánh tới hừng đông của chúng ta tới hôm qua sao, rõ ràng người chết chính là cậu mà? Vấy máu chó đuổi tà khắp nơi.

[Bang hội] [Đoạn Trường Thương]: Mẹ nó! Đêm nay đánh lại.

...

[Bang hội] [Cầu Đản]: Đánh nhau vào đội, 1=4

[Bang hội] [Đoạn Trường Thương]: Cầu Đản, tổ tứ.

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Tổ tứ!

[Bang hội] [Khu Cước Tú]: Tổ tứ!

[Bang hội] [Cầu Đản]: 4 thiếu 1, gà chiến đấu, cậu có vào không?

[Bang hội] [Diệp Khanh]: Không được, tứ có việc, đi trước nhé!

Nói xong, Ngụy Diệp điều khiển nhân vật khinh công tới mái nhà Dương Châu, co móng gà mở khung hảo hữu ra tìm kiếm, quả thực không thể kiểm chế hưng phấn mà đánh vào bốn chữ “Uông Đích Báo Ân”.

Thêm bạn tốt thành công, OK, để tôi xem địa điểm cái nào. Không rõ bản đồ (trận doanh đối địch). Cái này thật quá tốt, đánh dã ngoại đúng phải không cần mở cừu sát, mau tổ đội.

Hệ thống: Bạn mở đội ngũ thành công.

Hệ thống: Uông Đích Báo Ân gia nhập đội.

[Đoàn đội] [Uông Đích Báo Ân]: Cảnh báo, cảnh báo, [Diệp Khanh] rất đáng yêu vừa vào đội.

Ngụy Diệp không để ý tới Uông Đích Báo Ân gõ một dấu chấm hỏi lên kênh đoàn đội, di chuột tới avatar trong đội ngũ, bản đồ, Mã Ngụy Dịch, được, quá được, anh tới đây em! Nhanh chóng Thần hành* tới điểm xa phụ gần nhất của Mã Ngụy Dịch, sau đó thông thả dùng khinh công, không cần quá gấp gáp nha.

(Thần Hành Thiên Lý: Chức năng chuyển bản đồ)

Quyết đoán đến gần điểm màu xanh trên bản đồ, được, acc gà chiến đấu thuận lợi chọn địa điểm, chuẩn bị hạ cánh! Ngụy Diệp vừa định rời đội triển khai chém giết trên không đã bị chuyện xảy ra trước mắt làm cho ngây ngẩn!

[Bang hội] [Diệp Khanh]: Ta đã bị giết hại tàn nhẫn ở Mã Ngụy Dịch.

Cái này... Diệp Khanh ngã xuống dưới chân Uông Đích Báo Ân nhìn lên trên, đúng là cậu không nhìn lầm mà. Cái acc nữ ngực to này ở đâu ra thế!!! Cái này đâu có giống trong kịch bản!

Lẽ nào Cố Ân Sính chơi acc nữ? Phụt ha ha, cười muốn tụt quần, Cố Ân Sính man như thế lại đi chơi acc nữ? Không nhin được nữa, trên sân nhà vang lên tiếng phịch, ngay cả Phiên Phúc cũng bị tiếng động của Ngụy Diệp hấp dẫn.

“Phiên Phúc, ha ha, Phiên Phúc, mày đừng nhân cơ hội liếm tao. A, không được, sao có thể buồn cười đến thế, ha ha ha ha ha ha.”

Ở trên mặt đất cười lăn cười bò hồi lâu, cười đến đau cả bụng rồi, Ngụy Diệp mới nhin xuống, một lần nữa bò lại trước màn hình.

[Đoàn đội] [Uông Đích Báo Ân]: Có việc gì? Tổ đội với người khác trận doanh khiến tôi không thể hoàn thành nhiệm vụ chuẩn bị.

[Đoàn đội] [Uông Đích Báo Ân]: Đây! Đây rồi?

Uông Đích Báo Ân rời khỏi đội ngũ.

Không đúng, Ngụy Diệp nhìn đối thoại trong kênh, loại giọng điệu này không có cảm giác mỉa mai như kiểu tên khốn kia? Lẽ nào ID này không phải người kia? Không được, Ngụy Diệp lại nghĩ ra một kế.

Bạn nói thầm với [Uông Đích Báo Ân]: Cái acc rách này của cậu đâu có xứng với cái giá trên topic kia? Không thể quá lãi như vậy chứ?

[Uông Đích Báo Ân] nói thầm với bạn: Gì? Tôi chưa từng nói muốn bán acc.

Bạn nói thầm với [Uông Đích Báo Ân]: Chẳng phải cậu đăng topic nói bây giờ khai giảng đại học quá bạn rộn nên muốn bán acc sao. Tôi vừa nhìn thấy cùng server nên mới online xem thử.

[Uông Đích Báo Ân] nói thầm với bạn: WTF, bình thường acc này đều do tình duyên của tôi giúp làm hằng ngày, tôi mới khai giảng cấp 2, có phải anh không đeo kính nên nhìn lầm không?

[Uông Đích Báo Ân] nói thầm với bạn: Acc này không bán, tạm biệt!

Bạn nói thầm với [Uông Đích Báo Ân]: Vậy chắc tôi làm rồi, tạm biệt...

A, sao có thể! Rõ ràng Cố Ân Sính nói chính là ID này mà... chờ chút, mình có hỏi lần cuối anh ta đăng nhập ID này, vừa rồi Quân nương kia nói là bạn học cấp 2, bình thường đều do tình duyên đăng nhập... Tình duyên!

Người này tuổi còn nhỏ? Chắc chắc, trâu già gặm cỏ non rồi! Acc Quân nương này trang bị bình thường, có nên giết cho hồng đồ không nhỉ? Thôi đi, gia không bắt nạt con gái. Chọn sống lại tại doanh địa, Ngụy Diệp cẩn thận suy nghĩ. Cậu nghĩ mình nhất định mắc bệnh không giết cho hồng đồ Cố Ân Sính thì không sống nổi rồi! Thật đó!

Bạn nói thầm với [Uông Đích Báo Ân]: Gặp gỡ chính là duyên phận, em gái à, thêm bạn nha

~[Uông Đích Báo Ân] nói thầm với bạn: Gì? Tên Nhị thiếu này, rốt cuộc anh có ý gì?

Bạn nói thầm với [Uông Đích Báo Ân]: Đây là lần đầu tiên anh gặp một Quân nương xinh đẹp nhường này~ hôm nay quấy rối cô em lâu như vậy thật ngại quá.

Ngụy Diệp điều khiển nhân vật vòng vo vây quanh Uông Đích Báo Ân này vài vòng, dường như thật sự tỉ mỉ ngắm nhìn cô.

[Uông Đích Báo Ân] nói thầm với bạn: *lau mồ hôi* Anh đang trêu ghẹo tôi sao?

Bạn nói thầm với [Uông Đích Báo Ân]: Anh nghiêm túc mà. Em yêu, anh bị trúng tiếng sét ái tình với em rồi.

[Uông Đích Báo Ân] nói thầm với bạn: Thật hay giả vậy?

Bạn nói thầm với [Uông Đích Báo Ân]: So với lông gà còn thật hơn, so với tóc bạc của trang chủ còn thật hơn!

[Uông Đích Báo Ân] nói thầm với bạn: Anh là nữ chơi acc nam sao? Tạm biệt, tôi đi áp tiêu.

Nè! Ngụy Diệp nhìn Quân nương trên màn hình vận công Thần hành thiên lý, trong lòng nhất thời sốt ruột đánh sang, quả nhiên vận công thất bại. Nào ngờ phản ứng của Uông Đích Báo Ân rất nhanh, lập tức lên ngựa, sau đó đánh hai cái Đột* về phía Ngụy Diệp.

(Đột là 1 skill của Thiên Sách)

Một trận chiến đấu rối loạn, Ngụy Diệp vừa định nhấn Vân Tê Tùng để đánh đại phong xa, đã bị Thừa Long Tiên bắn chết trên mặt đất.

[Uông Đích Báo Ân] nói thầm với bạn: Này, anh có ý gì?

Bạn nói thầm với [Uông Đích Báo Ân]: Anh chỉ không muốn cho em đi...

[Uông Đích Báo Ân] nói thầm với bạn: Đồ điên... Vĩnh biệt!

Đừng mà... Ngụy Diệp nhìn Uông Đích Báo Ân log out ngay tại chỗ, trong lòng bị căn bệnh muốn giết Cố Ân Sinh làm đau đớn, tôi chỉ muốn hỏi ID tình duyên của cô thôi mà! Đừng chạy nhanh như vậy! Chỉ cần một cái tên, chỉ cần một cái tên, đời này chúng ta sẽ không gặp nhau nữa!

A, chẳng vui gì cả! Phiền thật!

Ngụy Diệp khó chịu nhào xuống người Phiên Phúc đang nằm dưới đất liếm móng, thành công nhận được cái lườm x1 của nó. Thật là khó chịu, Ngụy Diệp yên lặng xoa bóp thịt dày của Phiên Phúc, hay là đi ngâm một bát mì để xoa dịu nỗi đau tâm hồn nhỉ? Đột nhiên muốn ăn thịt chó ghê? Cứ quyết định vậy đi!

Kết quả là cậu thực sự đi ngâm một bát mì nóng hôi hổi, hoàn hảo hồi sinh không tỳ vết, quyết định quên đi thất bại vừa rồi OTZ.

“Đáng tiếc là không có trứng, cuộc sống không còn hoàn mỹ nữa. Hay là đi trộm một cái lạp xưởng của Phiên Phúc nhỉ?” Nói xong, Ngụy Diệp vươn tay xem ngăn tủ đựng thức ăn của Phiên Phúc, “Gì chứ~ ánh mắt của mày thế nào sao? Được được được, tao không ăn, không ăn.” Ngụy Diệp thấy con chó này thật là ích kỷ, bình thường chơi đùa với mày thì được, vừa nhắc đến vấn đề ăn uống là keo kiệt.

“Chú em thật đúng là không có liêm sỉ, đi tranh đồ ăn với chó. Tiểu Ngụy Tử, thế nào, chú đói lắm sao? Nửa đêm còn tranh đồ với con anh.” Trạch nam đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà, còn mặc quần áo đẹp. Người này thân cao, thể trạng không tệ, động tác làm ra cũng có chút đẹp mắt. Quả nhiên Phiên Phúc lập tức nhào tới, mục tiêu trực chỉ túi thịt gà thơm phức trên tay trạch nam.

“Trạch nam chết tiệt. Anh còn biết mò về sao? Hôm nay còn trai anh thiếu chút nữa đã chạy mất tiêu, tôi tìm nó mất bao lâu, còn bị một bà lão giảng đạo đến chết.” Mùi thơm này! Ngụy Diệp ngay lập tức cũng nhào tới túi thức ăn của trạch nam.

“Thấy con trai còn ở nhà là anh an tâm rồi, nếu không thì nửa đêm anh mua thức ăn về cho chú làm gì. Anh chỉ sợ thân thể bé nhỏ này của chú không độ được với 50 cân tiêu chuẩn của con anh.” (cân của TQ = 2 lần cân)

“A! Ngay cả anh cũng bắt nạt em! Con chó này không thể giữ!” Ngụy Diệp dùng ánh mắt tàn bạo kháng nghị trạch nam công kích vào chiều cao của mình. Cậu hận nhất những người trêu chọc chiều cao của cậu! Đặc biệt là những người cao hơn cậu!

“Vậy không ăn cánh gà sao?” Trạch nam bình tĩnh giơ tay lên.

“Ô!” Ngụy Diệp cùng Phiên Phúc đều nức nở nhào tới. Cuối cùng kháng nghị về chiều cao cũng bị mỹ thực trấn áp.

A, quá nó, Ngụy Diệp tiêu diệt xong một phần ăn khuya, trở lại trước máy tính, vừa mở trò chơi ra nhìn, các bang chúng đang ở cửa Dương Châu cầm cờ, giao hẹn rằng người thua sẽ phải lên từng kênh quảng cáo bang một tuần.

Đừng tưởng rằng là quảng cáo bình thường, đám con gái đáng sợ hoặc đám gay già trong bang có sức sáng tạo vô hạn! Ngụy Diệp còn nhớ cuối tuần trước cậu vừa mới vào bang, Cửu Đản đã phải đăng quảng cáo đáng xấu hổ suốt một tuần.

[Thế giới] [Cửu Đản]: Phép thuật tập sự Vương Di Phong Tôi là Độc ca, tôi là Cửu Đản, tôi yêu Định Quốc, dù tôi rất mất mề, tôi khát vọng có người yêu tôi như Pháo ca yêu cộc gỗ, nếu như bạn cũng thế, hoan nghênh gia nhập Phép thuật tập sự Vương Di Phong , tôi, ở chỗ này chờ bạn.

Thật là đáng sợ, Ngụy Diệp hít sâu một hơi, nhất định không thể thua! Cậu đã chiến giới mười bốn rồi, còn sợ gì không đánh lại một đám tiểu yêu tinh?

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Tiểu Diệp Tử, cậu tới quá muộn!

[Bang hội] [Khu Cước Tú]: Tiểu Diệp Tử, chúng tớ đều đánh rồi, chỉ còn cậu với một người nữa thôi nha, nếu cậu thua 23333333

[Bang hội] [Diệp Khanh]: Đừng thế mà! Người cuối cùng là ai, Trường Thương à?

[Bang hội] [Đoạn Trường Thương]: Mẹ nó, cậu có ý gì? Đăng cấp như tớ đa thắng từ lâu rồi.

[Bang hội] [Cầu Đản]: May mà thắng, cả đám xấu xa các người bắt nạt người ta mới max!

[Bang hội] [Diệp Khanh]: Không phải Trường Thương cũng không phải Cầu Đản, bang hội chúng ta trừ bốn người các cậu thì còn ai tồn tại sao?

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Cậu thật quá ngu xuẩn rồi! Bang chúng ta số người onl nhiều nhất lên đến 10 người.

[Bang hội] [Diệp Khanh]: Ha ha.

Vừa nói chuyện phiếm vô nghĩa một phen, Diệp Khanh mới hiểu được hóa ra người thua chính là một acc nhỏ trong bang không ai biết, khí thuần* bé xinh mới tốt nghiệp, một thân trang bị vừa đạt 7000, sao các người có thể không biết xấu hổ bắt nạt người ta!

(Thuần Dương có 2 hệ là khí tông với kiếm tông. Khí thuần: tử hà. Kiếm thuần: thái hư.)

Nhưng mà để không phải đăng quảng cáo đáng xấu hổ... Ngụy Diệp bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra trang bị, kỳ huyệt của khí thuần mới kia một phen, đồng thời trong lòng tính toán cách PK, cho dù đối phương là một người có kinh nghiệm phong phú, sợ rằng với trang bị rách nát này căn bản cũng không đánh ra thương tổn gì.

Bang hội [Hoa Sơn Hỉ Dương Dương] log out.

[Bang hội] [Diệp Khanh]: Vậy là tớ không đánh mà thắng?

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Mơ tưởng, chắc là cậu ấy đứt mạng rồi, tớ đi gọi điện thoại xem sao.

Ngụy Diệp bất đắc dĩ phải nằm thành một hàng trước cửa Dương Châu cùng đám Cầu Đản, chờ khí thuần nhỏ bé kia login. Kỳ quái, Ngụy Diệp đeo tai nghe, mơ hồ thấy bên ngoài có tiếng Gentleman của Psy, hơn nửa đêm rồi, trạch nam làm gì mà không trả lời điện thoại nhỉ.

[Bang hội] [Khu Cước Tú]: Oa oa, phía trước có một Quân gia siêu đẹp trai đang ngắm gà vàng!

[Bang hội] [Đoạn Trường Thương]: Quân gia, còn siêu đẹp trai? Đâu? Để tớ dùng cho Lí Phi Sa đập hấn vài móng.

[Bang hội] [Cầu Đản]: Hình như hấn cứ một mực nhìn chăm chăm gà chiến đấu nhà mình!

[Bang hội] [Diệp Khanh]: Quân gia đẹp trai đâu? Chỉ có một thằng mặt gay tóc trắng mặc Phá Quân rách.

[Bang hội] [Khu Cước Tú]: Nói như cậu chẳng phải ai mặc Phá Quân với tóc bạc đều như nhau sao? Hay tại khí chất mỗi acc khác nhau! Hấn vẫn đang nhìn cậu đó Tiểu Diệp Tử!

[Bang hội] [Diệp Khanh]: Hủ nữ đáng sợ, biết đâu người ta treo máy thì sao?

Bang hội [Hoa Sơn Hỉ Dương Dương] login.

Con dê ngốc cuối cùng cũng lên đây, Ngụy Diệp cấp tốc điểm chuột vào hấn, mài dao xòen xuyệt chuẩn bị đánh, nào ngờ khí thuần này cứ đứng đờ ra, hơn nửa ngày mới nhảy được một bước.

Trong lòng Ngụy Diệp rung lên, hình như hấn ta mạng lag? Có khi cậu thắng không cần dùng đến vũ lực he he. Thôi đi, ai lại lợi dụng lúc người ta khó khăn. Ngụy Diệp tỉ mỉ hỏi han tình hình của đối phương, sau khi xác nhận người ta không vấn đề gì, mới mở tỉ thí.

Mà đối phương cũng nhanh chóng mở Sinh Thái Cực.

Đinh đinh đinh, hệ thống vang lên tiếng phát hiện hồng danh, PK bắt đầu rồi!

=====

Chú cmn thích:

Đột của Thiên Sách là skill đâm vào đút làm đối phương té ngã =))

Sinh Thái Cực của Thuần Dương là skill cầm kiếm xuống đất tạo ra khí trường (10 mấy mét gì đó), thăng địch nào chui vào thì dính hiệu ứng giảm damage, giảm tốc độ. Có kì huyệt nào khi mở skill này còn hồi máu nữa thì phải.

Vân Tê Tùng là skill của Tàng Kiếm, có mấy cây kiếm xoay xung quanh nhân vật như hình dưới, skill dùng để tăng tỉ lệ né tránh, chơi TK hồi lâu nên cũng chẳng nhớ mấy :’(

247648_474305582602536_139326972_n

5. Chương 5

[Bang hội] [Cầu Đản]: Hiện tại Cầu Đản sẽ tường thuật trực tiếp cho các bạn, Cầu Đản sẽ tường thuật trực tiếp cho các bạn. Tốt, đại chiến gà dè đã bắt đầu rồi. Đấu thủ Diệp Khanh chớp thời cơ ra tay trước, tung một phát Hạc Quy, công kích vô cùng hiệu quả. May mà đấu thủ Hoa Sơn Hỉ Dương Dương đã lựa chọn Lưỡng Nghi Hóa Hình, nghiêng người chạy, Diệp Khanh đã tung chiêu Phong Lai Ngô Sơn trong truyền thuyết, chính là đại phong xa, hiện tại Hoa Sơn Hỉ Dương Dương phải đối phó thế nào? Tốt, Hoa Sơn Hỉ Dương Dương đã mở vô địch! Trần Sơn Hà vững vàng cầm dưới chân, cậu ta đã mở Tử Khí Đông Lai cùng Lưỡng Nghi Hóa Hình, tấn công rất mạnh mẽ! Hóa ra cậu ta còn giấu nghề, Lưỡng Nghi đánh rất tốt! Hiện tại đấu thủ Diệp Khanh lựa chọn chạy trốn, đấu thủ Hoa Sơn Hỉ Dương Dương sẽ đối phó thế nào? Đuổi theo hay không, đó là một vấn đề!

[Bang hội] [Cầu Đản]: Xem ra đấu thủ Hoa Sơn Hỉ Dương Dương đã lựa chọn đuổi! Trời ơi, cậu ta ra bắt được đấu thủ Diệp Khanh, rõ ràng hai người cách nhau cự ly 20 thước, làm sao cậu ta làm được? Mặc kệ, đấu thủ Hoa Sơn Hỉ Dương Dương bình tĩnh vận công, một phát Tứ Tượng Luân Hồi, lại thêm Tứ Tượng Luân Hồi, tiện tay bồi thêm một phát Lưỡng Nghi Hóa Hình, Diệp Khanh ngã xuống! Đấu thủ Hoa Sơn Hỉ Dương Dương đã chiến thắng!

[Bang hội] [Diệp Khanh]: !!!!

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Cười vui mừng, ai bảo không dùng Vân Tê Tùng.

[Bang hội] [Khu Cước Tú]: Cười vui mừng, ai bảo không dùng Vân Tê Tùng.

[Bang hội] [Đoạn Trường Thương]: Cười vui mừng, ai bảo không dùng Vân Tê Tùng.

[Bang hội] [Diệp Khanh]: Không được, quay lại đây! Đánh ba trận thắng hai mới tính là thắng!

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Tiểu Diệp Tử, đừng sợ. Đăng đi, tớ đã chuẩn bị sẵn quảng cáo cho cậu rồi.

[Bang hội] [Hoa Sơn Hỉ Dương Dương]: Không sao, đánh lại một ván cũng được. Nhớ mở Vân nhá gà vàng nhỏ.

[Cận] [Diệp Khanh]: Hôm nay thời tiết tốt như vậy, sao chúng ta không đánh một trận giải sầu nhỉ?

Hoa Sơn Hỉ Dương Dương tỷ thí thắng Diệp Khanh.

[Cận] [Diệp Khanh]: Hôm nay cảm ơn đã nường tay, sau này sẽ ta sẽ báo đáp.

...

[Cận] [Diệp Khanh]: Ta mạnh như rồng như hổ, chỉ mong quân có thể đánh bại ta.

[Cận] [Hoa Sơn Hỉ Dương Dương]: Tại hạ từ trước đến nay luôn toàn lực ứng phó, các hạ yên tâm!

Hoa Sơn Hỉ Dương Dương tỷ thí thắng Diệp Khanh.

...

[Cận] [Diệp Khanh]: Thắng bại là chuyện bình thường trên giang hồ, đánh lại một lần!

Hoa Sơn Hỉ Dương Dương tỷ thí thắng Diệp Khanh.

[Cận] [Hoa Sơn Hỉ Dương Dương]: Không có bại làm sao có thắng, khi bại khi thắng, giang hồ sẽ lưu truyền truyền thuyết về người...

...

[Bang hội] [Khu Cước Tú]: Ha ha, Tiểu Diệp Tử, đừng chối nữa.

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Đừng chối, mau lại rồi đăng đi.

[Bang hội] [Khu Cước Tú]: Phép thuật tập sự Vương Di Phong Tôi là Diệp Khanh, tôi là Nhị thiếu, người chỗ tôi có rất nhiều tiền. Đám husky thích ăn thịt gà còn không mau vào bang? Một chú gà chiến đấu giữa đàn gà đại gia, bạn, nên sở hữu một con!

[Bang hội] [Diệp Khanh]: ...

[Bang hội] [Đoạn Trường Thương]: Chơi thì phải chịu. Đàn ông đàn ang sợ cái gì! Dù sao cũng chỉ làm trò cười cho mọi người vui vẻ, chẳng có ai vào bang đâu.

[Thế giới] [Diệp Khanh]: Phép thuật tập sự Vương Di Phong Tôi là Diệp Khanh, tôi là Nhị thiếu, người chỗ tôi có rất nhiều tiền. Đám husky thích ăn thịt gà còn không mau vào bang? Một chú gà chiến đấu giữa đàn gà đại gia, bạn, nên sở hữu một con!

Bang hội: Hoan nghênh [Quân Dạ] gia nhập Phép thuật tập sự Vương Di Phong

[Bang hội] [Diệp Khanh]: ...

[Bang hội] [Quân Dạ]: Nghe nói các người tặng Nhị thiếu?

[Bang hội] [Khu Cước Tú]: A a a đây chính là Quân gia cứ nhìn chăm chăm Tiểu Diệp Tử lúc tỷ thí! [Diệp Khanh] Con gà này thuộc về bạn, chỉ cần gia nhập bang!

[Bang hội] [Diệp Khanh]: [Diệp Khanh] logout.

Ngụy Diệp khẩn cấp tắt máy tính, trong lòng thấy thật sự quá mất mặt! Mặc kệ, đã 12 giờ rồi, cậu buồn ngủ. A, phiền quá đi mất, vì sao trước đây Cầu Đản đăng thì không ai gia nhập bang chứ. Chẳng lẽ gà ta quấy rầy đến thế sao? Hừ hừ hừ.

Mà ở sát vách Ngụy Diệp, Lí Cảnh Lâm cũng tắt game, đã lâu không PK đúng là rất ngứa tay, kỹ thuật của Tiểu Ngụy Tử cũng không tệ.

Đợt tới hôm sau khi Ngụy Diệp lên mạng, Quân gia hôm qua mới tới đã hòa nhập được với mọi người trong bang rồi.

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Tiểu Diệp Tử! Buổi tối chúng ta mở Đại Minh Cung 25 nhé?

[Bang hội] [Diệp Khanh]: Cậu chỉ huy?

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Đương nhiên là cậu chỉ huy. Anh trai tớ nói ở server trước cậu đều là chỉ huy mà.

[Bang hội] [Diệp Khanh]: Đừng!

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Đi nào Tiểu Diệp Tử, chúng ta cứ mở đi, Quân gia với Hỉ Dương Dương làm ông chủ. Quân gia nói trước đây cậu ta chơi PVP, giờ muốn thử đi bí cảnh nên chuyển PVE.

[Bang hội] [Diệp Khanh]: Trên kênh thế giới đầy người tìm ông chủ, cậu để họ tự tìm đoàn đi.

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Cậu mà không đi là tớ gọi điện cho anh tớ đấy! Người ta vốn vì cậu mà tới, nhưng cậu lại chỉ muốn chăm sóc husky nhà cậu.

[Bang hội] [Diệp Khanh]: ... Cho tớ vào đội.

Không thể trốn thoát, đành phải vào YY của bang, Ngụy Diệp nghĩ mình đúng là bị trạch nam lừa thê thảm.

[Đoàn đội] [Diệp Khanh]: Tới, lên YY đi, mau chóng vào bí cảnh.

Hắn sẽ không bị hãm hại* đâu, Diệp Khanh nghĩ vậy, không ngờ mới bắn tường thành đã tiêu rồi! Khi chỉ huy bắn tên, Quân gia mới tới rất bình tĩnh nhào vào đánh tiểu quái. Thật là... Cậu bắt đầc dĩ nói: “Quân

Dạ, đúng, chính là cậu đó. Cậu đã từng đánh bí cảnh này chưa? Chưa sao? Được rồi, cậu tự tuyệt kinh mạch đi.”

(Hăm hại: có nghĩa là bỏ bom, lừa đảo.)

“Tôi giải thích với anh chỗ này, ở đây không cần phải DPS, nơi này chỉ cần bắn tên thôi, hiểu chứ? Nếu thấy tiểu quái xuất hiện ở trước hàng, trước tiên bắn xuống dưới một phát. Sau đó đợi tiểu quái xuất hiện ở chỗ khác, anh bắn trái hoặc bắn phải. Cậu Đản, cậu đủ rồi nha! Bắn chuẩn một chút, bắn đi!”

Sau đó Ngụy Diệp nghe thấy trong YY tràn ra tiếng con gái cười mờ ám, còn có người hú lên, thanh âm của đội trưởng thật quá đáng yêu! Độc Tàng hóa ra cũng không tệ. (Cậu Đản là 1 Độc ca)

Qua được boss giữ cửa, trang bị đánh ra toàn là đồ nguyên khí, Ngụy Diệp vừa nhìn, thần giới chỉ của Thiên Sách, cậu kiểm tra trang bị hiện tại của Quân gia, thấy cái nhẫn này cho anh ta cảm cũng tốt. Nhưng mà vừa nghĩ tới hiểu biết về PVE tên Quân Dạ kia thật không đáng tin, cậu thấy mình nên chỉ có anh ta một chút.

(Đồ nguyên khí là đồ của Vạn Hoa dps, Minh Giáo, Đường Môn Thiên La, Thiếu Lâm. Anh Quân Dạ là Thiên Sách nên không lấy được.

Thần giới chỉ là nhẫn.)

Bạn nói thầm với [Quân Dạ]: Nếu anh lấy đồ, cái nhẫn PVE cuối cùng dùng được đấy.

[Quân Dạ] nói thầm với bạn: Lấy như thế nào, tôi không hiểu.

Bạn nói thầm với [Quân Dạ]: Sao anh lại quyết định đi đánh bí cảnh vậy?

[Quân Dạ] nói thầm với bạn: A Hoa với A Tú nói vài ngày nữa Trường Thương chuẩn bị ra nước ngoài, trong bang thiếu một T.

Bạn nói thầm với [Quân Dạ]: ... Tôi giúp anh lấy.

Đợi đến khi Ngụy Diệp lấy được nhẫn Thiên Sách, hỏi một vòng xem có ai lấy không, Ngụy Diệp mở mic nói: “Cái này không ai cần đúng không, tớ đếm ngược, 321, tớ đưa cho Thiên Sách.”

[Đoàn đội] [Tú Tú Qua Đường]: Đội trưởng, đây là người đàn ông của cậu sao?

[Đoàn đội] [Khu Cước Tú]: Đội trưởng, đây là người đàn ông của cậu sao?

“Cút mịa đi! Người ta lần đầu tiên đi bí cảnh, cần phải giúp đỡ một chút chứ. Hơn nữa gà vàng tôi đây vừa mạnh mẽ vừa đẹp trai, vừa nhìn đã biết là công có được không? Đừng spam cái gì mà Sách Tàng nữa, rõ ràng là Tàng Sách nhá.” Bởi vì trước đây có một đại đồ đệ là hủ nữ, dĩ nhiên Ngụy Diệp chẳng thiếu mấy màn bị đùa giỡn, học được một đồng danh từ gay. Cơ Tam mà, sao có thể thiếu được mấy cái tình duyên kia!

[Quân Dạ] nói thầm với bạn: Tôi giao dịch vàng cho cậu đổi lấy cái nhẫn nhé?

Bạn nói thầm với [Quân Dạ]: Không cần đâu, coi như quà gặp mặt là được rồi

~Kế tiếp chính là lão đại. Con boss này cần phải thi đấu đá bóng, điều đó khiến Ngụy Diệp rửa thầm thật lâu. Không ngờ người vốn phụ trách đá bóng là Cậu Đản, hôm nay đột nhiên biến thân thành đội tuyển bóng đá Trung Quốc, chân thối méo tả được, mở màn 3 phút chẳng đá vào quả nào, còn bị vào 5 lần. Ngụy Diệp nói: “Tối, ra ngoài đi. Cậu Đản, cậu giải thích đi. Sao đột nhiên lại lùi lại? Còn lùi nhiều như vậy? Hơn 3000 đó. Thật là... Thôi để tớ đá cầu. Đồ gốc Cậu Đản cứ múa Túy Vũ là được rồi, ai có cỗ ngựa cho tớ một cây, một cây là được.”

[Đoàn đội] [Khu Cước Tú]: Linh Lăng Tím có muốn không?

[Đoàn đội] [Cậu Đản]: Bán Mạch Căn có muốn không?

[Đoàn đội] [Khí Trì Hoa]: Cỗ Diễm Tượng khóa có muốn không?

[Đoàn đội] [Diệp Khanh]: Các cậu đủ lắm rồi nha!

(Linh Lăng Tím, Bán Mạch Căn là cở ngựa loại cùi bắp =)) Cở Điem Tượng khóa, đã khóa thì đương nhiên không thể giao dịch =)))

Quân gia mới tới đột nhiên mời giao dịch, vừa nhìn bảng giao dịch, Ngụy Diệp choáng váng, 100 cây Hoàng Trúc. Chẳng lẽ Quân gia này đem cở tích lũy cả năm ra tặng mình?

[Đoàn đội] [Diệp Khanh]: Không cần nhiều như vậy, một cây là được rồi.

[Đoàn đội] [Quân Dạ]: Giao dịch.

Kết quả Ngụy Diệp nhìn bảng giao dịch trước mặt mà hoảng hốt... Lần này một cây cở cũng không có, trên bảng đặt một con ngựa đôi Tuyệt Trần! Lúc này trái tim Ngụy Diệp xoắn từng cơn, nếu Quân gia tặng một con Lý Phi Sa thì cậu có thể bình tĩnh từ chối. Nhưng ngựa đôi Tuyệt Trần thật sự là loại Ngụy Diệp thích nhất. Cậu không mua được ngựa đã lớn, chỉ có thể tự nuôi. Kết quả nuôi nặng 3 lần đều là ngựa đơn, con hiện tại cậu đang dùng là con có thuộc tính tốt nhất trong đó. Kiểm nén kích động, cẩn thận suy nghĩ lại, Ngụy Diệp đưa vàng của mình vào bảng giao dịch, nhưng mà giá cậu vẫn kém một nửa.

Capture

Ngựa Tuyệt Trần

Quyết đoán tắt khung giao dịch với Quân gia, Ngụy Diệp vội vàng lấy cở Cầu Đản đưa cho, rất nhanh đã để chủ T Đoạn Trường Thương mở quai.

Sau đó lão đại cũng lập tức nghiền ép DPS ngã xuống, Ngụy Diệp vừa bị Tuyệt Trần làm cho mất hồn, quên mất không bảo Quân Dạ cùng Hoa Sơn Hỉ Dương Dương tự tuyệt kinh mạch, không ngờ họ vẫn ngoan cường sống sót. Cuối cùng trước khi chết, boss tự bạo, họ không nhảy tránh gió lốc, nằm xuống xếp thành hình tam giác với Cầu Đản.

Rốt cuộc người này có ý gì vậy? Ngụy Diệp không yên lòng, kêu bán đấu giá, còn chia nhằm bao tay của Tú Tú cho Ngũ Độc trong đội, khiến Tú Tú oán giận mãi.

“Ngại quá.” Ngụy Diệp nói xin lỗi, trước khi đánh lão nhị, Lục Đạo Luân Hồi, cậu giải thích về cơ chế của boss này.

[Đoàn đội] [Khí Trì Hoa]: Oa oa, Tiểu Diệp Tử rõ ràng đang giải thích riêng cho Quân gia mà.

[Đoàn đội] [Khu Cước Tú]: Thật tình cảm nha!

[Đoàn đội] [Cầu Đản]: Các cậu không coi Hỉ Dương Dương là người sống sao?

[Đoàn đội] [Khu Cước Tú]: Cầu Đản, cậu không biết Hỉ Dương Dương là acc của anh trai A Hoa sao, còn thuê Tiền Xuyên Tử cày hộ, hiện tại chắc là Tiền Xuyên Tử mở acc đó. Vài ngày nữa anh trai cô ấy bận xong sẽ trở lại.

[Đoàn đội] [Cầu Đản]: Em gái ngoan của Tổ Quốc! Nhưng mà Tiền Xuyên Tử thiếu tiền đến thế à? Hắn có thể cày hộ sao?

[Đoàn đội] [Đoạn Trường Thương]: Không phải hắn ta chuyên cày hộ sao?

[Đoàn đội] [Tiền Xuyên Tử]: Nhân sĩ không bang hội [Tiền Xuyên Tử], chuyên cung cấp các dịch vụ cày thuê thăng cấp, CD bí cảnh, đáng tin cậy. Còn phục vụ hoạt động đại chiến Mã Ngụy Dịch hằng ngày, dành riêng cho các MM* cần. PS: cầu tình duyên, yêu nhau thì miễn phí tất cả các dịch vụ. PPS: không nhận Độc ca.

[Đoàn đội] [Cầu Đản]: Cút đi! Kì thị Độc ca! Đùi của ông đây rất mát mẻ nhá.

(MM: em gái)

...

“Được rồi, Quân Dạ, anh nghe hiểu không? Hiểu rồi thì gõ một lên kênh đoàn đội. Được, tôi thấy rồi, anh tự tuyệt kinh mạch đi. Cái gì? Tự tuyệt kinh mạch CD, vậy lát nữa mở boss, anh lên đánh tìm chết đi.”

[Đoàn đội] [Khí Trì Hoa]: ...

[Đoàn đội] [Khu Cước Tú]: ...

[Đoàn đội] [Cầu Đản]: ...

[Đoàn đội] [Đoạn Trường Thương]: ...

Có thể bởi vì Quân gia mở màn hi sinh, nên cả đội vượt qua Lục Đạo Luân Hồi rất thuận lợi, còn rơi ra yêu trụy* trị liệu, đám Tú Tú điên cuồng ra giá, tất cả quên bồng mất một mình Quân gia đáng thương nằm trên mặt đất.

(Ngọc bội đeo ở thắt lưng.)

“Cái kia, buff Độc kéo Quân gia đứng lên đi, qua bên này. Chọn đối thoại với người chèo thuyền, không đánh Kiếm Thánh nên trực tiếp đến chỗ Vô Danh, đánh Vô Danh phải chú ý...”

“Những điểm quan trọng này, Quân Dạ, anh hiểu chưa? Hiểu rồi thì đi thôi...”

[Đoàn đội] [Khí Trì Hoa]: Tự tuyệt kinh mạch!!!

[Đoàn đội] [Khu Cước Tú]: Tự tuyệt kinh mạch!!!

[Đoàn đội] [Cầu Đản]: Tự tuyệt kinh mạch!!!

[Đoàn đội] [Đoạn Trường Thương]: Tự tuyệt kinh mạch!!!

“Anh xem, là bọn họ nói chứ không phải tôi trả thù anh. 321 chết tốt lắm. Thật đúng là một Quân gia ngốc. Mặc cả trang bị chết không sợ giảm độ bền sao? Lần sau nhớ kỹ cởi hết quần áo hãy chết. Tới, Trường Thương mở quai đi.”

Boss kia cũng nhờ có Quân Dạ hi sinh mà bình an vượt qua, còn lấy được mũ Định Quốc của Thiên Sách, quần áo, còn có vũ khí của Ngạo Huyết, khiến cho bạn trẻ Đoạn Trường Thương nắm đó theo đoàn khai hoang 3 tháng mới nhìn thấy vũ khí ghen tị không thôi.

Kết toàn tiền lương cho đoàn xong, Ngụy Diệp xua đuổi đám người cứ spam “đội trưởng, giọng nói của cậu rất đáng yêu, CD xong tôi muốn cùng cậu có con gái”. Vừa chuẩn bị rời khỏi bí cảnh, yêu cầu giao dịch của Quân Dạ lại xuất hiện.

“Làm sao vậy?” Ngụy Diệp suy nghĩ một chút, mở miệng hỏi.

[Đoàn đội] [Quân Dạ]: Hôm nay cậu giúp tôi mở đoàn, tôi chẳng có gì khác để tặng cậu ngoài cái này.

“Không phải chứ, anh đại gia vậy?” Ngụy Diệp có chút hoảng hốt.

[Đoàn đội] [Quân Dạ]: Cho cậu thì cậu cứ lấy đi.

“Cái này quý quá.” A, thật quyến rũ, rất muốn nhận. Không được, phải biết kiềm chế bản thân!

[Đoàn đội] [Quân Dạ]: Hay là cậu dạy tôi PVE đi, coi như là thù lao. Nghe cậu chỉ huy, tôi rất thoải mái.

Rất thoải mái gì chứ, Ngụy Diệp nhỏ giọng lầm bầm. Lần này cậu không từ chối giao dịch với Quân Dạ, nhận được ngựa Tuyệt Trần trong mơ của mình, kích động tới mức ngay cả trang sức ngựa cũng không đổi, liền mời Quân gia lên ngựa cùng cưỡi, sau đó lượn vài vòng ngu ngốc trong Đại Minh Cung.

“Nếu tôi đã chấp nhận dạy anh PVE rồi, vậy trước hết chúng ta đi đổi thẻ (trang bị) của anh đi. Tôi giúp anh phối hợp thuộc tính trang bị.”

[Đoàn đội] [Quân Dạ]: Được.

Hai người Thần hành đến Thiên Sách, tìm được thương nhân bán trang bị cho Quân gia đổi hai món Định Quốc. Ngụy Diệp bắt đầu tính toán thuộc tính của trang bị trên người Quân gia.

“Hiện tại công kích của anh hơi thấp, vô song cũng tạm được, nhưng thiếu nhất là phá phòng. Vậy thì mũ của anh thêm phụ ma vô song đi. Anh biết đến chỗ giao dịch tìm phụ ma chứ? Quần áo thêm phụ ma chính xác. Giờ trên người anh có nhẫn rồi đúng không, có bao nhiêu điểm nghĩa hiệp? Cống hiến bang thì sao? Anh đi đổi một cái đai lưng cống hiến bang, trước khi lấy được đai lưng 445 khác thì dùng tạm cái này. Còn thiếu một đôi giày. Anh có thể bán thân truyền không?”

(Item này có chức năng chuyển tới trước cổng bí cảnh mình muốn tới)

Ngụy Diệp thấy Quân Dạ đã hồi sinh tại doanh địa, ngay lập tức tuyển buff, tuyển DPS, vào bí cảnh.

Tuy rằng Quân Dạ không biết cách đi bí cảnh, nhưng làm Thiên Sách tiêu chuẩn, tính tiếp thu của anh rất tốt, dù sao cũng có thể dùng khuôn mặt đáng tin cậy quyến rũ cừu hận của boss. Ngụy Diệp nhìn vào bảng thống kê DPS, 3w5, không tệ. Lực công kích như vậy đủ để đi Đại Minh Cung rồi.

Chờ một chút, Ngụy Diệp đột nhiên nhớ ra, hình như hội A Hoa, A Tú muốn để Quân Dạ làm T? Ha ha, nhất định là mình nhớ lầm rồi. Bây giờ Ngạo Huyết* đánh cũng ổn mà. Xem đi, Quân gia này đánh còn mạnh hơn con dê mông to trong đội kia.

(Thiên Sách có 2 đường là Ngạo Huyết: damage và Thiết Lao: tank)

Thuận lợi kết thúc đại chiến, Ngụy Diệp đến chỗ bảng nhiệm vụ ở Mã Ngụy Dịch trả nhiệm vụ, vừa định truyền tổng ra khỏi map, cậu và Quân gia cùng ngã gục.

Là cái tên Đường Môn vừa rồi. Nhanh chóng nhún sống lại, Ngụy Diệp lập tức úp Hạc Quy về phía Đường Môn, một phát tướng chừng có thể mài được phân nửa cây máu Đường Môn, nào ngờ lập tức được bươm đầy, có vú em! Ngụy Diệp nhìn chằm chằm tiêu điểm trên màn hình, đánh đại phong xa về phía Đường Môn, 3w, 2w, còn có 1w máu, lúc này một vòng tròn màu xanh vũng vàng rơi dưới chân Đường Môn. Ngụy Diệp cắn răng, 8 giây vô địch của khí thuần. Sau đó, Ngụy Diệp bị hai tên khí thuần và cá voi* đánh hội đồng, hai, ba phát đã ngُم củ tỏi.

(Cá voi (kình ngư): đồng âm với kinh vũ. Đường Môn có 2 lối chơi là Thiên La với Kinh Vũ, ở đây có nghĩa là Đường Môn Kinh Vũ.

8 giây vô địch của khí thuần: skill Trấn Sơn Hà của TD, skill này là cầm kiếm xuống tạo ra 1 vòng màu xanh, thẳng nào chui vào vòng thì hồng bị chém)

Nằm trên mặt đất, Ngụy Diệp nhìn màn hình, tên Đường Môn vừa bị cậu giết chết đã gọi người trong bang tới canh ở cửa bí cảnh, rõ ràng là đang chờ bọn cậu. Ngụy Diệp tính toán, mình và Quân gia có đánh, bên kia có hai vú em đang chờ, sợ rằng không thể đánh được.

A, thực bực mình. Ngụy Diệp khó chịu nhìn chằm chằm màn hình. Tên Đường Môn này thật hèn, nếu phe mình có một vú em thì sẽ giết được hần ngay.

[Quân Dạ] nói thầm với bạn: Logout đi.

Bạn nói thầm với [Quân Dạ]: Vậy còn anh? Bọn họ rõ ràng cố ý canh anh.

[Quân Dạ] nói thầm với bạn: Cũng được, lát nữa tôi đi tắm, họ thích canh thì cứ canh.

Bạn nói thầm với [Quân Dạ]: Có ản tình gì, cướp bạn gái của hần à?

[Quân Dạ] nói thầm với bạn: Cướp ngựa.

Bạn nói thầm với [Quân Dạ]: Vậy tôi out nhé?

[Bang hội] [Quân Dạ] đã logout.

Ờ ờ, Ngụy Diệp im lặng, hết nói nổi. Chạy nhanh vậy, ít nhất cũng phải chúc ngủ ngon chứ. Ngụy Diệp nhìn tên Đường Môn bên kia, thấy Quân gia đã logout, hần hình như cũng muốn đi. Mục tiêu không phải mình, Ngụy Diệp lập tức sống lại, dùng khinh công phi lên, trở về thành gần nhất. Trả nhiệm vụ xong, cậu chuẩn bị logout, nào ngờ một ID quen thuộc login.

Hảo hữu [Uông Đích Báo Ân] login.

Tình duyên của tên khốn! Đôi mắt Ngụy Diệp lập tức phát sáng. Cậu nhanh chóng gửi lời mời tổ đội, không ngờ đối phương lại đồng ý! Ngụy Diệp vừa nhìn, đối phương vẫn ở địa điểm logout hôm qua. Cậu quyết đoán bay đến.

[Đoàn đội] [Uông Đích Báo Ân]: Anh?

[Đoàn đội] [Diệp Khanh]: Đúng vậy đó cô em, kể từ khi em out, không giây phút nào là anh không nhớ đến em!

[Đoàn đội] [Uông Dích Báo Ân]: Có việc gì?

[Đoàn đội] [Diệp Khanh]: Không, anh chỉ muốn ngắm nhìn em.

[Đoàn đội] [Uông Dích Báo Ân]: ...

[Đoàn đội] [Diệp Khanh]: Em xem, anh cứ quần quít lấy em như vậy, chẳng bằng em gọi tình duyên của em đến đánh với anh một trận. Nếu như anh thua, anh sẽ không bao giờ quần lấy em nữa, thế nào?

[Đoàn đội] [Uông Dích Báo Ân]: Tạm biệt.

[Đoàn đội] [Diệp Khanh]: Nè!! Đừng mà!!

Hảo hữu [Uông Dích Báo Ân] logout.

[Đoàn đội] [Diệp Khanh]: ... Rốt cuộc cô login làm gì? Không phải để tôi nhìn mặt cô một cái sao?

Bỏ đi, Ngụy Diệp nhìn máy tính, đã sắp 12 giờ rồi, ngủ ngủ. Chờ một chút, hôm này còn chưa ăn sữa chua! Nói không chừng bây giờ mỗi ngày uống sữa, trước 22 tuổi còn có thể cao thêm vài phân! Sau đó, Ngụy Diệp sung sướng đi ăn sữa chua, còn tiện thể trêu chọc con chó tham ăn đang sốt ruột, đôi mắt to ngập nước nhìn đáng thương vô cùng.

Một thời gian sau đó, Ngụy Diệp phát hiện ra thời gian login của mình và Quân gia Quân Dạ rất khớp nhau, hơn nữa đều là đàn ông thích PK mưu cầu danh lợi, ngay từ đầu luôn cấm cở ở Dương Châu mà gặp đối phương. Ngụy Diệp kinh ngạc thấy kỹ thuật của Quân gia này rất tuyệt, lúc PK toàn là Ngụy Diệp bị đánh bại, lòng tự trọng của đàn ông bị đá kích mạnh mẽ. Vì vậy hai người cứ liên tục cấm cở cấm cở, thế nhưng người kia luôn đánh được phân nửa lại bỏ đi bắt ngựa!

Sau một hồi chỉ thấy hệ thống ra thông báo, chúc mừng đại hiệp Quân Dạ đã bắt được ngựa cấp 9 Lân Cầu ở Thương Sơn Nhĩ Hải... Ngụy Diệp lặng yên chờ Quân Dạ một phút sau sẽ quay lại Dương Châu tái chiến!

Đợi đến lúc Ngụy Diệp cuối cùng cũng thắng được vài ván có lẽ đã đánh thành nghiện. Hai người cùng nhau tổ đội đi đại chiến, đi Mã Ngụy Dịch, thấy xe bò Ác Nhân thì Quân gia đánh cùng thủ vệ Ác Nhân Cốc, Ngụy Diệp đánh đại phong xa. Có lúc Ngụy Diệp ào ra quay tay chém đầu người, còn có một chút máu, khi xoay người bỏ chạy, con ngựa của Quân gia đã đi tới xử hết đám đuổi theo đánh cậu, lúc này gà chiến đấu mới chạy ra vui vẻ chết.

Mỗi ngày hai người đều kết hợp ăn ý khiến cho đám người trong bang cứ trêu ghẹo bọn họ, nói chỉ cần tìm được Quân gia sẽ tìm được gà chiến đấu, hoặc là đại chiến thiếu 2 người, Quân gia mau dẫn Tiểu Diệp Tử vào đội đi.

Ngụy Diệp cũng hiểu cậu đã bắt được một tên Quân gia cực siêu, ngoại trừ lúc đi Đại Minh Cung...

“Tối, buff Thanh Tâm Tịnh Khí các kiểu đi. Các DPS vào chỗ, lát nữa bão cát ra cả đoàn đứng ở điểm số 2, được rồi, Trường Thương mở quái đi. Quân Dạ, sao anh lại gục rồi? Tôi đã nói rồi, cuối cùng có lúc phải nhảy ra. Một buff tới kéo anh ấy dậy đi. Anh có phải là husky không thể? Chân trước chân sau đều dài như thế mà không biết nhảy ra!”

“Được rồi, kiểm tra lại buff trên người đi, không có vấn đề gì chứ. Nhớ kỹ mấy điểm đứng. Trường Thương, lên, boss ra vòng đen, mọi người phải trốn nhé. Chúng ta chỉ có 4 buff, không trụ được đâu. Quân Dạ, Quân Dạ, trốn đi. Đừng có nhảy vào cái vòng xanh! Đờ mờ, chết rồi. Tôi sai rồi, anh đúng là husky, bị mù màu đúng không? Tú Tú còn hồi sinh gờ 1. Được rồi, Khu Cước đại thúc kéo anh ấy dậy đi.”

“Cuối cùng là boss An Lộc Sơn, Quân Dạ, anh đi kéo sói... Quên đi, Minh Giáo vào tank đi, Quân Dạ, anh phải nhớ kỹ, nếu lát nữa anh còn dám không nhảy mà chết, trừ lương! Nếu lát nữa bị sói điểm danh mà không trốn, trừ lương! Được rồi, Trường Thương mở màn đi. Tiếp tục, kéo chó tới điểm số 5 ôm vào, tới gần, tới gần. Đờ mờ, Quân Dạ, anh mất máu nhiều thế! Bấm vào ai ư? Tôi đi, anh đừng động, để tôi đến tìm anh. Con mẹ nó anh đừng chạy. Chết rồi... Husky ngốc, anh giỏi lắm! Một Tú Tú tới kéo tôi dậy đi, cứ mặc anh ta nằm đấy.

[Đoàn đội] [Khí Trì Hoa]: “Husky ngốc, anh giỏi lắm!” Quá đáng yêu

~[Đoàn đội] [Khu Cước Tú]: “Husky ngốc, anh giỏi lắm!” Tán thành +1

[Đoàn đội] [Cầu Đản]: Thật không hiểu đám con gái các cậu nghĩ cái gì? Nhưng mà vì sao tớ cũng im lặng ghi âm một bản chứ?

[Đoàn đội] [Đoạn Trường Thương]: Cầu Đản, tớ mở Sơn*, cậu mau buff đi, đừng nói chuyện phiếm nữa mà!! Nè nè!! Tớ van cậu, ở đây vẫn còn một con husky mà. (skill Thủ Như Sơn)

“Tên Cầu Đản kia mau dùng Thiên Điệp! Đám ghi âm thử xem! Tớ nhớ cậu còn thiếu một món 445*, nếu như tớ chia cho người khác...”

(Thiên Điệp là skill của Ngũ Độc, buff cho mục tiêu 1s hồi được bao nhiêu máu í.

445 là điểm trang bị)

[Đoàn đội] [Khí Trì Hoa]: Cầu ghi âm! PS: Trường Thương, cậu rõ ràng là Chihuahua.

[Đoàn đội] [Khu Cước Tú]: Cầu ghi âm “Quân nương”! PS: Trường Thương, cậu rõ ràng là Chihuahua.

[Đoàn đội] [Em gái qua đường]: Tớ có thể ... Quân nương 233333 +1

[Đoàn đội] [Đoạn Trường Thương]: Đám buff kia, tớ đã mở Hồ* rồi, buff tớ một phát đi mà! Nè nè! Đừng đùa nữa! (skill Gầm Như Hồ)

“Khí thuần mở vô địch, đánh đi, sắp qua rồi. Đừng nói chuyện phiếm nữa, mau đánh. Nếu không sẽ trừ lương cả lũ!” Ngụy Diệp bày tỏ “Quân nương” là cái nhóm khổn kiếp gì!!!

[Đoàn đội] [Hoa Sơn Hỉ Dương Dương]: Vô địch đã mở mau ôm đoàn. PS: Vú em nào có vô địch đáng tin? (vô địch = skill Trấn Sơn Hà)

[Đoàn đội] [Cầu Đản]: [Tiễn Xuyên Tử] phóng sinh cậu nhé.

[Đoàn đội] [Hoa Sơn Hỉ Dương Dương]: Chắc chắc, cậu tưởng cậu có sữa sao? Đàn ông hử ngực hử đùi.

“Được rồi, vú em kéo người chết dậy đi. Đánh xong rồi, chúng ta thống kê tiền lương. Tổng cộng là 18 vạn 5 nghìn, cả đội 24 người, mỗi người 7700 đúng không. Quân Dạ bị trừ một nửa, còn 3850 vàng, mọi người không có ý kiến gì chứ? Phân nửa còn lại chia đều cho mọi người...”

[Đoàn đội] [Khí Trì Hoa]: Hơn 100 vàng còn chia cho cậu làm cái gì, cậu trừ tiền lương xong cầm luôn tiền của anh ấy đúng không

~[Đoàn đội] [Khu Cước Tú]: Đỡ mất công anh ấy về nhà lại phải giao cho cậu.

[Đoàn đội] [Tú Tú qua đường]: Tán thành! Bắt đầu yên lặng tưởng tượng mình có phải một con cây hương hay không.

[Đoàn đội] [Ngũ Độc qua đường]: Cậu không phải đầu 23333, Sách Tàng thật đáng yêu~ Viên chức husky ngốc VS nội trợ Nhị thiếu.

“Nè! Các người tưởng tượng đủ chưa? Đủ rồi thì nhận lương rồi phần đi!” Ngụy Diệp tắt mic, cậu đã kêu gào vì cái tên husky ngốc kia suốt hai giờ, cần uống nước.

Mà ở bên kia, Cố Ân Sinh mặc kệ các cô gái trong đội điên cuồng spam Sách Tàng đầy màn hình, chụp màn hình, tắt ghi âm, tên là 2012 – 03 – 33 Đại Minh Cung 5, giống với những cái trước, lưu lại trong máy tính, trong folder tên Chiếp chiếp ngốc .

Anh lúc nào cũng muốn nghe thanh âm của người này mọi lúc mọi nơi, luôn luôn muốn. Từ lần đầu tiên nghe được giọng nói của cậu, anh đã thích điên cuồng, không liên quan gì đến hành động và vẻ ngoài của cậu, chỉ vì thanh âm này, giống như bị nhiễm một chất độc thần bí.

Không nghe tiếng cậu nói chuyện sẽ phát độc mất.

=====

Má, anh công bị bệnh luyện thanh như hội chị em chơi VL3 cuồng giọng mấy “đại thần” =))))))))))))))))))

Chú cmn thích:

Phần mềm YY có thể ghi âm người đang nói, mỗi lần tắt ghi âm thì tệp ghi âm đó trực tiếp được đóng gói bỏ vào folder của phần mềm này tạo ra. Tên của tệp ghi âm là ngày tháng năm. <= tui=”” chém=”” gió=”” đó...”” đó=”” giờ=”” hồng=”” chơi=”” yy=”” chỉ=”” biết=”” mỗi=”” phần=”” mềm=”” giống=”” yy=”” của=”” mình=”” là=”” cctalk=”” hoy,=”” nghĩ=”” chắc=”” giống=”” nên=”” chém=”” đó=”” hui=”” hui=””))” lần=”” này=”” lười=”” chú=”” thích=”” skill=”” nữa=”” quá=”” vậy=”” hoy=”” ha=””>

7. Chương 7

Thỉnh thoảng mới có một trận mưa, tiếng nước rơi tí tách khiến Ngụy Diệp thêm bực bội, hơn nửa giờ tự học buổi tối đã trốn về. Trở lại nhà trọ, thấy Phiền Phúc vác về mặt bị táo bón đứng ở cửa, trong lòng cậu không nở bỏ mặc, đành phải dẫn nó ra ngoài.

Bầu trời âm u còn lất phất mưa, Ngụy Diệp nhìn con chó ngốc Phiền Phúc tránh né vũng nước mà đi, nào ngờ nó nhảy vọt qua vũng nước, một chân đạp vào nước, toàn bộ lông đều bẩn, bốn móng vuốt vô cùng thảm hại. Ngụy Diệp nghĩ mỗi lần Lý Cảnh Lâm giúp ông gọi con này tắm rửa chắc phải tốn rất nhiều sức lực, không khỏi cười thầm sung sướng.

Tìm một chỗ khô mát dưới tàng cây cho Phiền Phúc giải quyết nỗi buồn xong, Ngụy Diệp nắm chắc dây xích chó dẫn nó đi tắm bộ, ngắm Phiền Phúc vừa nhảy nhót vừa tránh vũng nước trên mặt đất, Ngụy Diệp cũng muốn chơi. Cậu cố ý dẫn nó vào chỗ đọng nước nhiều, nhìn nó giơ chân trước lại nhấc chân sau, hai chân quặp lại rất đáng yêu!

Không biết có phải Phiền Phúc cảm nhận được sự hả hê của Ngụy Diệp hay không, hai đôi mắt chó gian tà âm thầm lóe sáng, nó cọ cọ trên mặt đất ăn vạ, lại lần tròn nhất quyết không chịu đi. Chờ tới khi Ngụy Diệp tới gần xem nó bị làm sao, nó lập tức vùng chạy khiến Ngụy Diệp nằm úp sấp.

Mẹ nó! Ngụy Diệp vừa đứng lên, tự nhiên sợ để tuột dây xích chó, cậu sống chết giữ chặt dây, không để ý cả người ướt đầm, quyết tâm dù chết cũng không buông tay. Kết quả là bị Phiền Phúc kéo đứng thẳng dậy. Hình như vừa rồi nó thấy cái gì đó nên mới kích động như vậy, cậu nhìn theo hướng của Phiền Phúc, trong tầm mắt là một con chó Samoyed trắng như tuyết.

Samoyed-Pictures

Samoyed

Con chó bên kia dường như cũng thấy Phiền Phúc, hăng hái vội vàng đạp mạnh chân sau chạy tới, chỉ tiếc chủ nhân của nó khỏe hơn Ngụy Diệp nhiều lắm, vẫn bình tĩnh bất động.

Lại là anh... Ngụy Diệp nhìn bóng dáng cao to kia, cả người cứng đờ không biết phải nói gì. Nhưng mà người này nuôi chó từ lúc nào thế? Ngụy Diệp vừa mới do dự không biết có nên tới bắt chuyện hay không, con Phiền Phúc đã mở lời trước.

“Gâu! Gâu gâu gâu!”

“Gâu! Gâu! Gâu!” Bên kia cũng tích cực đáp lại.

Ngụy Diệp nhìn hai con chó trò chuyện từ xa thật đáng thương, nhất thời nhẹ dạ dốt Phiền Phúc tới gần. Sự thật chứng minh, nhẹ dạ cả tin là khởi nguồn của tai họa. Hai đại gia chó kia mới đầu chỉ chạm chạm mũi, ngửi ngửi hơi nhau, sau một hồi, Phiền Phúc xoay về phía mõng con Samoyed giống như muốn tìm vợ.

Hành động này của nó khiến con Samoyed nổi giận. Đây chính là trêu chọc gái nhà lành nha. Nó quyết đoán xoay người không cho Phiền Phúc ngửi. Phiền Phúc sốt ruột, sống chết bám theo chó nhà người ta. Samoyed không cho, hai con chó không hợp ý nhau trở nên bất hòa. Hai vị đại gia này cộng lại hơn 100 cân, tuy rằng đều là chó nuôi trong nhà, nhưng vẫn mang dòng máu sói di truyền, đánh nhau chưa cần nói đến sức mạnh, ngay từ tư thế gầm gừ đã rất đáng sợ, mày cắn tao giờ mong vuốt cào cào, mày lại cắn tao lại cười lên người mày.

Mắt thấy Phiên Phúc sắp bị Samoyed đè đầu cưỡi cổ, để bảo vệ trinh tiết của nó, “Cố Ân Sính, kéo chó nhà anh ra xa một chút!” Ngụy Diệp vội vàng kêu to, vừa dùng hết sức mình kéo Phiên Phúc ra. May mà đối phương cũng không mặc kệ chó của mình, dùng ánh mắt đầy thâm ý nhìn khiến con Samoyed ngoan ngoãn ngồi xuống, cái mõng to đặt luôn vào vũng nước. Bộ lông trắng như tuyết sau khi “vận động” kịch liệt với Phiên Phúc đã trở thành lông chó đốm đen trắng như bò sữa.

“Á, xin lỗi.” Ngụy Diệp nhìn con chó nhà người ta vốn sạch sẽ bị con nhà mình làm cho bẩn thỉu, cảm thấy rất áy náy.

“Không có việc gì, cậu là?” Cố Ân Sính nghi hoặc hỏi.

“Ngụy Diệp, bố tôi họ Ngụy, mẹ tôi họ Diệp, khoa tài chính năm hai.” Ngụy Diệp nghĩ trước đây cậu không hề biết tên khốn này nuôi chó, sao đột nhiên gần đây lại nuôi chó? “Samoyed rất đáng yêu, a, sao lúc trước tôi chưa từng thấy anh nuôi chó? Đây là Phiên Phúc, đúng là rất phiền phức. Nào, Phiên Phúc mau tới chào hỏi đi.”

“Tôi cũng vừa mới bắt đầu nuôi, rắc rối hơn tôi tưởng tượng nhiều. Nhưng mà rất có lợi.” Cố Ân Sính nhàn nhạt liếc mắt nhìn con Phiên Phúc đang nóng lòng muốn đánh nhau bị Ngụy Diệp giữ trong tay, “Con chó của tôi tên là Long Nha, nhưng bình thường tôi hay gọi nó là Đột.”

Ngụy Diệp nghe thấy mấy cái tên rất đặc sắc, đột nhiên nhớ tới chuyện mình bán khoản hồi lâu: “Anh chơi Cơ Tam sao? Đó đều là tên kỹ năng của Thiên Sách mà.”

“Ừ, tôi chơi Thiên Sách.” Đối phương thực sự gật đầu thừa nhận.

“Anh chơi khu nào, tôi có một người anh em cũng chơi cái này.” Ngụy Diệp vội vàng hỏi, lẽ nào thực sự có thể báo thù tên khốn này trong game!

“Khu 0.”

Tên này, thế mà vẫn không khai ID ra. Ngụy Diệp cắn răng, thực sự không biết mở miệng hỏi ID thế nào, quyết định về nhà tự mò thôi. Cậu kéo chó, nói tạm biệt với Cố Ân Sính, theo thói quen thò tay vào túi sờ soạng, chợt cả người đều choáng váng. Chẳng lẽ vừa rồi bị ngã đã làm rơi chìa khóa rồi.

“Sao thế?” Cố Ân Sính khó hiểu nhìn người cứ dờ dẫm trước mặt.

“Tôi... Tôi...” Ngụy Diệp hoảng hốt tìm kiếm trong túi trên túi dưới toàn thân, còn cẩn thận đi một vòng chỗ vừa ngã tìm, đành thừa nhận, “Tôi làm mất chìa khóa rồi.”

“Làm mất hay quên mang theo?” Cố Ân Sính hỏi.

“Đã mất. Tôi ra ngoài có khóa cửa mà. Chìa khóa của tôi chưa bao giờ rời khỏi người.” Ngụy Diệp quả thực phát điên rồi, bởi vì Phiên Phúc mà trên người cậu ướt sũng, bây giờ quần áo vẫn còn ẩm. Lúc này vội vàng ngăn cản Phiên Phúc nên không cảm thấy giờ, giờ để ý mới thấy trên người dính dớp khó chịu, cậu vốn ưa sạch sẽ càng thấy ghê hơn.

“Cậu thuê chung nhà với ai không?”

“Tôi không mang điện thoại...” Ngụy Diệp xong đời rồi, cậu thấy điện thoại sắp hết pin nên để ở nhà sạc, không mang theo.

Cố Ân Sính hơi nở nụ cười, nói: “Nhà của tôi ở đằng kia, hay là cậu tới nhà tôi tắm rửa trước đi. Cậu bị bẩn như vậy cũng là lỗi của tôi, trong nhà có máy tính, cậu có thể gửi tin nhắn QQ cho bạn cùng phòng.”

Ngụy Diệp ngẫm lại, dù sao cũng hết cách rồi, nếu không cậu chỉ có thể ngồi ở cửa chờ trạch nam nửa đêm mới về nhà. Giờ mới hơn 8 giờ, cậu có muốn vào quán chờ trạch nam, chủ quán cũng ngại Phiên Phúc mà không cho vào. Nhưng mà tới nhà tên khốn thì thấy rất mất tự nhiên.

“A, nhà anh có người lớn không?”

“Chỉ có mình tôi ở thôi. Đi nào.” Nói xong, Cố Ân Sính kéo Ngụy Diệp tới nơi mình ở. Tại chỗ Ngụy Diệp không nhìn thấy, anh lặng lẽ vỗ về túi mình, chòm chìa khóa anh nhặt được trên mặt đất đang nằm ở đó, chờ khi nào cậu phải về thì trả lại chỗ cũ, hay là làm thêm một bộ nữa rồi trả? Không ngờ nuôi chó không

chỉ hoàn thành điều anh mong muốn còn giúp hai người tiến triển thêm một bước, buổi tối phải thưởng thêm cơm cho Long Nha mới được. (má...)

Nghĩ như vậy, Cố Ân Sính bước đi càng thêm khoái trá. Đương nhiên, anh đột nhiên tăng tốc như vậy khiến Ngụy Diệp rất cực khổ, nhưng mà may mắn thay Phiên Phúc cứ bám riết lấy Long Nha, không gây thêm phiền phức cho cậu.

“Làm phiền.” Ngụy Diệp chùi chân ở thảm trước cửa, lại dùng giẻ lau chân của Long Nha để lau cho Phiên Phúc, xong xuôi mới bước vào nhà Cố Ân Sính.

Cảm nhận đầu tiên chính là sạch sẽ, hoàn toàn không giống căn nhà cũng nuôi chó của cậu với trạch nam. Cảm nhận thứ hai là trống trải, Ngụy Diệp nhìn cái chén duy nhất trên bàn, khắp nơi đều vắng vẻ. Đây là vấn đề chung của những người sống một mình, hoàn cảnh này càng làm bầu không khí lắng đọng.

Đột nhiên không còn muốn tìm cách thêm ID để báo thù anh ta ba, bốn mươi lần nữa. Ngụy Diệp lặng yên đứng ở cửa, chỉ cảm thấy áp lực của người này thật lớn.

Cố Ân Sính mở miệng trước, phá vỡ không khí trầm mặc.

“Vào đi, phòng tắm ở bên cạnh, có bình nước nóng năng lượng mặt trời, cậu cứ dùng tự nhiên.” Cố Ân Sính cởi dây xích cho Long Nha. Nó không thêm để ý tới ánh mắt khát vọng của Phiên Phúc, bình tĩnh tới gần ấm nước nóng ở ban công liếm nước.

“Ừm, cảm ơn.” Ngụy Diệp đang băn khoăn không biết có nên mặc lại quần áo bẩn sau khi tắm không, Cố Ân Sính lại ôm tới một bộ đồ sạch sẽ. “Mẹ tôi gửi quần áo mới cho tôi nhưng quá nhỏ, tôi không mặc vừa. Chắc vừa với cậu. Máy giặt ở ngay trong phòng tắm, tôi giúp cậu mở máy rồi, chỉ cần bỏ quần áo bẩn vào là được.”

“A, ngại quá.” Ngụy Diệp cảm thán chần chẫn mình ra đường không đúng giờ tốt, nếu không sao lại chận vật tới mức không biết chui vào lỗ nào thế này! Cậu cúi đầu lên lườm Cố Ân Sính một cái, vội vàng nói tiếng cảm ơn, nhờ đối phương giúp buộc Phiên Phúc vào cửa rồi mới vào phòng tắm.

Nhìn gương mặt đỏ bừng trong cái gương lớn, Ngụy Diệp tạt nước lạnh vào khuôn mặt chập vạt của mình. Cậu ở trước mặt Cố Ân Sính lúc nào cũng bối rối, hỗn loạn.

Mà Cố Ân Sính ở bên ngoài phòng tắm yên lặng liếc mắt nhìn Long Nha dưới sàn nhà, cửa thủy tinh đục ngăn cách hai phòng, hồi tưởng lại bộ dạng Ngụy Diệp ướt sũng nước, đột nhiên anh nghĩ, sao mình không dùng cửa trong suốt? Vừa tự hỏi vấn đề này, trong lòng Cố Ân Sính trầm xuống, hóa ra mình không chỉ trúng độc giọng nói của Ngụy Diệp?

Lòng anh rối như tơ vò, mãi sau anh mới dùng mấy lời tự hỏi hỗn loạn, ổn định hô hấp, tựa ở trên tường yên lặng nhìn bóng hình mờ hồ cách cửa phòng tắm.

Mà lúc này, Ngụy Diệp trong phòng tắm cũng phải đối mặt với vấn đề cực lớn. Trên vách tường có treo khăn mặt, cậu lại không dám dùng. Tuy rằng đều là đàn ông, nhưng khăn mặt cũng coi như vật sở hữu cá nhân, lẽ nào cậu phải đứng đợi khô người? Tưởng đùa mà thật, Ngụy Diệp thành thật đứng đợi khô người theo cách tự nhiên.

“Sao thế?” Có thể là lâu quá không thấy tiếng nước chảy, Cố Ân Sính tới gõ cửa phòng tắm.

“Không sao.” Ngụy Diệp lên tiếng, bắt chước Phiên Phúc lúc tắm rửa xong vậy, cậu dùng sức lắc người, để tóc nhanh khô hơn.

Ngoài cửa yên lặng một hồi rồi lại có tiếng gõ: “Khăn mặt tôi treo ở cửa, chưa từng dùng đâu.” Nói xong mới nghe thấy tiếng chân người rời đi.

Mình then thùng cái gì chứ? Ngụy Diệp tự hỏi mình, mở cửa phòng tắm lấy khăn mặt. Là bị cảm giác kỳ quái của Cố Ân Sính gây ảnh hưởng sao? Cậu cảm thấy trên người anh ta có điều gì đó khó hiểu vô cùng.

Mà Cố Ân Sính ở ngoài cửa không quan đến độ dài sợi dây xích của Phiên Phúc đang ngồi xổm, cũng không quan tâm Long Nha cứ khiêu khích Phiên Phúc, mà chạy đi mở máy tính, đăng nhập trò chơi.

Ngụy Diệp lau khô người xong, mặc quần áo của Cố Ân Sính, vừa mắng sao trên đời lại có người mẹ không biết số đo của con trai mình, mua quần áo lại mua nhỏ đến mức cậu mặc được, vừa cảm thấy quần áo này rất đẹp. Khi đi ra, đập vào mắt cậu là cảnh Cố Ân Sính đang điều khiển nhân vật trò chơi chăm chú giết người.

Ngón tay dài nhỏ linh hoạt lướt tên bàn phím, khớp xương rõ ràng, mạnh mẽ hữu lực. Ánh mắt anh ta rất chăm chú, nghiêm túc nhìn đối thủ trên màn hình, dường như toát lên vẻ tự tin tất thắng.

Chợt cảm thấy người này thật đúng là kẻ thù của toàn thể đàn ông, vẻ ngoài lớn lên đẹp trai. Đến khi Cố Ân Sính cất tiếng gọi cậu mau tới liên lạc với bạn cùng phòng, Ngụy Diệp mới phản ứng. Một vấn đề cậu day dứt đã lâu, dù thế nào cũng phải tìm ra, ID trò chơi của Cố Ân Sính đang ở ngay trước mắt kia.

Nhìn vào tên nhân vật trên góc trái màn hình, Ngụy Diệp thấy ID của Cố Ân Sính gọi là Quân Dạ, quân trong “thiên quân nhất phát”, dạ trong “thâm dạ”.

(Thiên quân nhất phát: ngàn cân treo sợi tóc. Thâm dạ: đêm khuya.)

=====

Hãy nói đi, nói anh là kẻ mà em luôn kiếm tìm (để giết) đi =))))))))))))))))))

Mà thôi khỏi nói em đã biết rồi =))))))))))))))))))

Chú cmn thích:

Long Nha: Kỹ năng Thiên Sách, kích hoạt sau khi thi triển 3 lần Xuyên Vân, đây là skill nổ damage chính của Thiên Sách.

Đột thì đã chú thích ở chương trước 5fb30f26gw1eqhygnomtaj203m037jrb

8. Chương 8

Quân trong “thiên quân nhất phát” (ngàn cân treo sợi tóc), dạ trong “thâm dạ” (đêm khuya).

Ngụy Diệp: ...

Mẹ nó!!! Đây là tình huống gì? Cậu liên tục gặp tên khốn này trong game, đối phương còn vì cái quảng cáo đáng xấu hổ của cậu mà vào bang. Hơn nữa, hai người còn không ngừng cầm cờ với nhau, mình cũng mắng anh ta trong phó bản vô số lần, mắng con husky ngu, còn nhận làm đệ tử thân truyền... Đây là duyên phận gì chứ? Không phải người ta thường 818 theo kiểu hủ về đồ đệ sao, quả thực là cầu huyết nhất trên đời! Đây là sao ta?!!

(818 đã chú thích, là tám, bàn tán, chat chit)

Vượt qua nỗi khiếp sợ, Ngụy Diệp không để ý tới ánh mắt khác thường đầy thâm ý của Cố Ân Sính khi cậu nhìn chằm chằm ID người ta. Đương nhiên là nếu cậu không ngẩng đầu nhìn Cố Ân Sính thì cũng chẳng thể thấy được ánh mắt đối phương.

Quá cầu huyết rồi! Tên khốn chính là husky ngu, càng tốt, về nhà cậu sẽ cầm cờ giết người, phá tan lòng tự trọng của anh ta.

Cậu vui vẻ lên QQ liên lạc với trạch nam Lý Cảnh Lâm, xác nhận đối phương sẽ về nhà ngay, Ngụy Diệp mới túm lấy con Phiên Phúc bị Long Nha trêu đùa đến ỉu rũ, cảm ơn Cố Ân Sính xong rồi đi về dưới cơn mưa rào rích.

Kỳ quái, trên đường về nhà, Ngụy Diệp cảm thấy hình như mình quên mất điều gì. Mặc kệ đi, cậu sung sướng về nhà chuẩn bị chà đạp Quân Dạ.

Bên kia, Cố Ân Sính nhìn con Long Nha chơi cả ngày khiến bộ lông bản thủ, kéo nó vào phòng tắm, đơn giản dội qua một lượt, lúc này máy giặt bên cạnh lại vang lên thanh âm.

Đáng tiếc là về đến nhà, Ngụy Diệp vẫn không thể như ý nguyện được login lên hành hạ Quân Dạ, bởi vì cậu bị trạch nam kéo vào phòng tắm. Tên trạch nam kia thấy con trai mình bị biến thành quả trứng đen thui, bắt Ngụy Diệp phải giúp nó tắm rửa, gọi mỹ miều là: Giao lưu tình cảm, trải nghiệm cuộc sống.

Bất đắc dĩ chà lông cho Phiên Phúc, miễn cưỡng xong xuôi, con chó hài lòng ưỡn người để cậu chà bụng. Ngụy Diệp vừa giúp trạch nam tắm cho Phiên Phúc, vừa len lén quan sát vật sống kia của nó, trong lòng nghĩ cũng không vĩ đại lắm, thật là làm mất mặt gia tộc husky.

Không biết có phải sự khinh bỉ trong ánh mắt của Ngụy Diệp quá rõ ràng hay không, khi cậu vừa định lau người cho Phiên Phúc, đột nhiên nó đứng phắt dậy, cấp tốc chuyển sang “chế độ rung”, lắc lắc rung động đến sung sướng, vui vẻ, văng bọt nước khắp nơi, mạnh mẽ bắn ra bốn phía, bắn tung tóe hết lên hai người.

Ngụy Diệp: ...

Lý Cảnh Lâm: ...

Lý Cảnh Lâm vội vã mở máy sấy sấy lông cho Phiên Phúc, còn Ngụy Diệp vào phòng tắm tắm thêm lần nữa. Khi cậu cởi quần áo, chợt nhớ ra... Xong đời rồi, quần áo mình vẫn còn ở nhà tên khốn. Hơn nữa còn đang ở trong máy giặt. TAT quá mất mặt. Hồi tưởng lại chuyện ngày hôm nay, Ngụy Diệp tàn bạo thăm mắng mình một phen.

Sau khi tắm xong, Ngụy Diệp mệt tới mức dính luôn lên giường ngủ. Trong giấc mộng mơ màng, cậu đang ở phòng tắm nhà Cổ Ân Sính. Anh ta mặc trang phục Phá Quân của Thiên Sách, cùng Phiên Phúc giờ chân sau nhảy Gangnam style, nhảy qua nhảy lại, hai con husky kia cùng ập tới, khiến vòi phun nước phun hết lên người Ngụy Diệp. Cậu vừa định nổi điên lên, Cổ Ân Sính lại nói, tôi tắm cho cậu, rồi cởi quần áo của Ngụy Diệp...

Đây là giấc mơ gì chứ? Ngụy Diệp bật dậy, cảm thấy đầu choáng váng, não căng ra, lại nằm vật xuống giường. Được rồi, giờ mới hơn 5 giờ, cậu muốn xuống giường uống nước, nhưng vừa cất một bước đã bị chuột rút.

Đau quá, cậu híp mắt, bàn tay dùng sức vuốt ve bắp chân. Bỗng nhiên bị chuột rút, lẽ nào là diêm xấu? Chế giễu bản thân một hồi, Ngụy Diệp không hiểu sao cảnh tượng trong mơ chợt hiện lên rõ ràng, mơ mơ màng màng ngủ mất.

Sáng sớm dậy ngâm yến mạch, ăn bánh mì, Ngụy Diệp kể cho trạch nam một chút về cảnh trong mơ. Tên này rất thích nghiên cứu mấy điều kì bí cổ quái, đọc mấy cuốn sách kì dị, gần đây hẳn còn làm thầy bói cho mấy nữ sinh học viện Công nghệ thông tin, có danh tiếng không tồi.

Trạch nam vừa nghe xong, trong lòng suy nghĩ, tính toán, hô to: Không ổn rồi.

Ngụy Diệp run lên: Ái khanh cứ nói, đừng ngại.

Trạch nam sắp xếp ý nghĩ chút, giọng điệu nghiêm túc nói: Theo cách nói của người Hồ, phòng tắm tượng trưng cho nơi không có quần áo, là nơi riêng tư, mà chú em mơ thấy phòng tắm nhà người khác, tức là xâm phạm chốn riêng tư của người ta. Trong mơ Thiên Sách mặc đồ Phá Quân bởi vì chú em biết thân phận trong trò chơi của anh ta, nhưng đàn ông lại nhảy múa điệu cười ngựa với Phiên Phúc, là Phiên Phúc đó! Trong MV ca nhạc, điệu nhảy này là một người đàn ông nhảy với người khác... Không phải anh có ý xấu đâu, nhưng chó đánh nhau với chó chỉ vì một nguyên nhân, đó là tranh cướp bạn tình. Không biết là trong giấc mơ kia, chú em muốn cướp đoạt, hay là bị cướp đoạt? Còn chi tiết bị hắt nước ướt quần áo, ướt quần áo sẽ phải cởi quần áo, điều này cho thấy chú em muốn đem chim đi dạo! Mà chú em còn được đàn ông cởi quần áo cho...

Ngụy Diệp: Dừng, dừng, ái khanh, khanh giải thích đơn giản thôi.

Trạch nam: Thần chẳng biết có nên nói hay không? Sợ rằng tình cảm của pi sà đã quay về phía đàn ông rồi, không còn thẳng nữa!

Ngụy Diệp: Cút đi!! Trăm rõ ràng là thẳng tít thẳng tắp. Nhất định là tên loạn thần tặc tử nhà người tới mê hoặc dân chúng, kéo ra ngoài, lăng trì xử tử.

Trạch nam: Trời muốn hủy Đại Ngụy* ta, Trời muốn hủy Đại Ngụy ta!

Phiên Phúc: Gâu?

(Lời thoại của mấy ông vua với đại thần khi sắp mất nước ý. Các triều đại TQ đều thêm chữ “Đại” vào tên, ví dụ như Đại Đường (nhà Đường), Đại Tống (nhà Tống),...)

Cùng trạch nam chiến tranh nước bọt một hồi, Ngụy Diệp mới lười biếng đi học.

Sáng sớm chỉ có hai tiết triết học Mác nhằm chán, đám bạn xung quanh đều cúi đầu dùng điện thoại, Ngụy Diệp nghe giáo viên giảng bài vào tai nọ ra tai kia, trong đầu nghĩ tới chuyện đêm nay nếu login gặp được acc Quân Dạ của Cố Ân Sính, nhất định phải xoay chết anh ta. Chắc trước tiên mình phải đánh Hạc Quy vào đã rồi mới xoay đại phong xa? Ai nha, nghĩ thôi cũng thấy phần chán

~“Brừ” Đột nhiên trong phòng học vang lên tiếng điện thoại rung rất to. Nhà mạng di động lại gửi tin rác hả? Cậu vừa nghĩ như vậy, chẳng hiểu sao mọi người trong phòng học đột nhiên kích động hẳn lên, người người đều háng hái. Lúc này Ngụy Diệp mới cầm điện thoại xem, chuẩn bị có trận đấu bóng rổ giao hữu tháng 5 nên thông báo tuyển thành viên trong khoa?

Nhắc đến bóng rổ đại học, đây chính là cách tuyệt vời để hấp dẫn con gái, lộ ra vóc người rắn chắc, kỹ thuật ưu tú, tướng mạo khỏe khoắn, chỉ cần sau vài trận đấu sẽ có con gái mạnh dạn tới tỏ tình, cô nào nhất gan cũng có thể len lén mua vé tới xem, hỏi tên người mình thích, mong có thể hiểu nhau hơn.

Thấy đám con trai thì bắt đầu náo nhiệt thảo luận xem có bạn bè nào để bật được hay không, đám con gái thì nhộn nhạo trái tim tình yêu mơn mơn thảo luận xem anh nào đẹp trai, Ngụy Diệp “xí” một tiếng trong lòng. Mình mà đi ứng cử, nhờ đâu vòng gửi xe là đo chiều cao, khẳng định bị loại. Hơn nữa cho dù được đấu thật cũng chỉ là làm nền, còn không bằng tới thư viện xem qua mạng. Ai cho tôi vóc dáng cao ráo như tên khốn kia đi? Xem đi, tên người ta đã được nhắc tới mấy chục lần rồi. Ai cũng biết người này, lớn lên đẹp trai, chân siêu dài, đi học thích ngủ, thế nhưng điểm môn nào cũng cao.

Các người không biết anh ta đi Đại Minh Cung be bét thế nào đâu, đừng tưởng rằng các người đã hiểu hết về anh ta! Chưa xốt một lúc, điều Ngụy Diệp cảm thấy khó chịu nhất là cậu đã từng có một khoảng thời gian chơi bóng, rất ngứa tay.

Hay là cứ thử đi ứng cử xem sao? Ngụy Diệp cúi đầu nhìn tin nhắn tuyển người, ngày 12, hôm nay mới là mừng 4, còn có thể từ từ chuẩn bị. Cậu còn nhớ hôm dẫn chó đi dạo, gần nhà tên khốn có một sân bóng rổ loại nhỏ, hình như ít người dùng. Được, cứ quyết định thế đi!

Vì vậy sau tiết triết, thấy còn lâu mới tới trưa, Ngụy Diệp trực tiếp về nhà trọ, ôm lấy quả bóng rổ đã lâu không đụng tới, đập đập vỗ vỗ hướng về phía mục tiêu.

Không ngờ, sân bóng bình thường không ai dùng, hôm nay lại có người. Hơn nữa... Ngụy Diệp đến mắng cũng lười, hình như mình có thể chất đi đâu cũng gặp được Cố Ân Sính.

Đầu tiên là một mình dẫn bóng, sau đó là làm động tác giả ở tuyến ngoài, đến tuyến trong thì nhảy lấy đà, đổi tay trên không, úp rổ! Bóng vào rổ! Nhìn quả úp rổ quá đẹp trai, Ngụy Diệp nhìn không được huyết sáo một tiếng.

Mà Cố Ân Sính ở đối diện nghe được tiếng động, xoay người thấy Ngụy Diệp, đáy mắt luôn luôn bình lặng không gợn sóng của anh chợt lộ ra chút mừng rỡ ngoài ý muốn. Đặc biệt là khi anh thấy quả bóng rổ trong tay Ngụy Diệp.

“Tới chơi bóng à?” Anh còn nghiêng đầu một cách siêu ngầu.

“Đương nhiên!” Ngụy Diệp tức giận lườm ánh mắt nghi ngờ của đối phương, “Đấu thử xem?”

“OK.” Cố Ân Sính ném bóng vào tay Ngụy Diệp, tiện đà làm tư thế phòng thủ, chỉ là dù thế nào cũng mang cảm giác biếng nhác, bộ dạng như chưa tỉnh ngủ.

Nhưng trạng thái này cũng chỉ tồn tại được năm phút, bị một cú ném 3 điểm của Ngụy Diệp đánh bại.

Tôi không dễ xơi đâu nha. Ngụy Diệp dùng cú tấn công của mình để cho Cố Ân Sính biết, dù cậu nhỏ người hơn đối phương, nhưng chân anh dài mà phản ứng anh chậm! Động tác linh hoạt, nhanh nhẹn ném rổ, hơn

nửa trực giác nhờ luyện tập trường kỳ cú ném 3 điểm, Ngụy Diệp là một hậu vệ có khả năng tấn công vô cùng mạnh mẽ.

Mà Cố Ân Sính nhìn ánh mắt không chịu thua của cậu, thân thể vô thức vận động, trong lòng nghĩ, thật giống như một chú mèo kiêu ngạo, meo meo meo meo cào cào trong lòng anh.

Thấy mình bị xem thường, Cố Ân Sính lắc mình, lùi về phía sau, chuẩn bị đối đầu đáp lễ cậu. Nào ngờ Ngụy Diệp đuổi kịp anh, mau chóng nhảy lấy đà, định úp rổ qua Cố Ân Sính.

Muốn vượt qua Cố Ân Sính sao? Cậu thực sự làm được sao? Ngụy Diệp thấy thật khó tin, nhin không được ngửa mặt lên trường huyết sáo vài tiếng. Ha ha ha, quá sung sướng. Cậu vượt qua được tên khốn cao 189 cm kia, ha ha ha, quá giỏi, phải mở tiệc ăn mừng thôi, quá ngẫu!

Tên khốn đâu? Ngụy Diệp kích động chuẩn bị trở lại đại chiến 300 hiệp, nhưng phát hiện Cố Ân Sính vẫn đứng ở đó, bộ dạng cúi đầu trông khá nghiêm túc.

Không thể nào, Ngụy Diệp hoảng sợ, lẽ nào bị màn biểu diễn bốc lửa của mình kích thích quá lớn? Thằng nhóc này choáng váng rồi! A, mình phạm tội sao, không được, phải cứu người, trước tiên phải đập nát óc anh ta, sau đó hét to vào tai anh ta. Bên này Ngụy Diệp sung sướng đùa dai đi tới, còn chưa kịp ra tay, bên kia Cố Ân Sính giống như robot, động đậy một lần nữa.

“Thế nào rồi~ anh bạn, sốc quá hả? Có muốn cùng đi ăn cơm không?” Ngụy Diệp tùy tiện tới khoác vai người ta. Cậu cảm thấy trải qua mấy ngày này, hia người đã rất thân thiết, còn giả vờ thoải mái vỗ vỗ lưng anh, nhưng mà kiêng chân có chút vất vả, cả người cứ như treo trên người anh.

“Được.” Cố Ân Sính hít sâu một hơi, cố gắng quên đi khung cảnh Ngụy Diệp nhảy qua đầu anh vừa nãy, bình phục tâm trạng bản thân. Nhưng mồ hôi trên mặt đối phương còn chảy qua đường cong ở cổ, xương quai xanh tinh xảo thoáng ẩn thoáng hiện nơi cổ áo, ánh mắt kiên định chăm chú nhìn anh, còn thanh âm mà anh thích nhất, gọi tên anh một cái thôi cũng giống như có dòng điện chạy qua tim.

Chết cha, có phản ứng rồi.

=====

Anh Husky quá vô sỉ rồi, ban ngày ban mặt mà cứtng =))))))))))))))))))))))))))))))

Diệp thiếu vẫn moe như ngày nào =))))))))))))))))

9. Chương 9

d4b0afefgw1ew46icm9j2j20sg0hs786

Map Thuần Dương & gió tuyết =))

Bên danh kiếm (DK) chia ra 2 cách đánh: đội 2 người (22) là 1800 điểm và đội 33 & 55 là 2200 điểm. Điểm DK dùng để mua đồ DK, tên set đồ là Tiêu Dao rồi gì gì quên rồi =))

Xong nhiệm vụ DK trong tuần có thể nhận Đá Du Việt và điểm chiến giới phe.

Điểm chiến giới thì tích trữ để mua đồ pvp, như là Long Ngâm, Liên Thành,... Ở bản cũ, Đá Du Việt dùng để up đồ từ set Long Ngâm lên Nguyệt Chiếu (đối với HKM) và từ Liên Thành lên Xích Vũ (đối với ANC).

Nói chung thấy đồ pvp dễ kiếm hơn pve =))

À mấy cái số 475 hay 435 đều là điểm trang bị nhá, lười chú thích từng chỗ quá =))

Chương 9:

Từ sau này vui vẻ vượt qua được tên khốn, tuy rằng thấy ánh mắt tên kia nhìn mình có chút sâu xa, nhưng mà Ngụy Diệp quá sung sướng nên bỏ qua, chỉ nghĩ bình thường Cố Ân Sính thấy cậu lười biếng, đột nhiên cậu nghiêm túc lên khiến anh ta giật mình. Được rồi, đâu phải ngày nào hai người cũng chơi bóng cùng nhau, ngắm lại thấy thật sáng khoái.

Ngâm nga một khúc ca không rõ lời, Ngụy Diệp thoải mái login đến Mã Ngụy Diệp chém đầu người ~ Một lần lại một lần xoay chết cả đồng người, Ngụy Diệp bị đám Ác Nhân phần nộ canh ở điểm hồi sinh Hạo Khí. Rơi vào đường cùng, cậu nhìn bảng liệt kê nhiệm vụ, trời đất, vẫn còn danh kiếm chưa đánh. Từ khi tới server này, cậu chưa từng đấu danh kiếm, không biết có nên tùy tiện tìm một đội đánh 1800 không, có thể đổi được đá Du Việt 475! Nếu có thể tìm được một nãi Tú, thêm một Thiên Sách hoặc kiếm thuần (Thuần Dương Thái Hư), chắc chắn.

Hảo hữu [Quân Dạ] login.

Bạn nói thầm với [Quân Dạ]: Anh có đội 33 không?

[Quân Dạ] nói thầm với bạn: Không có, tổ đội tôi.

Gõ chữ xong, Cố Ân Sính nhấn lui đội 33 được 2200 của mình, may mà tuần này chưa đánh, vẫn còn CD, nếu không chắc anh phải đi 22 đánh 1800 với Ngụy Diệp?

Bang hội [Diệp Khanh]: Tìm một buff thần đánh 33, 1800 ngoắc ngoắc bạn

~~Bang hội [Khu Cước Tú]: Đại diện cho buff thần trả lời bạn, chỉ luyện PVE.

Bang hội [Diệp Khanh]: ... A Hoa thì sao?

Bang hội [Khu Cước Tú]: Cô ấy là Hoa Gian. (Vạn Hoa damage)

Bang hội [Diệp Khanh]: ...

Bạn nói thầm với [Quân Dạ]: Quân gia, anh có quen biết vú em nào không?

[Quân Dạ] nói thầm với bạn: ... Không.

Bạn nói thầm với [Quân Dạ]: Hay là tôi tìm người trên kênh Thế giới nhé?

[Quân Dạ] nói thầm với bạn: Được.

Một lát sau, một Ngũ Độc vào đội. Ngụy Diệp nhìn trang bị, Độc tỷ 7600, rất ham học hỏi, đối với mấy kẻ bạo lực thì cần nhẫn rất lâu, có cảm giác đối phương là người chơi lâu ngày, rất am hiểu kỹ năng trốn nắp sau lưng Ngụy Diệp, hơn nữa kỹ thuật sắc bén hơn đám con gái. Ngụy Diệp càng nhìn càng thấy thỏa mãn, một buff tốt khó cầu, hận không thể nhanh chóng kéo con nhà người ta vào sàn đấu.

Đoàn đội [Diệp Khanh]: Các bạn trẻ, chúng ta vào đánh 1800 phân chia thế nào?

Đoàn đội [Hồ Nhan Lưu Nguyệt]: Được, các cậu có kênh YY không?

Đoàn đội [Diệp Khanh]: 233333 cậu thường login lúc nào?

Đoàn đội [Hồ Nhan Lưu Nguyệt]: Gần đây ban ngày hay buổi tối tôi đều rảnh.

Đoàn đội [Diệp Khanh]: Nhanh nào go go.

Chạy ào ào tới kênh YY bang hội, Ngụy Diệp đột nhiên nhận ra, cậu chưa từng nghe thấy tên khốn kia lên mic, chắc chắn, rõ ràng là một nam thần, rụt rè làm cái mệ gì, khiến người ta nhìn chẳng thấy quen. Chờ chút, tên khốn kia hẳn là không thấy giọng mình trên mạng giống ngoài đời đâu nhỉ...

Đoàn đội [Hồ Nhan Lưu Nguyệt]: Sao hai người đều không nói gì?

Đoàn đội [Quân Dạ]: Không có thói quen lên mic.

Đoàn đội [Hồ Nhan Lưu Nguyệt]: Đánh JJC còn không mở mic, cậu đùa tôi à? Có muốn đánh hay không vậy?

(Đánh JJC là đánh Danh Kiếm)

“Cái kia, có thể là trong nhà anh ấy có người lớn. Quân gia, anh cố gắng nói chút gì đó được không.” Ngụy Diệp cũng không rõ vì sao người này không dùng mic, nhưng mà đối phương là người cậu quen biết ngoài đời, vẫn nhịn không được bao che chút.

“Cậu là học sinh sao, còn là trẻ em được bố mẹ DEBUFF sao? Ai ui, Nhị thiếu đáng yêu quá.” Ngụy Diệp nghe thanh âm của Độc tỷ, sao có cảm giác giống tiếng bác gái già? Cậu ghét nhất người khác nói giọng mình đáng yêu...

(Debuff: hiệu ứng bất lợi. Ngược với buff: hiệu ứng có lợi, trị liệu.)

“Ặc, xưng hô thế nào?” Ngụy Diệp nghĩ gọi là Hồ Nhan (mặt cáo) quá kỳ quái, hay gọi là Lưu Nguyệt?

“Ai ui, gọi là A Nguyệt đi.” A Nguyệt gì đó hình như quá gần gũi rồi.

“Tôi biết rồi.” A? Thanh âm này, Ngụy Diệp liếc nhìn kênh YY, quả nhiên trước nick Quân Dạ hiện đèn xanh.

“Vừa rồi là Thiên Sách nói chuyện sao?” Nè, bác gái kia kích động gì chứ?

“Đúng, Quân Dạ, chính là anh ấy.” Rõ là... Ngụy Diệp yên lặng mắng trong lòng, sao nghe con gái nói thì anh ta mới mở mic chứ? Ý chí quá không kiên định rồi! Rõ ràng bình thường thanh âm của A Hoa, A Tú cũng rất đáng yêu, anh thuộc loại thích bác gái sao?

Ngụy Diệp chẳng hiểu sao cảm thấy khó chịu, mang theo sự tức giận rõ ràng vọt lên xếp danh tham gia đại hội danh kiếm, lát sau, đội Thuần Dương, Vạn Hoa, Thất Tú bị chém vô cùng thâm thảm. Đó là 1V3 đấy! Mang theo BUFF kiểu này, mấy ván tiếp theo, ba người sẽ đánh tới 1500, đừng siêu như vậy chứ.

Không ngờ, từ 1500 lên 1600, chỉ 100 điểm mà ba người liền gặp chuyện.

“Quân Dạ, Thương Nguyệt* của anh đâu? Uyên* của anh đâu? Để tôi thấy kỹ năng của anh là được rồi, không cần lúc nào cũng bám theo tôi. Có người đánh Lưu Nguyệt kia, Lưu Nguyệt chạy trốn, anh cũng phải ra giúp một chút chứ.” Ngụy Diệp quả trách Quân Dạ, trong lòng lại cảm thấy có điều gì đó là lạ không nói nên lời.

(Tên skill của TS)

Sau khi Quân Dạ bắt đầu chăm sóc vú em, điểm mạnh của đội được phát huy rõ rệt, kỹ thuật sắc bén cùng kinh nghiệm phong phú được bộc lộ, có một buff Độc biết trốn Cái Bang trong đội, 1800 quả thực quá dễ. Đánh tới đánh lui 30 ván, buổi tối hôm sau, đội họ đã đạt điểm 1800.

“Nè A Khanh.” Lưu Nguyệt mở miệng, Ngụy Diệp vô thức run rẩy chút, “Cậu thấy chúng ta đánh thắng tới 2200 được không?”

“Trang bị của tôi còn thiếu một chút, cảm giác 2200 còn hơi xa vời.” Dù Ngụy Diệp hiện tại đã tốt nghiệp PVP, nhưng cậu bỏ lỡ giai đoạn nâng cấp trang bị, giờ rất nhiều người đã 475, cậu vẫn còn là thằng nhóc 435.

“Hay là chúng ta đợi tới cuối tuần đi. Cuối tuần cậu có thể đổi hai món 475 chứ?”

“Vây cuối tuần chúng ta liên lạc.” Ngụy Diệp không muốn ngay lập tức quyết định, trực giác của cậu cho thấy Lưu Nguyệt này có ý đồ khác. A, mới đánh hai buổi danh kiếm đã muốn này muốn nọ, thật không may, mắc bệnh ảo tưởng sức mạnh giai đoạn cuối rồi.

Không ngờ sau này Lưu Nguyệt vẫn thản nhiên tới kênh YY bang hội của Ngụy Diệp, hơn nữa còn trò chuyện cùng A Hoa, A Tú, trở nên quen thuộc với tất cả mọi người, ngay cả khi chính bạn bè cô ta tìm cô có việc cũng tới kênh của Phép thuật tập sự Vương Di Phong kiếm người.

Công bằng mà nói, Ngụy Diệp phải thừa nhận đối phương là một bác gái rất mạnh mẽ... Ngũ, Thất, Vạn, mỗi phái đều có một acc, mỗi tuần đều mở từng acc đi chỉ huy Đại Minh Cung, quá sắc bén luôn. Mọi người đùa giỡn lẫn nhau, thắng thua mở một nhóm QQ, mỗi ngày cả đám chém gió trong nhóm “Liếc mắt đưa tình”, náo nhiệt vô cùng. “Bác gái” Lưu Nguyệt thêm bạn Ngụy Diệp, ngày nào buổi tối trước khi đi ngủ cũng tới tìm cậu giao lưu một chút, chia sẻ những điều thú vị trong ngày. Cậu mơ hồ nghĩ Lưu Nguyệt chắc đang bị xì trét, bình thường vẫn tâm sự cùng cô một chút.

Trước ngày đội bóng rổ của khoa tuyển người, Ngụy Diệp cùng tên khốn chém giết nhau trên sân bóng một hồi, khi quay về nhà trọ, mới chuẩn bị đi tắm, chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Lại nói tới bởi vì tiếng chuông điện thoại mà Ngụy Diệp cùng trạch nam Lý Cảnh Lâm từng cười nhạo lẫn nhau mấy lần. Tiếng

chuông của Lý Cảnh Lâm có phân nam nữ, con gái gọi tới sẽ phát tiếng đồng chí Psy (Gangnam style =))), con trai gọi sẽ là bài “Tiểu oan gia”. Mà toàn bộ nhạc chuông của Ngụy Diệp từ chuông báo giờ đến chuông báo thức hay chuông tin nhắn, đều là nhạc nền Kiếm Tam...

(Bài tiểu oan gia: .kuwo.cn/yinyue/6176881/)

Mỗi lần sáng sớm 7 giờ, trạch nam đều bị tiếng gió mơ hồ mang theo không khí “lạnh lẽo” của Thuần Dương Cung đánh thức. Hắn nói mình chắc chắn sẽ sớm bị suy nhược thần kinh, cứ nhắm mắt lại là nghe được tiếng gió của Thuần Dương gào thét thổi vù vù. Nhưng mà Ngụy Diệp đoán được nguyên nhân khiến hắn suy nhược thần kinh, nghĩ tới Thuần Dương liền nhớ tới bộ Phá Quân, lại nghĩ tới đạo cô nở nang, hắn là hắn ghen quá lâu rồi.

1456051_802561243173774_3045706543761303029_n

Đạo cô là đại nữ Thuần Dương, tương tự đạo trưởng là đại nam :3

“Anh, có việc gì?” Đúng là nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo tới. Ngụy Diệp nhìn trên màn hình điện thoại, trạch nam tìm cậu?

“Tiểu Ngụy Tử, anh lọt vào vòng chung kết rồi, mời chú ăn.”

Ngụy Diệp vừa nghe, mừng kinh khủng. Gần đây cậu phải chăm sóc cho thân thể cường tráng của Phiên Phúc, sắp chết đến nơi rồi, thân thể và tinh thần đều mệt mỏi, không vết sạch túi của trạch nam thì cậu chết không nhắm mắt. Nhưng mà, Ngụy Diệp vừa nghĩ tới trạch nam, lẽ nào có chuyện muốn nhờ mình?

Không ngờ Ngụy Diệp đoán không sai.

Sau trường học có một quán đồ cay Tứ Xuyên rất nổi tiếng, nồi lẩu cá vừa được đưa lên, từng lát cá vừa được tráng qua mỡ sôi còn nóng hôi hổi, hơi nóng bốc lên xung quanh, Lý Cảnh Lâm mở miệng nói ra yêu cầu quá đáng của mình.

“Tiểu Ngụy Tử thân yêu, anh muốn lên kinh (lên Bắc Kinh) thi đấu, Phiên Phúc...”

“Tạm biệt.” Ngụy Diệp vừa nghe xong liền muốn ném đĩa bỏ đi. Cậu đã chịu trách nhiệm cho nó ăn rồi, bây giờ còn bắt cậu chăm sóc cả thể xác lẫn tinh thần cho nó sao? Quá đáng sợ. Đó không chỉ là một cục phiên phúc lớn hình chó mà chỉ cần nghĩ tới bình thường Phiên Phúc làm phòng của trạch nam thê thảm thể nào cũng đủ hiểu. Cào rách nệm giường, phanh thây gấu bông, găm dế trong miệng, giấu giấy vệ sinh dưới sofa,...

Nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy mình chết chắc luôn.

“Không phải có chỗ chuyên cho gửi thú cưng sao, anh đem nó tới đó gửi nuôi vài ngày đi.”

“Anh phải đi những bốn ngày lận, hơn nữa mấy chỗ nhận nuôi đối xử với chó rất tệ, dễ gây cảm giác bị vứt bỏ. Phiên Phúc vì không thấy anh đã từng bỏ chạy một lần rồi, anh không muốn nó chịu khổ lần nữa. Ở cùng chú em, anh cũng thấy yên tâm.”

“Không được!” Nghe thật đáng thương, nhưng đó là đại gia Phiên Phúc đấy!

“Anh sẽ mang vịt quay Bắc Kinh về cho chú.”

Ánh mắt Ngụy Diệp bắt đầu thiếu kiên định, thực ra cũng chỉ có bốn ngày...

“Anh sẽ chuẩn bị sẵn đồ ăn cho bốn ngày, lại thêm bánh quai chèo Thiên Tân thì sao?” Trạch nam rõ ràng đang tấn công bản chất tham ăn của Ngụy Diệp.

Nuốt nước bọt liên tục, Ngụy Diệp liếm môi, “Em còn muốn ăn hoa quả khô!”

“Đồng ý, mau ăn đi, cá sắp nguội rồi.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngụy Diệp cùng Phiên Phúc vui vẻ đứng ở cửa tiễn trạch nam Lý Cảnh Lâm. Kỳ quái, Ngụy Diệp cúi đầu nhìn Phiên Phúc, cái cảnh tiễn chồng đi công tác này là sao vậy? Đừng đừng vào tao, người mày toàn mỡ, không có xương, không có thịt!

Thật vất vả mới chờ được đại gia Phiên Phúc no bụng, lừa nó vào phòng trạch nam, Ngụy Diệp cũng đi tới cuộc tuyển chọn vào đội bóng rổ.

Không ngờ chỉ tuyển người vào đội bóng nhỏ nhỏ của khoa mà cũng đông người như thế. Đám con gái chất lượng không tệ, trang điểm khiến người ta không nhận ra mà cũng dám vác mặt ra đường. Yên lặng mắng trong lòng, Ngụy Diệp chạy vào trong đám đông.

Chắc là khoa không muốn thua, chỉ muốn thắng nên việc tuyển chọn cũng khá quy củ, sau khi nhận được số báo danh sẽ chiếu theo vị trí thi đấu để tiến hành tuyển người. Được phân vào tổ hậu vệ, Ngụy Diệp đứng một bên nhìn đội trung phong được tuyển, tên khốn kia chắc được vào đội tiên phong? Thực ra tên khốn kia chưa hẳn là người cao nhất. Ngụy Diệp ngược đầu nhìn, có tên sinh viên cao tới 198 cm, nặng khoảng 200 cân. Với vóc người này, hẳn dư sức đứng vươn tay chạm vào rổ.

“Tập hợp bên này.” Ngụy Diệp vừa thấy tổ của tên khốn bắt đầu chọn, không ngờ bên này cũng bắt đầu rồi.

Hoạt động tuyển hậu vệ đơn giản hơn trong tưởng tượng, sau khi mỗi người khởi động sẽ tùy tiện gọi lên ném bóng vào rổ, vào càng nhiều, tốc độ ra tay càng nhanh sẽ được lưu lại. May mà gần đây Ngụy Diệp chơi bóng với tên khốn, xúc cảm rất tốt, được hai quả 3 điểm, hiển nhiên qua vòng.

Trải qua hai bài kiểm tra đơn giản khác, cuối cùng chỉ còn lại chưa đến 30 người.

Chắc là sẽ phân đội để đấu đối kháng, Ngụy Diệp nghĩ trong lòng, quả nhiên đội trưởng đội bóng rổ năm ba bắt đầu chia đội.

Thật tình cờ và thật bất ngờ, Ngụy Diệp nghe xong danh sách một đội, không có tên khốn? Dựa theo thể chất của anh ta mà nói, thật quá khó tin. Chạy tới tập hợp dưới rổ, nhìn qua nhìn lại bạn cùng đội vài lần, trong lòng Ngụy Diệp âm thầm cảm thấy không ổn. Có một tên Labrador nhu nhược, một tên Hiromi kiêu ngạo, một tên Bichon khó hiểu, một tên Shih Tzu* táo bạo... Người cuối cùng này sao trông quen quen?

(Đều là tên mấy loài chó.)

Kỳ quái, khi tên tự kiêu kia còn tuyên bố chiến thuật, đội bóng rổ trường thông báo bắt đầu thi đấu, nhìn tên khốn đứng dưới rổ của đối phương, Ngụy Diệp vẫn không thể nghĩ ra đã gặp người này ở đâu.

=====

Má, thì ra anh trạch nam chơi TD vì cái sự nở nang, thạc thất vọng =))))))))))

10. Chương 10

Không đúng, Ngụy Diệp khẳng định có chỗ nào đó không đúng.

“Hiromi” liên thủ với “Labrador” phòng thủ rất tốt, ngăn cản Cố Ân Sinh, nào ngờ tên khốn kia làm động tác giả, mau chóng chuyển bóng, tiên phong của đối phương một mình áp sát rổ, các nữ sinh điên cuồng cổ vũ, mau vào đi.

Giữa trận, giữ bóng tiến về phía trước, chuyển cho “Bichon” ở vị trí không tệ, Ngụy Diệp mau chóng phán đoán tình thế lúc này, đi tới bám sát hậu vệ đối phương có thể gây trở ngại cho “Hiromi” ném bóng, Ngụy Diệp bất giác nghĩ tới trò chơi, nếu như đây là đánh 5 5, cái cảm giác kỳ quái này chính là do vị trí đứng!

Từ ngoài nhìn vào có vẻ bình thường nhưng mà vị trí đứng của Shih Tzu quá gần phía trong, hay là cậu ta cố ý nhắm vào tên khốn kia. Nhưng mà đứng ở đó không tiện cho đồng đội chuyển bóng, theo ngôn ngữ trong trò chơi mà nói, cậu ta đứng quá xa, vù em không dứt sữa được!

Sau đó, ngoại trừ chuyên tâm ném bóng từ bên ngoài, Ngụy Diệp luôn quan sát vị trí của Shih Tzu, phát hiện ra tên này cố ý nhắm vào tên khốn, rồi khi tầm nhìn của khán giả cùng trọng tài bị các vận động viên khác ngăn cản, hẳn lập tức giở trò với tên khốn, liên tục lén lút làm.

Mẹ nó! Ngụy Diệp cảm thấy tức phát điên. Cậu nhìn chằm chằm đối phương, hận không thể nhét tên lùn này vào bồn cầu, nhấn xả nước. Chờ chút... Bồn cầu, WC, Ngụy Diệp đột nhiên nhớ ra, đó chẳng phải là anh Hoa gì đó chứ tên khốn vì khi thi không ghi đáp án vào giấy cho hắn sao!!

Quả là đồ hèn, thấy người này có quần lấy Cổ Ân Sính, Ngụy Diệp cố ý dẫn bóng tới hướng ngược lại, nhưng vậy thì “anh chó Shih Tzu Hoa” kia không thể nào trước mặt bao người động thủ với nam thần của quần chúng nhân dân, sẽ không bị đám con gái phần nộ tổ chức thành đoàn mắng chửi một trăm lần.

Nhưng mà đội ngũ không đồng lòng sẽ dẫn tới hậu quả nghiêm trọng. Cho dù Ngụy Diệp ném bóng chuẩn, “Hiromi” cùng “Labrador” liên thủ tấn công cũng có vài phần hiệu quả, nhưng càng kéo dài càng hỏng. Ngụy Diệp đánh được hơn mười phút, dường như đội trưởng không còn cần họ đánh nốt mười phút tiếp theo.

Chắc là quá sốt ruột, “Hiromi” vội vã ném bóng. Quả bóng vừa rời khỏi tay, Ngụy Diệp đã biết không vào, vội vàng chạy tới, tuy cậu không thể cướp bóng trên rổ, nhưng không ngờ vừa tới gần cái rổ đã thấy “chó Shih Tzu” thừa dịp tên khốn ngáng đầu nhìn bóng, giơ chân đạp vào đầu gối tên khốn. Đầu óc cậu không kịp nghĩ gì, lập tức nhào về hướng bọn họ.

“Oái.” Lần này Ngụy Diệp trực tiếp đụng ngã hai người họ, tiếng còi của trọng tài cũng ngay tức khắc vang lên.

“Các cậu ai có thể giải thích cho tôi chuyện gì đang xảy ra không?” Nghe tiếng nữ sinh thét chói tai bên ngoài sân bóng, đầu đội trưởng đội bóng rổ như muốn vỡ toác. Các cô gái bên cạnh không biết đã xảy ra cái gì, bắt đầu muốn lại gần, quan tâm xem nam thần có bị thương không.

“Mẹ nó, nào ai biết thằng nhóc này mắc bệnh gì, đột nhiên nhảy tới, dẫn động thì đừng chơi bóng chứ.” Ngụy Diệp vừa định giải thích, nào ngờ “chó Shih Tzu” lên tiếng trước.

“Mẹ mày, rốt cuộc là ai đừng chơi bóng, mày tưởng chơi bóng là đánh người à, bảo Cổ Ân Sính vạch áo lên xem có bao nhiêu vết bầm do mày đánh.” Thật là, tôi đa cậu cũng chỉ bắt nạt tên khốn kia trong game một tý, thằng này tính là gì chứ!

“Đừng ngậm máu phun người. Mày có bằng chứng thì lôi ra xem nào? Mắt nào của mày thấy tao đánh nó. Mẹ mày không có chứng cớ thì đừng sửa bậy, nhàn rồi rảnh việc ra mặt thay người khác cơ à? Quân chó đẻ nhà mày đừng có xen vào việc của người khác.” “Chó Shih Tzu” ỷ vào động tác lén lút của mình không ai thấy được, liên tục văng bậy.

Ngụy Diệp quả thực chưa từng thấy qua ai không biết xấu hổ như vậy, nếu không phải mắt cá chân cậu đau không đứng nổi, cậu nhất định sẽ xông tới đạp gãy chym hần.

Đội trưởng đội bóng rổ cũng bối rối. Hần không ngờ tổ chức hoạt động còn gặp phải phiền phức này, nếu như xử lý không tốt, việc vào Đảng của hắn sẽ bị hoãn lại một năm.

“Bạn học này, cậu có... chứng cứ gì không... Có lẽ còn có người khác thấy được...”

Ngụy Diệp thật muốn bùng cháy, hơn nữa mắt cá chân đau đốn từng cơn, trên trán toát ra mồ hôi tinh tế.

“Tôi có.” Không ngờ Cổ Ân Sính này giờ vẫn đỡ cậu đột nhiên lên tiếng.

Lần này mọi ánh mắt đều dồn vào anh, “Cổ Ân Sính, mày điều cái gì. Đừng có vu oan cho ông đây.” Khổ chủ còn chưa kịp mở miệng, “chó Shih Tzu” đã chột dạ sửa.

Không để ý tới hắn, trước tiên Cổ Ân Sính đỡ Ngụy Diệp ngồi xuống một bên, xong mới đứng dậy đi đến giữa đám con gái, nói với một cô gái: “Bạn có quay phim đúng không? Cho tôi mượn điện thoại di động nhé.”

Đối phương không ngờ nam thần phát hiện ra cô len lút quay phim, vẻ mặt đồ bưng đưa điện thoại cho Cổ Ân Sính, còn run tay thiếu chút nữa ném luôn điện thoại xuống đất.

Có chứng cứ này, mọi chuyện đều rõ ràng, đặc biệt là ống kính của cô gái này chỉ quay theo Cổ Ân Sính, tuy rằng camera điện thoại di động không quá nét, nhưng động tác của từng người đều thu được, có vài động tác rõ ràng vô cùng.

Tên “chó Shih Tzu” này không còn gì để nói, đừng nói tới tuyển thành viên thi đấu bóng rổ, sợ rằng sau này hắn còn bị phạt nặng. Không có tâm tư xem đội trưởng cùng cán bộ thể dục xử lý chuyện này thế nào, Cổ Ân Sính cẩn thận không đụng tới vết thương của Ngụy Diệp, ôm lấy cậu đi thẳng về phía trạm xá. Nếu

không phải sợ người khác vu oan cho Ngụy Diệp, anh cũng chẳng quan tâm tới điện thoại của cô gái chụp ảnh mình kia.

Mà người ở trong lòng anh, Ngụy Diệp choáng váng vô cùng, giống như đám con gái lang sói xung quanh.

Lần này nhất định mình nổi tiếng rồi, là một thằng đàn ông chơi Cơ Tam, Ngụy Diệp hiểu rõ sự tồn tại của loại con gái này, chỉ sợ những năm đại học sau này của cậu đã bị gán với một người: dấn mắc họ Cố, trở thành một thằng gay, sau này không còn cô gái nào dám yêu cậu nữa.

A, khó chịu chết mất. Ngụy Diệp hận không thể nhảy ngay xuống, nhưng trên đời vô lực, sợ rằng vùng vẫy sẽ khiến tên khốn khó đứng vững, cậu chỉ có thể yên lặng che mặt mình, trong lòng tự an ủi bản thân.

“A.”

Cười cái đầu anh! Ngụy Diệp trừng mắt nhìn thằng đầu têu, nếu không phải vì cứu anh ta, cậu sao khổ như vậy được? Nhưng mà chạm phải ánh mắt lo lắng của Cố Ân Sính, Ngụy Diệp muốn mắng cũng không thốt ra được. Người đàn ông này thật lòng quan tâm cậu.

Vội vàng bận rộn kiểm tra, chụp phim, bác sĩ nói, cháu trai, may mà cháu không gãy xương, không cần bó bột. Nhưng mà cháu bị nứt xương, một tuần không được vận động, ba tháng không được chạy.

QAQ Đau quá, mẹ nó xương ơi, sao mày nứt không báo trước cho tao một tiếng để tao chuẩn bị tâm lý! Ngụy Diệp yên lặng rưng rưng nước mắt mắng chửi, không ngờ vừa ngẩng đầu lên đã thấy bộ mặt tự trách của tên khốn. Cậu vội vàng giả vờ mình tuyệt đối không đau, miễn cho cái tên âm mưu này lại nghĩ lung tung.

“Này.” Cố Ân Sính nghe bác sĩ kê đơn thuốc và những điều phải chú ý xong, hỏi Ngụy Diệp: “Tạm thời cậu không tiện đi lại, hay là tới nhà của tôi đi, tôi chăm sóc cậu.”

Ngụy Diệp lập tức nói: “Không cần, không cần. Tôi chỉ bị thương một chân, còn một chân vẫn sống được. Đừng khinh thường năng lực nhảy của tôi.” Nói xong, cậu còn định dùng hành động để chứng minh.

Vội vàng đỡ lấy con chiếp chiếp vàng ngốc lại bắt đầu giả vờ mạnh mẽ, Cố Ân Sính vẫn lo lắng. Nhưng mà Ngụy Diệp kiên trì như thế, anh cũng hết cách, chỉ cố cậu đi. Bởi vì đối phương kiên quyết từ chối động tác ôm khiến quần chúng nhân dân bùng nổ của anh, anh đành công cậu về.

Nào ngờ vừa về đến nhà, Phiên Phúc đã khiến Cố Ân Sính mừng rỡ vô cùng.

Cái con Phiên Phúc chết tiệt này, nó dám mở cửa phòng trạch nam, trả thù Ngụy Diệp bằng cách in dấu chân “hoa mai” lên giường cậu, khiến Ngụy Diệp tức giận tới mức thiếu chút nữa thịt nó luôn. Nhưng mà khi thấy được hoàn cảnh giường của trạch nam, Ngụy Diệp cảm thấy an ủi hơn chút, ít nhất... Nó không có để lại một “bãi vàng” trên giường!

Đây chính là nước tiểu đồng tử chân chính đó, một phút mặc niệm trạch nam Lí Cảnh Lâm, Ngụy Diệp cười trộm.

“Cậu xác định có thể tự chăm sóc bản thân?” Cố Ân Sính nhìn đồng hồ hỗn độn, hận không thể trực tiếp đóng gói Ngụy Diệp mang đi, đặc biệt là khi anh biết trạch nam đã đi thi đấu. “Dù sao cậu cũng vì tôi nên mới bị thương...”

Vốn mình cậu đã làm anh lo lắng không ngừng, giờ còn có thể một con chó, bị ánh mắt tự trách cùng kiên quyết không cho từ chối của tên khốn nhìn thẳng, Ngụy Diệp càng thêm chột dạ, cứ như nếu cậu không để tên khốn này chăm sóc, anh ta sẽ áy náy đến chết vậy. Thực ra chỉ có mình cậu thì không thành vấn đề, nhưng còn đại gia Phiên Phúc này thì đúng là... A, đừng nhìn tôi nữa mà!

Cuối cùng, Cố Ân Sính lại công Ngụy Diệp, tay trái cầm túi hành lý chứa vài bộ quần áo của Ngụy Diệp, tay phải dắt Phiên Phúc về nhà mình. Long Nha đang buồn chán ở nhà chờ vui vẻ đến nở hoa, vội vàng thay chủ nhân và “nữ” chủ nhân trong nhà ngậm dép lê tới, rồi quần quýt quanh Phiên Phúc. Phiên Phúc dường như cũng quên lần trước bị bắt nạt, kích động chạy tới mũi dụi mũi với Long Nha, rất giống như hội đồng chí gặp nhau.

Ngồi ở trên sofa, bắt giắc nhìn tên khốn vội vàng thu dọn phòng khách, lúc này Ngụy Diệp mới nhớ tới: “Cố Ân Sính, quần áo bẩn lần trước của tôi có phải để quên ở nhà anh không?”

“Ừ.” Cố Ân Sính ra hiệu với cậu, đem quần áo đã giặt tới phòng khách.

“Quần áo anh tôi mượn còn chưa giặt... Chờ chân tôi khô rồi sẽ giặt trả anh, được không?” Nếu cậu chết nhất định là chết vì lười, Ngụy Diệp yên lặng tự mắng mình vì đã quên sạch sành sanh chuyện giặt quần áo trả cho người ta.

“Cậu giữ lại mặc đi.” Cố Ân Sính thản nhiên nói, “Đưa tôi cũng vô dụng, nhỏ lắm.”

Vậy tôi không cần giặt vội đúng không? Ngụy Diệp nghĩ giặt quần áo thật quá phiền phức! Nhưng mà không giặt nhớ nói thối thì sao? Nếu cậu đã không muốn giặt, vậy thì kệ đi, đi máy giặt làm việc!

Nhưng phòng cho khách trong nhà tên khốn kia sáng sủa, đơn giản không khác gì khách sạn. Sau khi đã dọn dẹp xong, Ngụy Diệp yên lặng tán dương hiệu suất của đối phương, quan sát vật trang trí trong phòng, không khỏi đưa ra kết luận, căn phòng này không khác gì phòng khách nhà anh ta, không có quá nhiều vật trang trí, nhìn qua đã thấy sạch sẽ, tịch mịch.

Chơi trò chơi thôi, Ngụy Diệp nghĩ vậy, hỏi tên khốn pass wifi, đem máy tính với bàn phím rời ra, cắm xong chuột. Khi đăng nhập trò chơi, cậu mới nhớ ra.

Hình như tên khốn còn chưa biết cậu chính là sư phụ thân truyền trên danh nghĩa trong Kiếm Tam của anh ta, trên thực tế là đồng đội trên sân bóng, Diệp Khanh, Diệp nhị thiếu!

Lẽ nào khi ở nhà tên khốn, cậu không thể lên game sao? Làm sao có thể nói cho anh ta biết đây? Nói thế nào bây giờ, Quân Dạ, xin chào, tôi là Diệp Khanh, từ lâu tôi đã biết anh là ai? Nhưng nhờ đâu [Uông đích báo ân] nói cho anh ta rằng mình quấy rầy tình duyên của anh ta.... Anh ta nhất định sẽ giết chết mình, làm sao có thể nói mình chơi Kiếm Tam được.

Trong lúc Ngụy Diệp đang phân vân đầu đầu, vừa mới ngẩng đầu lên đã thấy Cố Ân Sính cầm một ly nước ấm. Vẻ mặt của anh giống như đang muốn xem cậu sẽ giải thích thế nào, trên màn hình là giao diện chọn nhân vật của cậu, ở đó, một Nhị thiếu vàng óng ánh, đẹp trai lai láng đeo trọng kiếm đang chờ chỉ thị vào trò chơi của chủ nhân.

Trong lòng Ngụy Diệp lập tức hô to: Chết chắc rồi!

=====

Chương này hồng có chú thích gì hết =))

11. Chương 11

9d53d886gw1ew024pl3qdj20zk0k0n7h

Đến con cũng có 2 đứa luôn rồi :’(

Macro, add-on hay pugin: Nói gọn là macro, một chương trình rất rất hữu ích hỗ trợ người chơi Kiếm Tam, tùy theo công dụng của từng plug-in như là báo kẻ thù còn cách mình bao nhiêu, khinh công Cái Bang cho các phái bay thấp, thời gian CD từng skill, lúc đánh nhau hay đi bí cảnh thì biết đối tượng đang xài skill gì, đang vận công skill gì, hướng mặt của đối tượng để mà né skill,...

Chương 11:

Thấy đối phương nhìn chằm chằm màn hình máy tính của mình, Ngụy Diệp chỉ cảm thấy sấm sét đánh đùng đùng, trong lòng giống như có ngàn vạn con thảo nê mã chạy qua, rốt cuộc tên khốn này có biết cậu biết ID của đối phương hay không, tuy rằng hai người chưa từng giao lưu qua, nhưng rõ ràng cậu mới chỉ hỏi server của đối phương, hơn nữa còn nói mình không chơi Kiếm Tam...

(Thảo nê mã chắc ai cũng biết rồi khỏi chú thích ha =))

Hảo hữu [Chỉ số IQ kun] của ngài logout.

A, giả vờ đây là acc của bạn cùng phòng được không! Hay là acc mình mới mua, đúng, vừa mới mua xong! Mẹ nó, ai mà tin chứ! Quá giả tạo rồi.

“Cái kia, cái kia...” Ngụy Diệp thật muốn khóc luôn...

“Uống nước.”

“Được, tôi uống nước! A, nước ngon quá!” Bàn tay Ngụy Diệp bưng chén còn run rẩy.

“Đừng run.” Cố Ân Sính tiến tới nắm lấy tay cậu, phồng ngực cậu hất đổ nước xuống máy tính, “Không giải thích chút sao?” Nói xong, anh còn liếc mắt về phía Nhị thiếu Tàng Kiếm trên màn hình.

Đến rồi, Ngụy Diệp nghĩ nếu anh “vò đã mẻ lại sứt” thì tôi cũng không khách khí nữa!

(Nguyên văn là câu ngạn ngữ Phá quán tử phá suất, cùng nghĩa với câu “vò đã mẻ còn sứt”, ý chỉ người vô trách nhiệm, không cầu tiến.)

Hảo hữu [Logic kun] đã logout.

“Cái này, thực ra không phải tôi cố ý giấu anh.” Trong đầu cậu mau chóng suy nghĩ, ngoại trừ lí do báo thù tên khốn này còn ý tưởng nào khác không, mau nghĩ, mau nghĩ.

“Ừ?” Đặt cốc nước đã uống hết xuống, Cố Ân Sính ngồi bên giường, bình tĩnh chờ.

“Thực ra, tôi thích [Uông Đích Báo Ân]! Rất thích, nhưng cô ấy nói cô ấy có tình duyên rồi.” Bất đắc dĩ, Ngụy Diệp rống lớn.

“[Uông Đích Báo Ân]? Khụ.” Thảm rồi, lén lút đưa tay lên che miệng, Cố Ân Sính sắp nhin không được bật cười.

“Đúng, chính là cô bạn gái [Uông Đích Báo Ân] của cậu, tôi nghe cô ấy nhắc đến cậu, thật sự rất tình cờ, nên...” Thật là một lý do hoàn hảo miễn chê. Ngụy Diệp yên lặng cho mình một ngàn like, đúng là thông minh mà! Phát hiện bạn thân của mình chính là bạn trai của người mình thích, họa có chẳng thẳng nào ngu mới nói ra!

“Vậy sao?”

“Sao cậu không tức giận?”

“Chúng tôi đâu có yêu nhau, nếu cậu thích cô ấy, có thể theo đuổi.” Nói xong còn dùng ánh mắt cổ vũ nhìn Ngụy Diệp.

Gì cơ? WTF, Ngụy Diệp sững sờ! Sao từ thú nhận tội lỗi lại thành cổ vũ anh em, đừng hiểu lầm, cứ mạnh dạn tiến lên, theo đuổi đi! Đây có phải là thiếp đây có ý, lang quân vô tình không? Đột nhiên muốn lên 818, nam thần của quần chúng không thích tình yêu hồng phấn, cam tâm làm bà mối cho người ta!

“Phải, vậy tôi phải cố gắng lên!” Lẽ nào thật sự phải theo đuổi em gái kia sao... Trong lòng Ngụy Diệp tự hỏi, đúng là đâm lao phải theo lao, suy nghĩ đến nát óc, hận không thể tự thấp hương cho mình, cầu mong mình có được cái chết tử tế.

“Cố lên nha.” Nói xong, Cố Ân Sính vô cùng sẵn sàng bưng cốc nước đi, còn đóng cửa phòng lại.

Trong lòng đè nặng một đồng, Ngụy Diệp ăn không thấy mùi vị gì, ngủ cũng không ngon, hơn nữa chịu DEBUFF của vết thương, cả ngày rúc trong phòng nên càng buồn chán hơn, không đúng, là rúc trong phòng ngủ của khách nhà tên khốn.

Cậu rất ngại khi phải làm phiên đối phương, nhưng chân cậu thực sự không thể lộn xộn, lần đầu tiên đối phương giúp cậu đi WC xấu hổ vô cùng! Tuy chỉ là nâng đỡ, thế nhưng tựa vào người đàn ông khác để đi tiểu... Ngụy Diệp nghĩ lại vẫn thấy có lẽ đường tiết niệu của cậu hỏng rồi. Hơn nữa khi xấu hổ, thân thể trở nên miễn cảm, xúc cảm của đối phương...

Mẹ nó! Còn ai khổ hơn tôi không? Bị tên khốn kia tan học lập tức về nhà đỡ đi toilet, Ngụy Diệp phải may mắn lắm mới được mặc một cái quần ngủ dễ tuột!

Bôi thuốc không thể dính nước, tắm cũng không được tắm, nhưng khí trời tương đối khô ráo, đàn ông con trai dễ ra mồ hôi. Rơi vào đường cùng, Ngụy Diệp đành phải van xin tên khốn đặt một cái ghế trong phòng tắm. Cậu ngồi lên đó, dùng khăn ướt lau người. Thật ra cậu có thể vắt chân ra khỏi bồn tắm... Thế nhưng thứ nhất, đây không phải nhà mình, khó tránh khỏi cảm giác mất tự nhiên, thứ hai, tắm rửa xong, Ngụy Diệp không thể tự mình ra khỏi bồn tắm. Gọi tên khốn tới giúp, chẳng lẽ còn để anh ta ngắm mình đem chim đi dạo ở nơi tịch mịch sao?

Tựa ở sofa nhìn tên khốn một mình dắt chó đi dạo, Ngụy Diệp bất giác cảm thấy muốn bùng nổ, nhất là khi Phiên Phúc đi quấy rầy Long Nha.

Ban đêm, Phiên Phúc nằm ngủ dưới giường Ngụy Diệp ngáy o o, rõ ràng đã nửa đêm rồi, nhưng ban ngày ở nhà, Ngụy Diệp ngủ quá nhiều nên giờ khó ngủ. Vết thương trên chân không thể động, càng nằm im lại càng thấy khó chịu, muốn lật người qua lại một phen.

Đã làm phiền tên khốn kia nhiều lần rồi, cái người ta nợ mình đã xí xóa, hồi ức của hai ngày nay đọng lại, Ngụy Diệp phải thừa nhận tuy rằng bình thường người này hơi lười nhác, nhưng nói thiếu một điểm quan trọng, anh ta thực sự vô cùng đáng tin cậy!

Hay là sau này mở đoàn bớt chữ anh ta đi. Ngụy Diệp nhớ đến mọi người trong bang hội đã thay đổi xưng hô từ “Quân Dạ” sang “Husky ngu”, không khỏi len lén nở nụ cười.

“Rừ rừ.”

A, điện thoại di động? Ngụy Diệp vươn tay sờ soạn ở tủ đầu giường, với không tới, cậu lấy hai tay chống người ngồi dậy một chút, không ngờ vừa mới động, “A!”

“Bịch!”

“Gâu gâu gâu gâu!”

“Phiên Phúc, im miệng.” Không ngờ bị chuột rút, trên đùi phải không bị thương truyền đến từng đợt đau đớn, chỉ vươn tay lấy điện thoại thôi lại ngã xuống người Phiên Phúc, dùng đánh thức tên khốn kia nha. Nghĩ vậy, Ngụy Diệp vừa định đứng dậy xoa bóp cẳng chân đang chuột rút. Một động tác nhỏ lại khiến mắt cá chân trái đau hơn.

A, đau quá, mắt Ngụy Diệp ướt át. Ủa, ánh sáng đèn pin.

“Làm sao thế?”

Cậu đã đánh thức tên khốn mất rồi. Ngụy Diệp cắn răng không mở miệng, chỉ lắc đầu liên tục.

“Chuột rút sao?” Nói rồi Cố Ân Sính bắt đầu đè ép Ngụy Diệp.

Mẹ ơi, tư thế như vậy không ổn. Ngụy Diệp vừa định kháng nghị, nhưng lại phát hiện đối phương làm thế để đè chân trái bị thương của cậu, không cho cậu lộn xộn, ảnh hưởng tới vết thương.

“Tôi, không sao... Một lát nữa là ổn...” Ngụy Diệp hít sâu hai hơi, nhẹ nhàng lắc người, ý bảo Cố Ân Sính có thể buông tay.

Cảm thụ được sức nặng trên người đã dời đi, Ngụy Diệp vừa thấy dễ chịu, nào ngờ một đôi tay ấm áp bắt đầu ấn nhẹ trên cẳng chân cậu. Lòng bàn tay người kia phát ra nhiệt độ dịu dàng, xúc cảm lan tỏa, truyền thẳng tới đại não. Hai mắt cậu mơ hồ nhìn về phía trước, mơ hồ nhìn thấy được gương mặt chăm chú của Cố Ân Sính.

Rèm cửa sổ mỏng manh không che được ánh trăng phủ lên mặt anh, bóng mờ dưới mũi, lông mi cong cong, đôi môi khẽ nhếch, còn có tiếng tim đập thình thịch của cậu, từng nhịp, từng nhịp.

“Được rồi, tôi không sao rồi.” Mạnh mẽ rút chân ra khỏi lòng bàn tay anh, cả đầu Ngụy Diệp đều là câu hát: Sắc trắng đẹp như vậy, anh lại quá dịu dàng*.

(Lời bài hát Tai họa của ánh trăng – Trương Vũ.)

Hai người đều yên lặng trong đêm tối, bầu không khí lan tràn chút ngưng ngừng, chút sợ hãi, nhiệt độ ấm áp còn sót lại nơi bị đối phương đụng chạm, đầu ngón tay còn vương vấn xúc cảm trên làn da nhẵn nhụi của đối phương, trong phòng chỉ còn tiếng hít thở của hai người tồn tại.

“Rừ rừ.” Đột nhiên vang lên tiếng rung phá vỡ sự trầm mặc, Ngụy Diệp cúi đầu tìm trên mặt đất, điện thoại di động, điện thoại di động, dù lúc này là quảng cáo của 10086, Ngụy Diệp cũng muốn cảm ơn sâu sắc!

“Phiền Phức!” Khi thấy điện thoại của mình ở nơi nào, trái tim Ngụy Diệp tan nát, “Bỏ lưỡi của mày ra, đồ chết tiệt, đây không phải kẹo que!”

“Để tôi.” Ngăn cản Ngụy Diệp đang rít gào, Cố Ân Sính ngồi xổm xuống, tay trái vuốt ve cái đầu to của Phiền Phức, tay phải gỡ cầm nó, gỡ vài cái, Phiền Phức đã thoải mái nằm kêu hừ hừ, còn thu hút Long Nha ở phòng bên. Thấy Phiền Phức ngoan ngoãn nằm xuống, Cố Ân Sính mới lấy điện thoại dưới hai móng vuốt của nó ra.

“Tôi đi lau cho sạch.” Trên điện thoại còn lưu nước bọt của Phiền Phức, Ngụy Diệp nhìn tên khốn cầm trên tay mà còn thấy ghê ghê, lúc này lòng cậu đau như cắt. Chẳng khác gì bà xã bị Phiền Phức liếm! Được rồi, máy tính là vợ, điện thoại là bồ!

Lấy một cái khăn lau không dùng đến, Cố Ân Sính qua loa lau đi, điện thoại đột nhiên rung một cái, anh vô ý nhấn vào nút khóa, màn hình sáng lên, mở khóa ra, nội dung tin nhắn hiện lên.

Bác gái*: Tiểu Diệp Tử, tôi cãi nhau với anh ta, cậu an ủi tôi chút đi.

(Bác gái là Hồ Nhan Lưu Nguyệt ở chương 9 ý)

Người này, thật đúng là lưỡi mà. Hôm nay bang hội cố định đi Đại Minh Cung, Ngụy Diệp ngại phiền phức, thẳng thắn ôm laptop ngồi trên sofa, quay về phía bàn nhìn xem rốt cuộc thao tác của tên khốn kia thần thánh cỡ nào. Nhìn nửa ngày, Ngụy Diệp nghĩ không biết có phải do anh ta quá lưỡi hay không. Có thể không nhảy ra sau sẽ không nhảy, có thể không trốn vòng tròn sẽ không trốn, ngay add-on cũng lưỡi bật.

Bất đắc dĩ thừa dịp A Hoa gửi Phách Linh Nam Truy cho anh trai cô ấy, Ngụy Diệp thẳng thắn giúp tên khốn mở add-on, super macro, còn kèm thêm mấy cái macro cài phím tắt, như vậy, tên khốn có thể chỉ cần nhấn mấy phím xung quanh. Quả nhiên, thả ngón tay nhấn kỹ năng, Cố Ân Sính không còn chết nhiều như buổi trước, đám bạn còn khen anh vất vả rồi, gà vàng dạy dỗ anh thật tốt, thuận lợi kết thúc con đường hãm hại đoàn của anh hôm nay.

Người này bình thường toàn dắt chó đi dạo, mua cơm, PK gì đó vẫn rất chịu khó, Ngụy Diệp nhìn chăm chăm hình ảnh tên khốn buồn ngủ chiếu qua màn hình, trong lòng rất hiếu kỳ, buổi tối anh ta làm gì vậy? Ban ngày mệt mỏi như vậy, lẽ nào, he he he he, có phải là thích mơ tưởng tới Akiho Yoshizawa, để ngủ cô nương khổ cực một hồi.

(Akiho Yoshizawa: diễn viên JAV. Ngũ cô nương: nắm ngón tay ngoan =)))

Thừa dịp hai người ở cùng nhau, Ngụy Diệp thẳng thắn gọi điện cho Lưu Nguyệt hôm qua nửa đêm còn cãi nhau với bạn trai, ba người lại cùng nhau nghe về nỗi khổ hôm thi đấu bóng rổ.

Đối với tần suất cãi nhau cùng bạn trai của Lưu Nguyệt, Ngụy Diệp cũng không biết nói gì. Mỗi lần cô cãi nhau đều tức không ngủ được, thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cậu lại tương đối muộn, trước đây hai người thường tâm sự lúc nửa đêm, cũng tập thành thói quen an ủi cô sau khi cãi nhau, nghe cô cầu nhau một chút. Nhưng mà càng nghe lý do và quá trình cãi nhau của Lưu Nguyệt và bạn trai, Ngụy Diệp càng thấy mất hứng thú với tình yêu. Cậu muốn thấu hiểu một nửa của cuộc đời mình, chứ không phải nghi ngờ lẫn nhau, hẹp hòi tới mức ngay cả thông cảm cho người yêu cũng không làm được.

Mở mic chỉ huy hành động của 3 người, đột nhiên phòng sát vách truyền đến tiếng hai con chó đùa giỡn, Cố Ân Sính phải đứng lên xem sao, nhìn Quân gia đứng bất động trên bàn, Ngụy Diệp đột nhiên nổi hứng đùa.

[Bang hội] [Diệp Khanh]: [Diệp Khanh] thành công đánh chết [Quân Dạ].

[Bang hội] [Quân Dạ]: Ta bị [Diệp Khanh] tàn nhẫn sát hại ở Trường An.

[Bang hội] [Diệp Khanh]: [Diệp Khanh] thành công đánh chết [Quân Dạ].

[Bang hội] [Quân Dạ]: Ta bị [Diệp Khanh] tàn nhẫn sát hại ở Trường An.

[Bang hội] [Khu Cước Tú]: Ai nha... Yêu nhau nên giết nhau!

[Bang hội] [Cẩu Đản]: Không ngờ là Quân gia chết, thật không khoa học!

[Bang hội] [Diệp Khanh]: He he he he.

Trong lòng cậu cười thầm, trộm nghĩ rõ ràng là tranh thủ ra tay, nhưng còn lâu tôi mới nói cho các người. Nghe thấy tiếng sữa nhỏ dần, Ngụy Diệp vội vàng thao tác, muốn spam cho hai câu kia trôi đi, sau đó giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nào ngờ cậu bấm nhầm phím “Bắt đầu”. Cậu tưởng bấm ở trong game, không ngờ là YY. Ngụy Diệp liếc mắt khinh thường, vừa định mở lại màn hình trò chơi, chợt phát hiện YY của tên khốn có gì đó không ổn.

Vì sao chúng ta đánh 33, nhưng thanh âm của Lưu Nguyệt lại bị tắt tiếng!

=====

Macro bạn chép vàng cài cho husky chắc là macro môn phái, hiểu đơn giản là cài cái macro này xong vào game chỉ cần thiết lập 1 cái lệnh bằng phím tắt (thường là số 1) rồi vào game chỉ cần bấm như điện cái phím đó là tự động nhân vật dồn damage đánh quái. Cái này rất có ích cho mấy thím không rành skill môn phái, không biết ra combo skill như thế nào thì damage to, nên xài cái này.

Ps: Pvp mà xài auto đánh này là chết =))

12. Chương 12

Không biết vì sao, Ngụy Diệp vô thức không hỏi chuyện Cố Ân Sinh tắt tiếng Lưu Nguyệt trên YY.

“Tự mình đa tình gì đó thật là phiền phức.” Ngụy Diệp nhìn Phiền Phức vẫn chăm chỉ đi quấy rối Long Nha, dù sao tên khốn này cũng là một người bạn tốt của cậu, tuy rằng chẳng mấy khi trò chuyện, nhưng quan hệ của hai người thực sự rất tốt, không cần dùng nhiều ngôn ngữ, chỉ một ánh mắt cũng có thể đọc được suy nghĩ của đối phương, chính là ánh mắt đồng đội trao nhau khi cùng thi đấu nha.

Nghe tiếng máy giặt truyền ra từ nhà tắm, cậu tưởng tượng tới bộ dạng cao lớn của Cố Ân Sinh phải giặt quần lót cho cậu, he he. Hắn là tên khốn kia cũng nghĩ vậy, không biết anh ta nghĩ gì về quần của mình... Ha ha, Ngụy Diệp, mày là đàn bà à? Ngụy Diệp tàn nhẫn thăm xỉ vả bản thân, miễn cho mình lại tiếp tục lo được lo mất.

Được rồi, vẫn cứ cảm thấy hôm nay thiếu thiếu cái gì, Ngụy Diệp mở điện thoại ra xem lịch, chuyện gì nhỉ? Không có bài tập, không có kỳ thi, không phải sinh nhật ai.

Theo thói quen mở đăng nhập wechat, Ngụy Diệp nhìn tin nhắn chưa đọc, account của trường gửi tin Express tới, chúc mừng học viện Công nghệ thông tin trường ta giành được giải nhất toàn quốc... Đúng rồi, Ngụy Diệp vỗ đầu, hôm nay là ngày trạch nam xuống tàu! Nhìn đồng hồ, đã tám giờ rồi! Xong đời rồi, cậu đâu thể dẫn Phiền Phức tới đón hắn được, tên trạch nam kia về nhà mà không thấy con trai hắn, nhất định sẽ ăn thịt cậu!

Vội vàng gọi một cuộc điện thoại cho trạch nam, đối phương nghe máy ngay lập tức. Thấy tiếng hắn, Ngụy Diệp may mà đã phản ứng kịp, không để hắn hóa thân thành khủng long bạo chúa phun lửa.

“Anh, chúc mừng anh chiến thắng!” Ngụy Diệp thử thăm dò một chút.

“Không có gì, Tiểu Ngụy Tử.” Trạch nam nghe đến đây, vui vẻ hơn hớn nói, “Con anh có khỏe không?”

“Khỏe, vô cùng khỏe, mỗi ngày đều ăn đầy đủ, thân thể béo tốt, một phát tăng 5 cân...”

“Vậy là tốt rồi, nhưng mà... Chú để con anh cho ai dắt vậy!”

Xong đời rồi, Ngụy Diệp có thể tưởng tượng tâm tình lúc này của trạch nam, giao con trai bảo bối yêu bằng cả trái tim hắn cho người khác, hắn ở bên ngoài cố gắng làm việc, kết quả về nhà đều không thấy con trai

cùng người anh em đâu, trong nhà cũng không có dấu vết ở lại... Không, cảnh tượng trong nhà giống như chạy nạn chiến tranh, gian phòng của hắn lộn xộn kinh khủng, Phiên Phúc còn vẽ “địa đồ” trên giường hắn...

“Anh, anh tới tòa số 3 khu nhà cũ đi, em nói chuyện trực tiếp với anh.” Thực sự là mấy hôm nay nhàn rồi đến ngu người rồi, cũng nên về nhà, Ngụy Diệp thầm nghĩ, dù sao cậu cũng làm phiên tên khốn 4 ngày rồi.

“Vậy là Tiểu Ngụy Tử, chú bị thương à?” Kể lại đại khái câu chuyện cho trạch nam, hắn bình tĩnh ngoài ý muốn, cảm giác yên bình, dịu dàng này chẳng giống Lý Cảnh Lâm chút nào. Hắn nhớ tới người đàn ông mở cửa cho mình, mở miệng nói: “Cố Ân Sính cũng không tệ, có thể thu lưu chú, giúp đỡ chú, anh thấy cậu ta chăm sóc con anh cũng rất tốt, nhưng mà cậu ta có phần hơi... Quên đi.” Lấy tay đẩy mắt kính, trạch nam nhìn về mặt ngọc ngêch đáng yêu của Tiểu Ngụy Tử, đột nhiên không biết nói thành lời thế nào.

“Anh đưa Phiên Phúc về, chú thì sao? Anh đã thi xong trận chung kết rồi, không có chương trình học hay bài tập gì, chú về nhà, anh cũng có thể chăm sóc chú.” Ánh mắt thật hung dữ, chắc chắn, trạch nam càng ngày càng cảm thấy trực giác của mình chính xác.

“Em cũng về nhà.” Ngụy Diệp cố gắng đứng dậy nhảy về phòng ngủ dọn đồ, vừa đứng lên đã bị Cố Ân Sính ôm trở lại sofa.

“Cẩn thận chút, đừng nhảy lung tung.” Ánh mắt của tên khốn như đang nói rằng ‘cậu còn nhảy loạn, tôi sẽ ôm cậu đây’.

“Tiểu Ngụy Tử, chân của chú còn chưa khỏi, hay là thế này, chú ở thêm một đêm nữa đi, hôm nay anh về nhà dọn nhà, sáng sớm mai sẽ đến đón chú.” Trạch nam dắt Phiên Phúc, chuẩn bị đưa con trai đi, tạm biệt người bạn mới quen Long Nha, để tránh con trai thấy sắc quên cha. “Đúng rồi, anh vẫn muốn hỏi chú, chú vẫn luôn nhảy tới nhảy lui như thế sao? Ngày mai có cần anh tới trạm xá mượn gậy chống không?”

Gậy? Ngụy Diệp đột nhiên phản ứng, sao cậu lại không nghĩ ra trên thế giới này vẫn còn một thứ tên là gậy chống nhỉ? Cậu chỉ bị thương một chân thôi, hoàn toàn có thể dùng gậy chống mà! Việc mấy ngày nay toàn bị tên khốn ôm tới ôm lui, thực ra có thể bỏ bớt mà! Đúng là trong trạm xá có gậy, cậu đúng là quá ngu rồi! Sao cậu chưa từng nghĩ tới cái này chứ?

Đúng là ngốc, nhìn đôi mắt nhỏ ngây ngẩn vì kinh ngạc của Ngụy Diệp, Cố Ân Sính nghĩ, anh sao có thể để cái thứ gậy chống xuất hiện ở đây chứ? Nhưng mà cha của Phiên Phúc đúng là phiên phúc, bình thường ẩn mình dưới bộ dạng trạch nam loli thôi, không ngờ nhạy cảm như vậy.

“A, đã về nhà!” Sáng sớm hôm sau, từ chối cho tên khốn tiến tới tận cửa, Ngụy Diệp dưới sự trợ giúp của gậy chống đã trở về đến ổ gà! Quan sát hoàn cảnh ổ gà một chút, vẫn có cảm giác bồn bồn, lộn xộn quen thuộc!

Vì sao cùng là chó, cảm giác lông của Long Nha rụng lại khác lông của Phiên Phúc? Thấy trạch nam cả người toàn lông chó, Ngụy Diệp vô cùng thương nhớ con Long Nha cao quý lạnh lùng kia, chẳng lẽ người ta nói vật nuôi tùy tính cách của chủ là thật sao?

“Tiểu Ngụy Tử.”

“Gi?” Ngụy Diệp vừa cúi đầu vừa phát hiện ngay cả Phiên Phúc cũng ngồi nghiêm chỉnh, tư thế này giống như cuộc họp ba bên vậy!

“Chú còn nhớ chuyện năm đó anh nhờ chú không?”

Nháy mắt mấy cái, ý Ngụy Diệp là anh từng nhờ em cái gì?

“Chú quên rồi à? Chuyện chú với anh đã nói lúc chú chuyển server đó!”

Không gian trở nên đen xì! Mau nghĩ, tốc độ còn nhanh hơn một cái chớp mắt, Ngụy Diệp tỉ mỉ nhớ lại mỗi cuộc đối thoại không bình thường với trạch nam.

“Quên đi... Chắc là chú quên mất chuyện thất tình rồi.”

Đúng rồi, mình thất tình, Ngụy Diệp nghĩ, ha ha, thiếu chút nữa đã quên. Khi đó, Ngụy Diệp nhớ trạch nam từng nói chuyện dịu dàng với cậu, cậu còn yên lặng nôn mưa trong lòng, giảng giải nửa ngày chỉ vì muốn cậu làm người giám sát mấy tên đàn ông đến gần em gái hắn...

“Em không quên đâu. Anh, em không phát hiện ra bất cứ thằng chết tiệt nào tới gần em gái anh!”

“Cầu Đản với Đoạn Trường Thương thì sao? Anh thấy em gái anh còn nói chuyện với một người tên là Tiểu Xuyên Tử. Em gái anh lớn rồi, cái gì cũng không chịu nói với anh trai. Phiền Phức, cha chỉ có mình con thôi.”

“Gâu gâu gâu

~” Phiền Phức kích động nhảy lên người cha nó, thiếu chút nữa ép cha nó phọt máu.

Đây chính là khóc ròng sao, Ngụy Diệp nhìn một người một chó bắt đầu quấy rối, vội vàng giải thích: “Cầu Đản với Tiểu Xuyên Tử mới là tình yêu chân chính. Đoạn Trường Thương là ngựa tốt sẽ không ăn cỏ ở gần hang (nhái theo câu “thỏ không ăn cỏ gần hang”), hơn nữa hắn chỉ yêu Lí Phi Sa của hắn thôi. Về phần nói chuyện phiếm... Đúng rồi, Tiểu Xuyên Tử là người cày thuê, em gái anh nói chuyện với hắn chỉ vì để giúp Hoa Sơn Hỉ Dương Dương...”

(Gà vàng, thì ra anh ship Cầu Đản với Tiểu Xuyên Tử à =))

“Ừ, ừ, Tiểu Ngụy Tử, tiếp tục đi.” Trạch Nam đột nhiên nhìn Ngụy Diệp bị đứng đờ.

“Anh, em hỏi anh chuyện này.

“Chuẩn tẩu.”

“Hoa Sơn Hỉ Dương Dương là acc của anh sao?”

“Đúng thế, sao vậy?”

“Vậy anh có từng log acc đó không?”

“Có chứ, lần trước chúng ta tỷ thí chính là ảnh log acc XD~ Em gái anh nói em muốn tỷ thí với anh nên anh mới lên~” Sát khí! Trạch nam khẩn cấp giơ Phiền Phức ra chắn trước ngực.

Anh... Anh thật là anh tôi sao? Vừa nghĩ tới cái quảng cáo đáng xấu hổ sau khi thua trận tỷ thí kia, Ngụy Diệp lại hận đến nghiền răng nghiền lợi. Nếu không vì thua anh, tôi cũng không gặp phải tên khốn! Hóa ra tất cả đều tại anh!

“Tiểu Ngụy Tử, chú không sao chứ? Không có việc gì thì anh đi chơi game đây. Be he he.” Chuồn gấp.

Từ ngày đó trở đi, bạn trẻ Lí Cảnh Lâm khoác áo [Hoa Sơn Hỉ Dương Dương] login. Một tên cuồng em gái tới cùng cực login chỉ làm hai việc. Một là toàn bộ thời gian có em gái đều dùng để giám sát chặt chẽ em gái. Hai, toàn bộ thời gian không có em gái đều dùng để tới Côn Lôn giết người. Nhìn bang hội liên tục nẩy ra thông báo giết người, kêu gọi đầu hàng, Ngụy Diệp không muốn thừa nhận cũng không được, kỹ thuật PVP của người này rất tuyệt.

Mà bạn trẻ A Hoa đối với hành vi theo sát điên cuồng của anh trai, lúc đầu còn có thể tha thứ vì hai anh em đã lâu không gặp, nhưng sau đó trực tiếp chuyển thành chiến tranh anh em. A Hoa nghĩ, em đã học năm nhất đại học rồi, anh còn gấp gấp giám sát như vậy, em yêu đương kiểu gì? Mà anh trai thì kiên trì nói bên cạnh em toàn thằng cặn bã, sao có thể để chúng nó dòm ngó em gái bảo bối của ông? Vì vậy, cãi nhau ầm ỉ!

Sau đó A Hoa giận anh trai, ở trong game tìm một tình duyên. Hơn nữa tình duyên này cũng là một đạo trưởng.

Hai người quen biết đã lâu, ban đầu vì A Hoa tới Không Vụ Phong ở Thuần Dương kiểm trang sức, thấy một Thuần Dương bé nhỏ hơn cấp 30 cũng đang ra ra vào vào phó bản, [Đoạn Đạo Trưởng]. Nhìn cái tên này, A Hoa cũng không nghĩ nhiều, nhưng có chút để ý tới. Sau đó, cô lại tới Thất Tú, không ngờ acc này đã hơn cấp 70, tới đánh Anh Hùng Đảo Vô Diệm. Trang bị tím trên người đều đỏ, A Hoa thẳng thắn thêm tổ đội, đưa thuốc x2 vô dụng với mình cho hắn, bắt đầu liên tục đọc Khoái Tuyệt.

Đánh cho đến khi thể lực của cô về 0, hai người thêm bạn tốt nhau, nhưng cũng không có liên hệ gì nữa. Không ngờ sau đó, A Hoa tìm đoàn ngoài đi đánh Chiến Bảo 25, đụng phải đạo trưởng, ra vũ khí buff Hoa, A Hoa mới 9w, không ngờ đạo trưởng tự nhiên nói.

[Đoàn đội] [Đạo Đạo Trưởng]: [Khí Trì Hoa] cho cô ấy.

Nói không cảm động là không có khả năng. Một cô gái đang tuổi dậy thì như A Hoa sao có thể không ảo tưởng một phen? Nhưng mà sau đó, A Hoa vẫn mượn tiền A Tú trả cho đạo trưởng. Đạo trưởng cũng không dây dưa, nhưng còn mơ hồ biểu thị ý muốn lần sau cùng nhau đánh phỏ bản tiếp.

Nếu không vì Lý Cảnh Lâm ra giám sát tuyệt đường lấy chồng, sợ rằng A Hoa với đạo trưởng cũng không phát triển tiếp được. A Hoa phân biệt rõ ràng mạng và đời thực, cô trò chuyện với đạo trưởng, chụp hình cũng rất đẹp, nhưng một người không biết mặt chỉ quen qua mạng, sao có thể yêu nhau? Đến lúc đó nếu như chia tay, mình vẫn rất khổ sở.

Nếu như không phải vì giận anh trai, vào ngày cá tháng tư, đạo trưởng thổ lộ đùa, cô sẽ không đáp ứng. A Hoa trút giận với bạn tri kỉ A Tú, nhưng ai biết được chuyện này lại phát triển như vậy!

“Anh, anh đang làm gì?” Ngụy Diệp nghe A Hoa sợ anh trai gây chuyện gì đó mà xin cậu ra xem, mở cửa phòng trạch nam. Quả nhiên, Ngụy Diệp thấy mười ngón tay hần lướt nhanh trên bàn phím, cái nhau gì đó chẳng ảnh hưởng tới tâm trạng hần.

“Có một thằng nhóc dám khiêu chiến với sức mạnh của anh ở học viện Công nghệ thông tin.”

“Thì sao?” Đây là đang lập trình sao? Ngụy Diệp nhìn màn hình của trạch nam, một đẳng cấp rất xa vời.

“Anh đang hack máy tính của nó.”

“Hả?!” Ngụy Diệp sợ ngây người.

“Anh cũng tiện thể hack máy tính của thằng lần trước bắt nạt chú em, chắc chắn, để tìm được thằng đó cũng mất không ít thời gian, nhưng mà đám con gái cung cấp đầu mỗi rất hữu hiệu.” Mất hần không chuyển, tiếp tục gõ phím.

“Hơn nữa, anh còn dùng máy tính của nó làm thế mạng, nếu như anh bị tấn công lại, máy tính của thằng đó sẽ sập lần nữa.”

“Cảm ơn anh...” Lần đầu tiên Ngụy Diệp nghĩ hóa ra trạch nam giỏi như vậy.

“Cuối cùng cũng hack được, Tiểu Kỳ Tử, mày cứ chờ toàn bộ phim Aoi Sora của mày mất sạch đi! Không ngờ thằng này lớn rồi còn xem “Gintama”, mẹ nó, còn chơi Kiếm Tam. A, tìm được rồi, file nhạc của Hatsune Miku, xóa xóa!”

Ấu trĩ vậy... Nói cứ như anh không xem Gintama ấy... Lười mắng thêm nữa, Ngụy Diệp yên lặng đóng cửa lại, trở về báo bình an cho A Hoa.

Tất cả đều bình an, anh trai cậu còn đang bận chơi gay.

=====

Phim Aoi Sora là phim AV đó nha ==)) Còn Gintama với Hatsune Miku chắc ai cũng biết ==))

Chương này hồng có gì chú thích hết hihi 6a92cfbfjw1esr6gcysr4j204b03it8m

13. Chương 13

Kết quả là cậu không được tham gia trận bóng rổ, nhìn màn đối kháng kịch liệt trên sân bóng, Ngụy Diệp tàn bạo nhìn chằm chằm bóng hình đang “trêu ngươi” cậu, bên tai là tiếng thảo luận nhiệt tình của đám con gái.

“A, lớn lên chỉ cần cao lớn, đẹp trai là sẽ nổi tiếng, nghe nói hoa khôi khoa cậu có tính cảm với anh ấy đúng không?” Tôi van cô, chị gái à, cô cũng không phải tên khốn kia, kích động làm cái gì, lẽ nào cô thích hoa khôi sao?

“Nghe nói người này gia thế cũng không tệ, hơn nữa thái độ làm người rất tốt, không thích khoe khoang, nói không chừng còn là người thừa kế giàu có gì đó...” Lẽ nào cô còn tưởng rằng hần là người thừa kế tập đoàn

lớn thứ 500 thế giới sao? Rõ ràng chỉ là một thằng tự kỉ thích chơi game, xem lắm phim vào nên muốn gả cho người giàu đến điên rồi.

“Vóc dáng Cố Ân Sính cũng rất tốt, không quá cao tới mức dọa người, quả thực là tỉ lệ hoàng kim! Hơn nữa, đàn ông cao rất mạnh ở phương diện đó, nhu cầu cũng cao, sức bền cũng cao, a, ngại quá đi.”

Ngụy Diệp vô cùng hối hận mình mà xui quỷ khiến thế nào lại ngồi ở đây, phải yên lặng chịu đựng đám con gái thảo luận càng ngày càng không có giới hạn, đồng thời càng ngày càng tràn đầy đồ kị.

A, lớn lên cao ráo đúng là khác người, ngay cả năng lực ở phương diện kia cũng “mạnh”, chắc chắn, Cố. Ân. Sính ộppa chân dài thân yêu.

Nhưng nếu ai có người này làm bạn trai nhất định sẽ rất hạnh phúc, nhớ tới mấy ngày này được anh chăm sóc, Ngụy Diệp phải thừa nhận, thái độ làm người của tên khốn không nóng nảy, không kiêu ngạo, chăm sóc cẩn thận, tỉ mỉ, thể dục cực giỏi, việc nhà cũng có thể làm, công việc khẳng định cũng không tệ, có thể chơi trò chơi, có thể chiến trên giường, cuộc sống gia đình hàng ngày rất hài lòng. (chuẩn moe người chồng trong mơ rồi còn gì, hốt mau =)))

Vừa quay sang soi mới tên khốn kia một phen, Ngụy Diệp nhìn lại về phía sân, hử, tên kia đã ra ngoài rồi sao? Lúc này mới giữa trận, lẽ nào muốn tiết kiệm thể lực để làm chuyện xấu. Cậu cười nhạo suy nghĩ hèn mọn của mình, đổi lại là cậu đấu trên sân, còn chưa chắc nắm được phần thắng.

Cẩn thận lẫn trong đoàn người, mất nửa ngày Ngụy Diệp mới có thể thoát thân dưới tình huống không đụng tới mắt cá chân trái. Vừa mới chật vật rời khỏi sân vận động, cậu liền thấy bóng người quen thuộc.

“!” Người này không đấu nữa sao? “Có việc gì thế?” Tên khốn này đột nhiên xuất hiện, nếu là buổi tối như bưng thì quá dọa người.

“Hôm nay đã đi tái khám chưa?” Cố Ân Sính nhìn phản ứng kỳ quái của Ngụy Diệp, trong giọng nói mơ hồ có chút lo lắng.

“Hử?” Không ngờ lâu ngày như vậy mà anh ta vẫn còn nhớ ngày tái khám, Ngụy Diệp có chút cảm động, “Cậu không thi đấu nữa sao?” Cầu thủ bị thay thế, chẳng lẽ anh ta bị thương? Nghĩ vậy, Ngụy Diệp nhìn chăm chăm tên khốn, cẩn thận đánh giá. Thân thể anh ta cường tráng như vậy, chắc là không có ngoại thương...

“Tôi về cùng cậu.”

“A, không...”

Duỗi tay.

“...Cảm ơn.” Bị ánh mắt không cho phép từ chối của anh nhìn chăm chú, Ngụy Diệp khoát cánh tay Cố Ân Sính. Động tác này sao lại đàn bà thế, liệu có bị người ta chụp lại đăng lên weibo hay không? A, đường nét cơ thể, quần áo mỏng manh không giấu được nhiệt độ nóng bỏng, trên mặt phát nhiệt như muốn đốt trụi Ngụy Diệp luôn.

Trong lúc cậu cứ miên man suy nghĩ, ngẩng đầu lên đã tới dưới lầu nhà trọ rồi.

“Tôi chờ cậu trong game.” Đỡ người tới bên cầu thang.

“Được.” Ngụy Diệp cẩn thận xoay người lên lầu, nhưng trực giác nói cho cậu biết vẫn có ánh mắt đang nhìn cậu.

Nhảy từng bước lên lầu, những hồi ức khi hai người ở chung đọng lại, rốt cuộc có phải cậu suy nghĩ quá nhiều hay không? Ngụy Diệp thì thầm, cảm giác nặng nề này là cái gì, cảm giác cô phụ tình cảm sâu sắc của người khác.

Đáng tiếc, cậu còn chưa kịp thương xuân bi thu, trạch nam Lý Cảnh Lâm đã mở cửa ra cho cậu một niềm bất ngờ lớn lao.

“Anh, anh đang làm gì thế?” Ngụy Diệp há hốc nhìn bộ dạng ủ rũ, già nua của trạch nam.

Lẽ nào bị cướp? Lí Cảnh Lâm vậy mà lại không dùng máy tính, hôm nay báo chí có tin tức cướp bóc gì đặc biệt không? Người này cho dù đứt mạng cũng có thể chơi game offline rất vui vẻ mà!

“Tiểu Ngụy Tử... hôm nay chú đừng lên mạng.”

“Làm sao thế?” Ngụy Diệp né tránh đầu lưỡi của Phiên Phúc nhiệt tình tấn công mình.

“Cái kia, Tiểu Ngụy Tử, chú còn nhớ lần trước anh hack máy vi tính của thằng cùng trường mình không...”

“Sau đó?”

“Giờ nó hack ngược lại...”

“Vậy nên?”

“Không muốn bị ngộ thương thì chú đừng tự mình ném thử.” Chớp mắt đáng yêu tấn công.

Ha ha, anh cho rằng anh là con trai anh sao, cứ chớp mắt làm nũng thì tôi sẽ không đánh anh chắc? Ngụy Diệp cầm lấy ghế dựa trên sofa, phát hiện đúng là cậu không ra tay được... Trước đây sao cậu không phát hiện ra người này cao hơn cậu khá nhiều, ít nhất cũng phải 1 mét 7... Ít nhất... Nhìn qua hần hơi gầy... Không ngờ, dưới mái tóc rối bời kia là con thú có mũi ươn ướt mắt long lanh, nhất định là cậu bị khí chất trạch nam mạnh mẽ che mắt rồi!

Dùng sức mắng mỏ vẻ ngoài đẹp “ngoài ý muốn” của trạch nam, Ngụy Diệp bất đắc dĩ chuẩn bị đi chơi Tiên Kiếm 5 trong máy tính, vừa khởi động máy xong, bên người chợt nghe thấy tiếng nhạc nền bản đồ Thuận Dương quen thuộc.

Điện thoại di động, điện thoại di động, vừa nhìn màn hình, tên khốn?

“Alo?... Không có, mạng có chút vấn đề... Bác gái nói cô ấy có việc sao... Ngại quá!... Thật sao?... Được.”

Trạch nam buồn chán ở trong phòng khách chải lông cho Phiên Phúc nhìn bộ dạng khăn gói vác máy tính trên lưng của cậu, dường như muốn ra ngoài, “Tiểu Ngụy Tử, chú cũng muốn vứt bỏ anh trai sao?” Một người một chó đồng thời rên rỉ rất khả nghi.

“Sao có thể, làm sao em vứt bỏ anh được? Anh đối xử với em tốt như vậy. Em chỉ vội tới mượn mạng nhà Cổ Ân Sính đánh 33 một vòng thôi, tối em sẽ về.”

Mạnh mẽ đóng cửa ngăn cản một người một chó đang nhào tới, Ngụy Diệp dùng cái chân còn không tiện đi lại phóng khoáng xuất phát.

Trong kênh YY của [Phép thuật tập sự Vương Di Phong]:

Khí Trì Hoa: “Nhàm chán quá, công phòng còn chưa kết thúc sao? Có ai theo tôi đi đánh danh kiếm được không?”

Khu Cước Tú: “Lẽ nào anh cậu không onl nên cậu buồn chán sao? Buff to 7800 có muốn không?”

Đầu bóng loáng mù mắt chó: “Hòa thượng 7600 có muốn không?”

Khí Trì Hoa: “Cậu là buff pve! Lẽ nào cậu định mang một thân trang bị pve vào đó làm bia ngắm sao? Cầu Đản, Cầu Đản, tớ rất nhớ nhưng cái đuôi Định Quốc mát mẻ của cậu.”

1385057_740925652591462_644967887_n

Định Quốc Ngủ Độc và cái đuôi mát mẻ =))

Đầu bóng loáng mù mắt chó: “Sao các cậu không để ý tới tớ QAQ”

Cầu Đản: “Công phòng bảo vệ Tạ Uyên!! Hạo Khí trường tồn!!!”

Khí Trì Hoa: “Sư muội, người nào có thể cùng đại sư của em đánh 22 nhất định là tình yêu chân chính... Quên đi.”

Khu Cước Tú: “Không được thì cậu xuống kênh dưới hỏi đám gà vàng với Quân gia xem. Nếu họ không thể đánh 33, tìm ai đó cùng cậu đánh 22 hoặc 55 cũng được.”

Khí Trì Hoa: “Để tớ xuống dưới hỏi xem sao.”

Một lát sau...

Khí Trì Hoa: “A Tú! A Tú!!! Mau ra đây 2333333”

Khu Cước Tú: “A Hoa, cậu sao thế? Không được à?”

Đầu bóng loáng mù mắt chó: “Đúng vậy, A Hoa, đừng có ngừng uống thuốc.”

Khí Trì Hoa: “Đừng có nói lung tung! Mau xuống dưới cùng tớ nghe JQ, Sách Tàng gì đó không thể không like!”

(Nội dung trong “...” là đối thoại trên mic, còn không có “...” là gõ chữ trên khung chat)

Kênh phía dưới:

Diệp Khanh: “Được, 2100 đi. Có muốn tạm nghỉ trước hay không? Bác gái, cậu không cần đi ăn gì sao? Vừa rồi cậu nói đói bụng mà. Ặc, không cần, tôi không đói.”

Khu Cước Tú: JQ đâu?

Khí Trì Hoa: Cậu chờ chút đi.

Diệp Khanh: “Được, bác gái, cậu đi ăn cơm đi. Husky ngu, anh có đói bụng không? Vừa rồi còn chơi bóng...”

Quân Dạ: “Tôi không sao, còn cậu?”

Khu Cước Tú: !!

Đầu bóng loáng mù mắt chó: Bọn họ gặp mặt rồi?!!

Khí Trì Hoa: Mau nghe cho kỹ đi, thanh âm của Quân gia là truyền qua mic nói tự do của gà vàng.

Diệp Khanh: “Không cần, không cần nấu gì đâu. Anh nấu mì cũng được lắm, đương nhiên có thêm quả trứng tôi cũng không từ chối đâu.”

Quân Dạ: “Được.”

Khu Cước Tú: 233333 Đáng đời không tắt mic tự do nói chuyện, lộ vụ ở chung rồi!

Khí Trì Hoa: 233333 Đáng đời không tắt mic tự do nói chuyện, lộ vụ ở chung rồi!

Đầu bóng loáng mù mắt chó: Mẹ nó, đáng yêu quá! Thực sự là Sách Tàng nha, chảy máu mũi rồi.

Diệp Khanh: “Mẹ nó các cậu xuống đây từ lúc nào? Còn nói chuyện phiếm trên khung chat nữa? Không, tên khốn, à không, Quân gia, không có gì đâu. Đám con gái này điên rồi, bọn họ nói chuyện phiếm, anh cứ mặc kệ họ.”

Quân Dạ: “Sách Tàng?”

Diệp Khanh: “Mau xuống dưới đi, còn chưa khóa nước kia, thực sự không có gì!”

Khí Trì Hoa: Tiểu Diệp Tử xấu hổ rồi

~Khu Cước Tú: Yên tâm đi, các chị đây sẽ không 818 chia sẻ quá nhiều chuyện tình của hai người.

Tiểu Xuyên Tử: Tôi đã ghi âm toàn bộ cuộc đối thoại, 10000 vàng, có ai muốn không?

Cầu Đản: Giảm giá đi. Cậu xem chúng tôi đều là người nghèo.

Tiểu Xuyên Tử: Không bán cho đồ cuồng nude, 10000 vàng, có ai muốn mua không?

Cầu Đản: Cút.

Diệp Khanh: “Sao các cậu xuống hết cả đây thế này! Đừng có làm ồn!”

Khí Trì Hoa: “Tiểu Diệp Tử, cậu dám bỏ rơi anh tớ ô ô, nói cho tớ biết quá trình, tớ sẽ không 818 về cậu.”

Rơi vào đường cùng, Ngụy Diệp đành phải giải thích đơn giản một chút, Quân Dạ là bạn học của mình và anh trai A Hoa, Hỉ Dương Dương.

Khí Trì Hoa: “Vậy nên cậu cũng là tình cờ mới gặp Quân Dạ? Không ngờ đối phương chính là bạn mình.”

Khu Cước Tú: “Oa, hay quá! Loại tình huống này thường xuất hiện trong bài post, có cảm giác như tiểu thuyết.”

Khí Trì Hoa: “Sao tớ không thể gặp một bạn học đẹp trai trong game chứ?”

Khu Cước Tú: “Đừng quên cậu có “đạo trưởng” rồi, tuy rằng là vì giận anh trai.”

Khí Trì Hoa: “Đạo trưởng đối với tớ rất tốt, thể mới phiền.”

Diệp Khanh: “Xảy ra chuyện gì với đạo trưởng sao?”

Khí Trì Hoa: “Cái này sẽ nói sau. Tiểu Diệp Tử, Quân Dạ có phải rất cao to, cường tráng không? Hay là cao gầy, mảnh khảnh. Cậu nói anh ta đánh bóng rổ rất tốt mà.”

Diệp Khanh: “Đúng đúng đúng, người ta vừa cao vừa đẹp trai lại đánh bóng rổ giỏi. Nữ sinh thích anh ta xếp hàng dài từ cửa đông tới cửa tây luôn.”

Khu Cước Tú: “Ai nha, ăn giấm (ghen) rồi.”

Quân Dạ: “Diệp Tử, cậu cũng không tệ.”

Khu Cước Tú: “A a a! Đáng yêu quá, lần đầu tiên nghe kĩ Quân Dạ mở mic, quá gọi cảm, tớ xong đời rồi.”

Khí Trì Hoa: “Người này đã chết, có việc thì đốt vàng mã.”

Đầu bóng loáng mù mắt chó: “Tớ không ghi âm rồi. Tiểu Xuyên Tử, cậu ghi âm rồi phải bán cho tớ một bản.”

Tiểu Xuyên Tử: Tiền trao cháo múc, tiền trao cháo múc.

Cầu Đản: Tớ cũng muốn!

Tiểu Xuyên Tử: Xin tớ đi!

Cầu Đản: Cút.

Khí Trì Hoa: “A, có thể gặp được bạn bè thật tốt, có người chiều chuộng mình! Đáng tiếc cuối tuần tôi còn phải thi môn thống kê QAQ”

Diệp Khanh: “Chờ chút, mẹ nó!”

Quân Dạ: “Diệp Tử, sao thế?”

Không kịp chửi cái xưng hô tởm lợm của Cố Ân Sính, Ngụy Diệp hận không thể túm cổ áo anh mà hỏi: “Bao giờ chúng ta hết môn?”

“Cuối tuần.”

“Vậy bao giờ thi cuối kỳ?”

“Thứ tư tuần sau.”

Thế mới nói cậu cứ có cảm giác có gì đó không đúng. Ngụy Diệp lệ rơi đầy mặt, quên sạch sành sanh chuyện ôn tập thi cuối kỳ rồi!!! Cực kỳ thảm rồi!

=====

Liệu Quân gia có đồng ý phụ đạo cho cướp vàng ngọc nhà mình không? Hãy đón xem chương 14 =))

Ps: Cái cặp Xuyên Tử với Cầu Đản dễ thương quá =)) À vì đồ môn phái Ngũ Độc hơi bị thiếu vải nên Tiểu Xuyên Tử mới nói Cầu Đản là đồ cuồng nude =))

Pss: Chương sau sẽ bộc lộ rõ ràng cái sự cuồng em gái của trạch nam =))))))))))

14. Chương 14

Trên nhóm QQ:

Bạn không tìm được mặt tôi – A Tú : Mau tới Dương Châu, đạo trưởng đang điên cuồng nổ quả cam* cho A Hoa!

(Nổ quả cam: nghĩ là bắn trái tim chân thành, thẻ non hẹn biển, các loại item cùng loại.)

Một sọt cỏ ngựa cưới luôn – Trường Thương : Đang đăng nhập.

Quần áo của tôi rất nhiều vải – Cầu Đản : Thần hành CD, ai kéo tở qua với!

Luyện thay chuyên nghiệp Kiếm Tam – Tiểu Xuyên Tử : Kéo người, một lần 1000.

Quần áo của tôi rất nhiều vải – Cầu Đản : Gian thương!

Phong Xa lên chết một loạt – Diệp Khanh : Tở cũng muốn login...

Mọi người: Ôn tập đi!

Phong Xa lên chết một loạt – Diệp Khanh : QAQ

Ném điện thoại lên sách, nằm úp sấp lên mặt bàn, Ngụy Diệp dứt khoát quyết định, kệ con mẹ nó thi với cử đi, gia không bao giờ muốn ôn tập nữa! Không ôn mới là lạ... Nhìn thời gian đang đếm ngược về phía cuộc thi trên điện thoại di động, cả ngoài cậu đều cuống cả lên rồi đó! Bình thường trốn học rất sáng khoái, đến lúc thi mới tuyệt vọng thế này. Hơn nữa... Ngụy Diệp nhìn số chỗ ngồi trong kỳ thi lần này của mình, đứng đầu danh sách, đây thực sự là một vị trí muốn cầu cứu cũng khó hành động! Nếu như nợ môn, mẹ cậu sẽ...

Muốn chết, muốn chết, muốn chết, cố nén ý niệm cứ quanh quẩn trong đầu, Ngụy Diệp ép buộc mình phải đặt sự chú ý vào sách giáo khoa, nội dung của các chương trước lúc cậu bị thất tình, chịu kích thích lớn mà tập trung học tập khổ sở lại không nằm nhiều trong phạm vi đề thi. Then chốt là nội dung phía sau, vì cậu bị đau chân mà xin nghỉ lâu ngày, không đi học, hiện tại muốn nhồi nhét vào đầu cũng khó.

Liệu có nên đi mượn vở của ai đó không?

Vừa nghĩ như vậy, Ngụy Diệp nhấn mở danh bạ điện thoại, chậm rãi không mục đích nhìn tên các bạn cùng lớp, bạn khốn, bạn khốn, học giỏi rơm, con gái, đội Dota, liên minh LOL, a, hình như người này học siêu giỏi, gọi qua thử xem, xin lỗi, số điện thoại bạn gọi tạm thời không liên lạc được... (vãi cả danh bạ =))))))))))

Bò lên QQ muốn liên lạc với người bạn kia, không ngờ thấy nó khoe ảnh kỷ lục 234 điểm Flappy bird, cảm thấy nhân phẩm của tên này như thần thánh, Ngụy Diệp tiên tay mở trò Flappy bird ra chơi, 1 điểm, 2 điểm, cứu tôi với, chơi không ngừng được! Chơi một chút là được rồi...

screen480x480

Flappy bird

12345678/ 22345678/ Được, vận động chút, 1234... Bấm con chim ngu bay qua ống nước đều đặn như tập thể dục theo đài, Ngụy Diệp kiểm chế tâm tình kích động, sắp qua 100 rồi! Qua 100 rồi, tiếp tục lại nhắm tới mục tiêu 250!

Đầu tựa vào bàn, Ngụy Diệp chơi vui đến quên trời đất, ghé bên cạnh phát ra tiếng động cũng không thể khiến cậu phân tâm. Màn hình dường như có chút tối đi, ai đó đã che mất ánh mặt trời rồi, không có ánh mặt trời, cảm thấy không bao giờ lớn lên được nữa, a, chết rồi! Mới không để ý chút xíu, Ngụy Diệp nhìn con chim ngu vừa đụng vào ống nước, hai chữ game over to bự hiện ra trên màn hình.

Ai đó, hôm nay thư viện đâu có đông, sao phải ngồi gần cậu như thế? Mang theo oán niệm thương tiếc con chim ngu, Ngụy Diệp ngẩng đầu trừng người bên cạnh...

“Tên khốn... A, ngại quá, Cố Ân Sính.”

“Ừ.”

Bảo sao cái cảm giác bị che mất ánh sáng quen thế, ha ha... Ngụy Diệp ghé vào bàn thăm mắng.

“Không chơi nữa à?” Ánh mắt anh mang chút ý tứ sâu xa.

“Không, không chơi...” Vô thức ngồi nghiêm chỉnh, Ngụy Diệp cố gắng để mình giống như đã học rất lâu rồi.

“Vậy cậu tiếp tục đi.” Cố Ân Sính tiếp tục cúi đầu đọc sách trên tay, Ngụy Diệp nghe lời mở sách ra bắt đầu làm đề mẫu, tay đặt trên giấy nháp viết được hai dòng mới phát hiện ra, sao cậu phải làm theo lời tên khốn chứ? Mình là người tự do, mới không sợ tên chủ nghĩa tư bản cộp giấy kia! Thò tay sờ điện thoại, vừa mới lấy ra, trên tay chợt truyền đến xúc cảm ấm áp.

“!”

Cố Ân Sính? Anh ta muốn làm gì? Ngón tay dài nhỏ chạm lên, bụng ngón tay lướt qua mu bàn tay, chỉ chạm một chút, trên mặt Ngụy Diệp cũng vì động tác của anh mà đỏ lên. Tới khi tay anh bao cả bàn tay Ngụy Diệp, khuôn mặt cậu đã đỏ tới mức bùng nổ.

Người này... Chần chừ không hiểu ý đối phương... Quán quýt nửa ngày, Ngụy Diệp mới hạ quyết tâm, vừa định lờ đi bàn tay của Cố Ân Sính, đối phương lại chủ động buông ta, còn mang theo điện thoại di động của Ngụy Diệp...

“Phụt”

Nè! Ngụy Diệp trừng mắt nhìn tên khốn lấy điện thoại của mình, đừng tưởng quay mặt đi thì tôi không biết anh đang cười trộm.

Tuy rằng biết người này vì muốn mình ôn tập cho tốt, Ngụy Diệp đau khổ nắm tóc, nhưng không có điện thoại trong tay, cảm giác rất kỳ quái, hơn nữa đề bài khó qua, cậu không làm được. Chỉ cầu xin bạn học giỏi nào đó giúp mình làm bài! Cậu mang về mặt dữ tợn tính toán theo công thức, vì sao nhìn qua kết quả không sai mà vẫn không giống với đáp án chứ?

Hay là lên baidu xem cách giải đề này thế nào? Lén nhìn sang tên khốn, vẽ mặt tập trung đọc sách, điện thoại di động anh ta để ở đâu nhỉ? Có động tĩnh! Ngụy Diệp giả vờ đọc sách, liếc mắt thấy Cố Ân Sính giờ tay phải lên, có! Làm sao đây, tranh thủ lúc tên khốn không để ý thì lấy máy?

“Rì~ Rì~”

Chàng trai trẻ, điện thoại của anh kêu kia, mau nghe đi! Mẹ nó, nhìn tên khốn nghiên người nghe máy, hai mắt Ngụy Diệp đều tròn tròn! Đây là thư viện đó ông anh, không có tỷ ý thức giữ gìn trật tự nơi công cộng gì hết! Anh không đi ra khỏi đây thì tôi lấy điện thoại kiểu gì?

Hay là liều mạng lấy? Nhìn tên khốn thờ ơ ừ ừ à à, Ngụy Diệp xuất chiêu nhanh tay lẹ mắt!

“!” Bị bắt được...

“Không có việc gì thì tôi cúp máy.” Thấp giọng nói ra câu đầu tiên với người trong điện thoại, tay phải Cố Ân Sính tịch thu điện thoại, tay trái tiếp tục động tác giữ chặt cổ tay Ngụy Diệp, ánh mắt ý bảo cậu giải thích cho anh.

Bị ánh mắt của Cố Ân Sính nhìn, đáy lòng Ngụy Diệp trộm đổ mồ hôi, cảm giác như trở về thời tiểu học, đi học tâm hồn treo ngược cành cây bị chủ nhiệm lôi cổ tới phòng giáo viên, họp ba bên với phụ huynh. Điện thoại của mình, mình sợ gì chứ? Trong lòng cậu tự cổ vũ bản thân, Ngụy Diệp nỗ lực mở miệng, lý lẽ hùng hồn.

“Tôi không làm được đề này, muốn lên baidu tra...”

“Cái nào?” Nói xong, Cố Ân Sính lấy sách giáo khoa của Ngụy Diệp cùng tờ giấy ghi công thức tính toán lên.

Đúng rồi, nhìn động tác của tên khốn, đột nhiên Ngụy Diệp nghĩ ra, tuy rằng người kia không thích đi học, bình thường hay chơi game, không tính là siêu giỏi, nhưng lần trước cậu ở phòng máy nghe được thành tích của anh ta... Người này chẳng lẽ là học thần* vườn trường trong truyền thuyết!!

(Học thần: đại thần trong trường, cái gì cũng siêu giỏi, giỏi hơn cả học phách (người học giỏi, thành tích tốt))

Ô ô, Ngụy Diệp kích động tới nước mắt chảy ròng ròng, kẻ nợ môn cầu giúp đỡ! Nguyễn làm trâu làm ngựa! Nè, về mặt chờ mong những lời này của anh là gì chứ? Cười cái đầu anh.

Mà trong trò chơi, ở cửa thành Dương Châu, khung cảnh khói lửa đầy trời, một mảnh đỏ rực.

“Trời ơi, A Hoa, đây là cái thứ 66 rồi, muốn bắn tới cái thứ 99 sao?” Trong kênh YY, A Tú cảm thán.

“A Hoa?”

“Giàu! Đại gia! Giàu vô nhân tính! Tớ có thể tới hỏi hần ta có thiếu người yêu không, cho dù là gay cũng được!” Cầu Đản “tắm tắc” liên tục cảm thán.

“Tớ cũng có thể bắn như vậy!”

“Hả hả, ai vừa nói đấy?” Cầu Đản ồn ào hỏi.

“Tiểu Xuyên Tử đáng thương đó!” Đầu bóng loáng mù mắt chó đáng yêu lần đầu tiên mở mic nhưng bị Pháo ca thê thảm bơ. “A Hoa, mau để tớ phỏng vấn tâm trạng của cậu chút! A Hoa, cậu đang ở đâu?”

“Hình như A Hoa đang bận trò chuyện riêng với đạo trưởng, lẽ nào kích động biểu đạt tình cảm đến vậy? Hình như có gì đó sai!” A Tú nhớ tới thái độ gần nhất của A Hoa với “tình duyên” này, dường như cô không có cảm giác thỏa mãn khi được theo đuổi.

“Khụ, có ai có thể nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không?”

“Hả, Hoa ca, à không, anh của A Hoa, anh đến rồi.” A Tú biết người anh yêu thương em gái vô cùng, lúc nào cũng canh phòng nghiêm ngặt, tử thủ đến cùng, “Không có gì đâu, chỉ là ở cửa Dương Châu có đại gia nổ quả cam, nhìn người đó có chút quen mắt.”

“Anh A Hoa, anh không login à?” Em gái hòa thượng yêu nhân Đầu bóng loáng mù mắt chó phát hiện ra một vấn đề then chốt.

“Mạng ở nhà có chút vấn đề, anh lên YY bằng điện thoại, trong bang có việc gì à?”

“Vậy là tốt rồi, nếu không thì thật sự quá nguy hiểm!” Đám em gái thở phào một hơi.

“Sao thế?”

Bên này trạch nam vừa dứt lời, bên kia A Hoa đã trở về, “A Tú! Sư muội! Các cậu ai có tiền trong acc đều cho tớ mượn đi, tớ muốn mua quả cam.”

“Nén bi thương...”

“Chúc cậu yên giấc ngàn thu...”

“Cái gì? Các cậu nói gì? Vừa rồi tớ không đeo tai nghe.” A Hoa vội vàng hỏi.

“Em gái, acc anh có tiền, em cứ vào lấy. Nhưng anh hỏi em, em nói em mua quả cam, là cái chuyện để thổ lộ tình cảm tên là “Trái tim chân thành” gì đó ư?”

“... Anh, chuyện của em, anh đừng quản.”

“Em gái lớn không cần anh lo, đúng là không có lương tâm mà. Hồi em còn bé, là ai đổ phân, đổ nước tiểu cho em, đưa em đi chơi game còn dúi dằm lên người anh, lúc anh đi học còn ôm chân khóc lóc không cho anh đi...” Trạch nam vừa nghe liền biến hóa ngay.

“Ha ha ha.”

“Ha ha, A Hoa, cậu còn thế sao?”

“Không được, A Hoa, em là nữ thần của anh.”

“Anh!!” A Hoa gầm lên giận dữ, “Anh đúng là anh em.” Nói xong, A Hoa, lập tức logout.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, đột nhiên sư muội hòa thượng yêu nhân kêu lên: “Trong kênh có một acc lạ! ID gọi là “Đạo đạo trưởng”...”

“Đó có phải là tình duyên của A Hoa không? Hắn đến đây lúc nào, xin lỗi nha, A Hoa nhà cậu có việc vừa out rồi. Anh bạn trẻ, cậu lên mic được không?” Cậu Đản chủ động chịu trách nhiệm bắt chuyện với “khách”.

“Ặc, anh bạn trẻ, anh đáp lại tôi chút đi.”

“Ngu thế, nick trắng không có quyền mở mic.”

“A, tôi cho anh áo lam, được rồi, Đoạn đạo trưởng, bây giờ anh có thể lên mic rồi chứ? À mà vừa rồi là ai nói?”

Đó là Pháo ca nhà cậu đấy, trong lòng cả đám thầm hò hét! Cậu Đản thật đúng là trì độn trên phương diện nào đó.

“Nghe nói chính là cậu cầu kết với em gái tôi? Đoạn! Đạo! Trưởng! Có tin gia hack nick cậu không?” Bên kia còn chưa nói gì, bên này Lý Cảnh Lâm yêu em gái phát cuồng lập tức túm lấy, “Không phải còn bắn đến 66 cái Trái tim chân thành gì đó sao. Nói cho cậu biết, con gái còn thích thế chứ ông đây không ưa đâu. Chút vật vãnh ấy nếu thiếu cứ để anh gửi cho, không muốn nợ nần gì cậu!”

Trạch nam vừa nuốt miếng nước bọt, vừa định tiếp tục nói lại phát hiện đối phương đã rời khỏi kênh, không chút thành ý, tên “đạo trưởng” ngay cả chút “thử thách của anh trai” cũng không qua nổi, loại trình độ này mà dám theo đuổi em gái tao? Muốn chết à?

“Hắt xì, hắt xì!” Mẹ nó, trạch nam liên tục hắt xì hơi, ai đang mắng mình vậy...

=====

Ây da cp chính nhà mình càng ngày càng ân ái mù mắt chó hợp kim titan :(Chương sau còn tình bạo hơn :(

15. Chương 15

Trên nhóm QQ:

Bạn không tìm được mặt tôi-A Tú : Ăn ở ngoài ~ Ăn ngon thật hạnh phúc.

Một sọt cỏ ngựa cưới luôn - Trường Thương : Đang đăng nhập... Mạng yếu méo tải được, A Tú, tớ doi TAT

Quần áo của tôi rất nhiều vải - Cậu Đản : Ký túc xá không có cơm, không muốn đi mua.

Luyện thay chuyên nghiệp Kiếm Tam - Tiểu Xuyên Tử : Mì ăn liền, 5 đồng một bát.

Quần áo của tôi rất nhiều vải - Cậu Đản : Gian thương! À mà, cậu sẽ ship nhanh cho tôi sao?

Luyện thay chuyên nghiệp Kiếm Tam - Tiểu Xuyên Tử : ... ngốc

Quần áo của tôi rất nhiều vải - Cậu Đản : Cậu nói gì cơ?

Quần chúng: Pháo ca nén bị thương.

Phong Xa lên chết một loạt - Diệp Khanh : [Ảnh] Cơm tở làm cũng được đó chứ *đắc ý*

Sao các cậu lại chết rồi - A Hoa : Thật hay giả, không tin.

Bạn không tìm được mặt tôi-A Tú : Tôi cũng không tin, gà vàng làm cơm có thể ăn sao?

Quần áo của tôi rất nhiều vải - Cậu Đản : Các cậu xem mấy miếng khoai tây này kích cỡ không đồng đều, cà chua cũng có nhiều miếng bị cắt vụn, còn kia rõ ràng là trứng gà mà, tuyệt đối do cậu ta tự tay làm! Kỹ thuật cắt thái kém như vậy mà cũng có dũng khí làm cơm, gà vàng, tớ cho cậu 32 like.

Phong Xa lên chết một loạt - Diệp Khanh : Cậu Đản, cậu đang khen tớ hay chửi tớ thế?

Sao các cậu lại chết rồi - A Hoa : Ngoáy mũi ý hỏi có thể ăn sao?

Bạn không tìm được mặt tôi-A Tú : Có thể ăn không?

Phong Xa lên chết một loạt – Diệp Khanh : Ăn ngon lắm.

Sói Đông Đô – Quân Dạ : Ủ.

...

Sao các cậu lại chết rồi – A Hoa : A a a!! Tiểu Diệp Tử, cậu nấu cơm cho Quân gia ăn!!!

Bạn không tìm được mặt tôi–A Tú : A a a a ân ái đi chết đi!!

Chóì lòa mù mắt bạn–Sư muội : A, Quân gia, có phải vì có hương vị tinh yêu nên anh mới thấy ngon không?

Phong Xa lên chết một loạt – Diệp Khanh : Đùng có đùa!

Phong Xa lên chết một loạt – Diệp Khanh : Ủ, ăn ngon lắm.

Sao các cậu lại chết rồi – A Hoa : Giọng điệu này? Lẽ nào... Quân gia, có phải anh dùng điện thoại của Tiểu Diệp Tử không?

Bạn không tìm được mặt tôi–A Tú : Ân ái đáng ghét! Có phải ở chung không vậy? Tớ sẽ không nói cho ai biết là tớ kích động phát khóc rồi đâu QAQ

Chóì lòa mù mắt bạn–Sư muội : A, Quân gia, có phải anh thấy ăn Tiểu Diệp Tử cũng rất ngon không? (cô cũng không cần thẳng thắn thế chứ =)))

Phong Xa lên chết một loạt – Diệp Khanh : Ủ.

Bạn không tìm được mặt tôi–A Tú : Chết cũng không tiếc!!

Sao các cậu lại chết rồi – A Hoa : Chết cũng không tiếc!!

Chóì lòa mù mắt bạn–Sư muội : Chết cũng không tiếc!!

Sói Đông Đô – Quân Dạ : Đùng có đùa! Rõ ràng là anh ấy trả lời câu hỏi trước đó, ăn cái gì mà ăn!

Sao các cậu lại chết rồi – A Hoa : Ai nha, gà vàng, có phải cậu không tranh cướp được với Quân gia thân thể khỏe mạnh, đành phải dùng điện thoại di động của Quân gia đúng không?

Sao các cậu lại chết rồi – A Hoa : Còn có một khả năng~ Quân gia giờ điện thoại quá cao, Tiểu Diệp Tử với không tới!

Sói Đông Đô – Quân Dạ : ...

Bạn không tìm được mặt tôi–A Tú : Gà vàng lùn đến thế sao?

Sao các cậu lại chết rồi – A Hoa : Anh tớ nói đấy, tớ cười nhạo anh ấy hai chân ngắn ngủi, anh ấy nói rõ ràng anh ấy cao hơn Tiểu Diệp Tử

~ Sói Đông Đô – Quân Dạ : Trạch! Nam! Anh chờ chết đi.

Chóì lòa mù mắt bạn–Sư muội : Tớ sẽ không nói cho ai biết rằng tớ đang âm thầm tưởng tượng tới chiều cao đáng yêu của gà vàng. Liệu mạng nhảy lên mới với tới râu của husky!

Bạn không tìm được mặt tôi–A Tú : Vậy ra gà vàng lùn thật sao? Được 170 (cm) không?

Sói Đông Đô – Quân Dạ : Có.

Sao các cậu lại chết rồi – A Hoa : Các cậu lại đổi điện thoại sao... Quân gia, anh đo rồi à? Dùng thân thể à?

Sói Đông Đô – Quân Dạ : Ủ.

Phong Xa lên chết một loạt – Diệp Khanh : Anh trả lời bậy cái gì thế hả? Ngay cả đánh chữ cũng lười gõ nhiều thêm một ít sao?

Bạn không tìm được mặt tôi – A Tú : Tớ gõ sai một chữ, câu hỏi là chưa đến 170 sao?

Sao các cậu lại chết rồi – A Hoa : Nhỏ nhắn, xinh xắn, đáng yêu 2333333 (hahaha)

Chối lòa mù mắt bạn – Sư muội : Ha ha, tớ không cười được nữa, đau bụng quá!

Phong Xa lên chết một loạt – Diệp Khanh : ... Tạm biệt.

...

Sao các cậu lại chết rồi – A Hoa : Có phải Tiểu Diệp Tử giận rồi không?

Bạn không tìm được mặt tôi – A Tú : Hình như chúng mình đùa hơi quá.

Chối lòa mù mắt bạn – Sư muội : Đúng rồi... Hay là hỏi Quân gia đi, Quân gia?

Bạn không tìm được mặt tôi – A Tú : Quân gia đã đi lâu rồi...

Sao các cậu lại chết rồi – A Hoa : Đáng yêu quá.

Bên kia, Ngụy Diệp ném điện thoại, buồn bực chạy vào phòng ngủ, ngấm lại thấy đây không phải nhà mình, lại quay đầu đi vào nhà bếp.

“Diệp Tử?”

Buồn bực rửa bát.

Đúng là mẹ hiền vợ đảm mà, anh chỉ nói đùa rằng tôi dạy cậu làm bài, cậu nấu cơm cho tôi đi. Không ngờ Diệp Tử đồng ý thật. Nhìn cậu vừa xem công thức nấu ăn trên di động, vừa cắt thái, anh lo lắng không biết món ăn sẽ ra sao. Người này còn khí thế hào hùng nói chuyện đơn giản như vậy nhất định không thành vấn đề, kết quả không ngờ lần đầu tiên nấu cơm, mùi vị không tệ.

Khẽ cười nhẹ, Cố Ân Sính nhìn không được muốn đi tới vây lấy cậu thì thầm, ôm lấy cậu mà hỏi xem cậu đang buồn chuyện gì, để cậu dựa vào người mình, thổ lộ hết nỗi ưu phiền trong lòng, dỗ dành khiến cậu vui vẻ, thoải mái. Trong đầu anh liên tục lặp lại, dựa sát vào cậu ấy thêm một chút, ở gần cậu ấy thêm một chút...

Đáng tiếc không được, không thể dựa cậu ấy, bây giờ còn chưa được, Cố Ân Sính, dừng tay!

“Giận sao?” Phải nghe thanh âm của cậu mới có thể kiềm nén khát vọng trong lòng, càng nghe thanh âm của cậu càng tiến gần với khát vọng thêm một bước.

“Hả? Giận cái gì?”

“Vừa rồi mấy cô ấy đùa hơi quá.” Muốn nghe cậu ấy gọi tên anh, làm cho anh cho si mê.

“Đâu có. Đều là con gái, tôi cũng không hẹp hòi thế.”

“Không tức giận là được rồi.” Tính cách rất tốt, không quá nóng nảy, hiền lành, lại am hiểu lòng người, nhìn thế nào cũng thấy thích mê. Dù cho cậu ấy không cao lắm, Cố Ân Sính nghĩ, anh đủ cao rồi, vợ chồng bù trừ cho nhau một chút cũng được mà.

“Tên khốn, anh đang nghĩ gì thế?” Người này cũng có lúc treo ngược tâm hồn trên cành cây sao?

“Cao...Kể ra, buổi chiều còn tới thư viện nữa không?”

“Buổi sáng chẳng phải vì to tiếng quá nên bị đuổi ra ngoài sao?” Vừa nghĩ tới quản lý viên tới các bàn kiểm tra, ghét bỏ âm thanh giảng bài của họ quá to nên đuổi ra ngoài, Ngụy Diệp thấy đau đầu. Bác gái à, xung quanh chúng cháu đâu có ai, sao phải chịu trách nhiệm gì chứ? “Ở nhà là được rồi.”

“Được, ở nhà!”

Người này tự nhiên cười cái quái gì vậy? Ngụy Diệp nhìn chăm chăm, tên khốn này dám đi chơi máy tính? Hôm nay là thứ ba, có nhiệm vụ trừ bị công phòng!

Nhìn chăm chăm!

Không để ý đến tôi.

Nhìn chăm chăm!

Vẫn không để ý đến tôi.

Đáng thương nhìn chăm chăm! Hãy để ý tới ánh mắt sáng long lanh của tôi nè!

Rốt cuộc cũng để ý đến tôi.

“Làm sao vậy?”

“Khụ khụ, tôi làm xong bài rồi.”

“A, để ở đó đi.”

... Chẳng hiểu ý người ta gì cả.

“Nè, anh không kiểm tra sao?”

“Chờ chút, làm nhiệm vụ.”

Nè! Khó chịu, cậu chẳng có lý do gì để cướp máy tính cả. Mau suy nghĩ đi, mau suy nghĩ đi! A, ai cho anh làm hỏng kiểu tóc của tôi? (xoa đầu ẻm =)))

“Đi chơi đi, tôi xem bài cho cậu.” Cố Ân Sính nói, cầm lấy vở của Ngụy Diệp.

“Được~” Lập tức nhào về phía máy tính.

Vừa đăng nhập, nhận nhiệm vụ, chuẩn bị chém giết ở Côn Lôn tuyết giăng trắng xóa để giết thời gian, Cố Ân Sính quay lại.

“Đề này làm sai ở đây, còn có ở đây, từ bước này...”

A, chưa làm nhiệm vụ chưa hạnh phúc mà! Bất đắc dĩ phải rời khỏi máy tính, quay sang sửa sửa, xóa xóa bài tập theo lời phê của thầy Cố, không ngờ vừa liếc về phía máy tính, tên khốn kia tiếp tục làm nhiệm vụ của cậu!

Đây...

Ngụy Diệp run rẩy, mở Vân Tê Tùng, nhưng anh có thể dùng trọng kiếm mà!

“Diệp Tử, mấy ngày nay sao cậu không lên game?” Lưu Nguyệt đợi ở kênh YY vài ngày, cuối cùng cũng bắt được Ngụy Diệp login.

“Không, gần đây tớ có cuộc thi, bận học.”

“A, tớ không biết đó.”

“Bọn A Hoa đều biết mà. Xin lỗi, 33 tuần này không thể đi được.”

“33 không sao, ai cũng chưa có điểm nào đúng không. Ai nha, đúng lúc Quân Dạ login kia, giờ cậu có rảnh không?”

“Ặc... Tớ không được.”

“Sao thế? Ngay cả chút thời gian chơi 10 ván cũng không có sao?”

“Không phải, thời gian thì có, nhưng acc Quân Dạ là tớ mở song song.”

“Anh ta có việc không lên được à?”

“Không, anh ấy ở bên cạnh tớ nè.”

“Lưu Nguyệt? Sao đột nhiên cậu không nói gì nữa?” Kỳ quái, Ngụy Diệp mắng, người này đã lâu không gặp, sao lại thế này nhỉ?

“Tiểu Diệp Tử, gần đây chú bỏ bê gia đình, anh trai rất ghen tị đó.” Đột nhiên nhảy ra thanh âm của trạch nam.

“Em bận ôn thi, anh cũng không phải không biết.”

“Đại diện cho ánh trăng giúp anh chào hỏi bạn trẻ Cố!”

“Không thành vấn đề, nhưng mà hôm nay sao anh có vẻ phấn khởi thế? Có thai à?” Mấy hôm nay sáng sớm Nguyệt Diệp đã ra khỏi nhà tìm Cố Ân Sinh ôn bài chung, buổi tối trở về ngủ, thời gian làm việc và nghỉ ngơi chênh lệch rất nhiều với tên trạch nam sống theo múi giờ Mỹ kia, đã vài ngày cậu không được nghe trạch nam khoác lác rồi.

“Anh chú đã giải quyết được mối hiểm họa lớn nhất, tới tới tới cửa Dương Châu xem đi. Xem anh đây hành chết cái thằng cha đạo trưởng dám quyến rũ em gái anh.”

“Hai người cá cược?”

“Kẻ thua phải thực hiện một yêu cầu của người thắng, chú nghĩ anh sẽ thua sao?”

Cũng không khẳng định được. Nguyệt Diệp nghĩ, hồi đó quả thực trạch nam giỏi hơn cậu nhiều, nhưng mà nhờ đầu đưng phải một tên cấp đại thần thì sao? Xí, miệng quạ đen.

“Vậy nếu anh thắng, định bắt hấn và A Hoa hủy tình duyên sao? Anh quá gia trưởng, quản em gái chặt quá nhờ đầu phản tác dụng thì sao?” Nguyệt Diệp ngẫm lại tính cách của A Hoa, đúng là rất có khả năng, cậu hơi lo lắng.

“Hủy tình duyên ư? Quên đi, phải xóa acc.” Trọng giọng nói của trạch nam lộ ra chút độc ác.

“Ặc.” Nguyệt Diệp trầm mặc, cậu luôn có dự cảm không tốt trong chuyện này, a, quên đi, “Chúc anh may mắn!”

Ai mà ngờ được dự cảm của Nguyệt Diệp lại linh nghiệm chứ!

=====

Chương này 2 bạn ân ái chói mù mắt :(

Chú cmn thích:

Nhiệm vụ trừ bị công phòng, bên gọi là nhiệm vụ thu thập quân bị. Nhiệm vụ này là hệ thống nó cho cái item “pháo bông” (item màu xanh lá bên trái tên nhiệm vụ í), tới nơi chỉ định thì click vô cái “pháo bông” đó là nó thả ra 1 con bé NPC loli phụ mình nhặt quân bị. Hình dưới ngộ chụp bé NPC với cái khung nhiệm vụ phe đó :3

Thứ 3, 5 trong tuần sẽ có nhiệm vụ này, 1 ngày xong thì hệ thống cho 1 cái item, làm xong 2 ngày thì đc 2 cái => đem trả nhiệm vụ => được tăng chiến giới phe, điểm chiến giới dùng mua đồ pvp.

Untitled

Ps: Có vài thím nói nghi ngờ gian tình giữa bạn Đoạn Đạo Trưởng với trạch nam ==)) Mấy thím hãy đón chờ chương sau sẽ hiểu rõ muahahahhaa =))))))))))

16. Chương 16

Nguyệt Diệp đã từng tỷ thí với bạn trẻ trạch nam Lý Cảnh Lâm, có thể nói là thua toàn diện. Tuy rằng sau khi làm quen nhiều lần, Nguyệt Diệp cũng đánh trả được không ít lần với trạch nam, nhưng đa phần vẫn là thua, chỉ bằng kinh nghiệm nhiều năm cầm cờ ở cửa Dương Châu như vậy của Nguyệt Diệp, luận về PK, e rằng trạch nam có thể xếp hàng đầu, về điểm này, mọi người chơi với nhau nhiều năm luôn kể tới.

Vậy nên, ban đầu đám bạn bè đều ôm tâm lí đồng tình tới xem trận “chiến tranh cực em gái” này. Còn A Hoa vì hành động của anh trai mà ngán lãn xin lỗi đạo trưởng.

Gió thu hiu quạnh vờn quanh lãnh địa bang hội, cả đám rải rác khắp nơi, trên kênh YY thảo luận kịch liệt, chờ trận tàn sát cực kỳ bi thảm này.

“Đều là Thuần Dương, cần gì phải gây khó dễ nhau!” Nếu thanh âm của Cửu Đản không kích động như thế, chắc mọi người sẽ nghĩ cậu ta đang thương tiếc cho cảnh sư môn tương tàn.

“He he, nói không chừng anh trai A Hoa thua đấy, dù sao chưa tỷ thí, ai biết trước được.” A Tú cũng là học sinh cấp ba, cực ghét người lớn cứ kiểm soát gắt gao chuyện tình cảm như vậy.

“Được rồi, anh trai A Hoa mời tỷ thí rồi!” Mọi người khẩn trương nhìn chăm chăm vào màn hình.

Ván thứ nhất.

[Cận] Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: Ta thấy các hạ tư thế oai hùng, hiên ngang, phần chấn, có dám đánh cùng ta một trận không?

Hoa Sơn Hỉ Dương Dương tỷ thí chiến thắng Đoạn Đạo Trưởng.

Quả nhiên, mọi người thấy acc Đoạn Đạo Trưởng còn chưa kịp đánh trả, chẳng khác gì lên chiến trường đụng phải đội tuyển quốc gia YY, ngay cả thời gian giây dựa cũng không có.

“Dù sao cũng là năm trận thắng ba mới tính.” A Tú còn đấu tranh, “Nói không chừng ban đầu đạo trưởng chỉ đánh sai thôi!”

[Cận] Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: Thấu hiểu làn gió thượng võ Trung Hoa mới có thể khiến ngoại tộc khiếp sợ, không dám mơ ước đất đai màu mỡ của ta. Ngày tốt như hôm nay, sao ta và người không tỷ thí một phen?

Hoa Sơn Hỉ Dương Dương tỷ thí chiến thắng Đoạn Đạo Trưởng.

Kết quả, lần này thời gian Đoạn Đạo Trưởng kiên trì chống đỡ dài hơn được một chút, hơn một chút...

“Ván này mà thua tiếp liệu đạo trưởng có phải xóa acc hay không?” A Tú lo lắng muốn chết hỏi, “A Hoa, sao cậu chẳng nói gì?”

“Tớ còn có thể nói gì được đây...” A Hoa bắt đầu dĩ nhiên, “Bọn họ hẹn đánh nhau, tớ không ngăn cản được. Dù sao đạo trưởng có thua, tớ cũng không để anh ta xóa acc đâu. Nhưng bọn họ đều lừa gạt phùng phùng thế này cứ dứt khoát coi họ như CP đi.”

“A?” Ngụy Diệp nhìn màn hình, đột nhiên nói, “Đạo trưởng là kiếm thuần đó.”

“Đúng mà, ngay cả trang bị cũng là tâm pháp Thái Hư, nhưng mà trang bị Thái Hư của anh ta còn không bằng trang bị Tử Hà, tuy rằng hiện tại kiếm thuần có thể khắc khí thuần, nhưng kỹ thuật của họ quá chênh lệch, khẳng định không thắng được.” Trường Thương cũng mơ hồ có chút hứng thú với đạo trưởng này.

“Chắc chắn, vậy ra đây là trận đấu của kiếm và khí sao~ Đáng yêu quá!” Sư muội, cậu nhất định lại đang tưởng tượng cái gì rất đáng sợ rồi!

[Cận] Đoạn Đạo Trưởng: Ta mạnh như rồng như hổ, chỉ mong quân có thể đánh bại ta.

Đoạn Đạo Trưởng tỷ thí chiến thắng Hoa Sơn Hỉ Dương Dương.

“Ồi giờ ơi, đạo trưởng thắng một ván rồi kìa.” A Tú cực thích hóng hớt.

“A Tú, cậu nhìn lại đi, đạo trưởng đúng là thắng thật, nhưng anh trai A Hoa ngay cả vô địch cũng chưa mở, e rằng đang nhường anh ta một ván rồi.” Trường Thương tin tưởng vững chắc anh trai A Hoa mà mình vĩnh viễn không thắng được sẽ giành chiến thắng.

[Đoàn đội] Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: Quả nhiên là đánh bằng một tay không được mà, chắc chắn.

[Đoàn đội] Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: Mau lên một chút, anh đội chú xóa acc.

...

“Anh trai A hoa có chút đáng ghét... Không được, tớ rất muốn nhìn thấy khuôn mặt đần độn của anh ấy.” Cầu Đản nói kiểu thiếu ngược.

“Tôi giúp cậu.”

“A? Vừa rồi là Quân gia nói chuyện sao? Đây là lần đầu tiên tôi nghe được thanh âm của anh nha, thật trầm ấm.” Cầu Đản điều khiển Độc ca của mình liên tục làm động tác lẳng lơ quyến rũ, để lộ da thịt. Có một kẻ ẩn thân phía sau biểu thị rất thỏa mãn.

“Cầu Đản! Cậu đúng là ngu! Si! Tớ nói cho cậu biết, giọng nói của Quân gia nhà Tiểu Diệp Tử hoàn toàn không giống như vậy. Thanh âm này rõ ràng sắc bén hơn một chút!” A Hoa cũng muốn xé nát cái khuôn mặt dằn độn này của Cầu Đản, quá ngốc rồi đó.

“Vậy đó là ai? Sao tớ có cảm giác như nghe được ở đâu đó rồi?” (Pháo ca nhà cứng chứ ai =)))

[Cận] Đoạn Đạo Trưởng: Cậu cần gì phải khinh người quá đáng như vậy?

[Cận] Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: Thằng nào dám tơ tưởng đến em gái anh đây đều! Phải! Chết! Acc của chú chắc chắn phải xóa.

[Cận] Đoạn Đạo Trưởng: Ha ha.

[Cận] Đoạn Đạo Trưởng: Kỳ thực tôi vốn định thua thì thôi, xóa acc thì xóa acc, chẳng sao cả.

[Cận] Đoạn Đạo Trưởng: Anh trai A Hoa, không ngại chờ tôi đổi acc khác chứ.

[Cận] Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: Đổi đi, cho chú em đổi. Cứ đổi một acc cảm thần binh cũng được, thế thì sao, gia sợ chú chắc?

[Bang hội] Đoạn Đạo Trưởng: Đoạn Đạo Trưởng logout.

“Hả? Đạo trưởng chạy rồi à?” Cầu Đản hoang mang, “Đúng nha, nếu đánh tiếp trận nữa, đạo trưởng sẽ thua chắc, thật thông minh.”

“Cậu không mở kênh cận ra xem à? Đồ ngu.”

“A, quên mất hôm trước tớ tắt kênh này, nhưng mà, ngu cái đầu cậu!” Cầu Đản ghét nhất là người khác mắng cậu ngu, dù là sự thật cũng không được nói!

“Đổi acc là có thể thắng sao?” A Tú hoang mang.

“Giờ tớ lười quan tâm đến họ rồi... A a a a a!!!!”

“A Hoa, cậu sao thế?”

[Bang hội] Hoan nghênh [Quân Khuynh] gia nhập Phép thuật tập sự Vương Di Phong.

“!”

“Mẹ nó! Quân đại thần!”

“A a a a, nam thần của tớ! Sao anh ấy lại gia nhập bang hội của chúng ta!”

“Đại thần không phải đã A (afk) sao, trở về hồi nào thế!”

“Nè, Quân Khuynh này giỏi lắm sao?” Đoạn Trưởng Thương nghi ngờ.

“Trưởng Thương, đến bản 90 cậu mới chơi nên có thể không biết.” Ngụy Diệp mở miệng giải thích, “Tớ ở server khác cũng từng nghe đến người này, Quân Khuynh của khu 0, chuyên chơi Hoa gian, đại thần PVP như thần, nhưng mà sau đó bởi vì hai đứa con gái mà anh ta bị lên 818 nên A.”

“Vậy thì đó chẳng phải là thằng khốn sao? Anh ta mạnh thế cơ à?” Trưởng Thương vô cùng khinh thường mấy thằng đàn ông bị lên 818.

“Không phải vì thế mới nói anh ta rất mạnh, kỹ thuật chuyên tấn công, anh ta không thích đấu danh kiếm, lúc nào cũng chỉ đánh dã ngoại và cấm cờ tỷ thí.” Ngụy Diệp hồi tưởng, “Nhưng mà anh ta giỏi thật sự.”

“Nói đi nói lại thì vẫn tại con đàn bà Tử Diệp Thâm kia, đại thần mới không liên quan gì!” A Tú mở miệng nói, giải thích thay cho thần tượng, “Vừa rồi đạo trưởng nói đổi acc, lẽ nào đạo trưởng là Quân Khuynh? A a a a!!!”

“Dù sao năm đó bọn họ gây nên sóng gió, người hai bang cả ngày kéo bè kéo lũ đánh nhau, còn làm tớ không thể hái cỏ!” A Hoa đối với chuyện tình duyên của mình là đại thần chỉ phản ứng có vậy, liệu mình có bị lên 818* không? Ngâm lại thì vẫn thấy có chút kích động.

(Lên 818: bị lên diễn đàn bàn tán, giống thị phi ở VL3 cfs của mình nè =)))

“Đại thần tới!”

[Cận] Quân Khuynh: Được rồi.

[Cận] Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: Sặc, acc này của cậu ngay cả trang bị 90 cũng không có, cậu mở acc này để làm gì?

[Cận] Quân Khuynh: Tôi còn chờ em thực hiện lời hứa, A Lâm.

[Cận] Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: Cậu nhận sai người.

[Cận] Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: Dao kiếm không có mắt, sinh tử có mệnh, các hạ có dám cùng ta dốc toàn lực đánh một trận không?

Quân Khuynh tỷ thí chiến thắng Hoa Sơn Hỉ Dương Dương.

[Cận] Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: Đương lúc phong cảnh tuyệt đẹp như vậy, sao người không cùng ta đánh một trận giải sầu?

Quân Khuynh tỷ thí chiến thắng Hoa Sơn Hỉ Dương Dương.

“Oa oa! Quân đại thần thắng rồi!” A Tú kích động vô cùng.

“Người này thực sự rất mạnh.” Lần đầu tiên Trường Thương biết Vạn Hoa có thể đánh như vậy, thảo nào Quân Khuynh được gọi là đại thần.

“Làm sao bây giờ, muốn quỳ xuống lạy một cái. Không biết đại thần có thiếu “bạn gay” không!” Cầu Đan không biết tiết tháo là gì, ăn có ngon không?

“Cậu dám!” Pháo ca giận dữ, hận không thể lột sạch cái tên lăng lờ này tại chỗ. (ghen =)))

“A Hoa, người đàn ông như vậy lại vì cậu mà chiến đấu! Quá lãng mạn!” Sư muội vẫn tiếp tục tưởng tượng không thể kiềm chế.

“Chỉ có tớ cảm thấy quái lạ sao?” Ngụy Diệp hoang mang, cậu nhìn về phía tên khốn bên cạnh này, anh phối hợp lác đác. “Quân Dạ cũng thấy thế mà. Tớ thấy rõ ràng anh trai của A Hoa với Quân Khuynh quen biết nhau.”

“Cái gì?” Mọi người kinh hãi.

[Cận] Quân Khuynh: Tôi có thể nói ra hết không, A Lâm.

[Cận] Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: Đã biết, sau này anh cứ theo đuổi em gái tôi đi, tôi không quan tâm nữa. Các anh yêu đương thế nào thì tùy, tôi đây sống bạc bẽo, vô cảm, không phải con người.

[Cận] Quân Khuynh: Tự em nói bản thân như thế đấy chứ, rõ ràng tôi chưa nói gì hết.

[Cận] Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: Không thì anh muốn thế nào, tặng em gái tôi cho anh như Tử Dạ? Tôi thêm vào.

[Cận] Quân Khuynh: Có thể chứ, nhưng mà tôi không cần em gái em. Tặng em cho tôi thì sao? Tôi nhớ rõ trước đây em rất đáng yêu, không phải hồi đó em sùng bái tôi lắm sao?

[Cận] Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: Cút, gia không hầu hạ.

[Bang hội] Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: Hoa Sơn Hỉ Dương Dương logout.

“Trời ạ!” Sư muội hò hét, đây chính là cặp đôi Hoa Dương thật sự! Sự kích động của cô hoàn toàn không cùng một thế giới với mọi người.

... Tất cả bài phục sức tưởng tượng của cô vô cùng, mức độ thần thánh rồi!

Mà Ngụy Diệp nhìn trận PK đặc sắc này đã không kiềm chế được nữa, không quan tâm đám hủ nữ điên cuồng thảo luận trên kênh YY “Anh trai A Hoa cùng Quân đại thần năm ấy có yêu hận tình thù 123”, điều khiến Diệp Khanh tiến lên xin tỷ thí.

Mà rõ ràng Quân Khuynh bị trạch nam làm cho tức giận đầy một bụng, nhấn đồng ý rồi dùng kỹ thuật bạo lực mà lạnh lùng giết Diệp Khanh không còn mảnh giáp.

Đây chỉ có thật sự mặt đối mặt mới cảm nhận được tính uy hiếp! Ngụy Diệp kích động cảm thán, vừa định đánh lại, chuột đã bị Cố Ân Sính cướp mất.

“Này!”

Cố Ân Sính thu nhỏ cửa sổ trò chơi của acc Diệp Khanh, nhấn mở acc Quân Dạ, quay sang mời tỷ thí với Quân Khuynh. Ngụy Diệp lập tức biết điều tránh khỏi bàn phím, tựa ở một bên xem thao tác của Quân Dạ.

Hoa ca tóc dài cùng Quân gia râu dài đánh tới đánh lui, Ngụy Diệp đứng xem cũng thấy kích động! Không ngờ Cố Ân Sính giỏi như vậy! Cậu tử ở bên ghế máy tính của Cố Ân Sính, tập trung tinh thần nhìn màn hình.

A, rõ ràng vừa rồi có cơ hội, sao tên khốn lại thả?

A, đây cũng thế, nè, anh muốn chết à! Tỷ thí sao lại thất thần được?

“Đột! Anh mau đánh Đột đi!” Ngụy Diệp quả thực không thể nhịn nữa.

Sau đó, tỷ thí thua rồi, bởi vì hai người trước màn hình đều bị đẩy ngã xuống đất, còn lật đổ cốc nước trên bàn máy tính.

Không biết nước có đổ vào bàn phím không, Ngụy Diệp ghé trong ngực Cố Ân Sính mà nghĩ, sao cậu lại tên thân mật của Long Nha chính là Đột chứ! Kết quả là cậu vừa gào “Đột”, Long Nha lập tức “đột” tới, còn khiến hai người đụng vào nhau.

Ngụy Diệp gãy dựa muốn đứng lên, lại bị Long Nha nặng chịch nằm úp sấp trên lưng đè trở về trên người Cố Ân Sính. Cảm nhận được sức nặng trên lưng, Ngụy Diệp thầm nghĩ con chó này cũng chẳng nhẹ hơn Phiền Phức là bao! Hơn nữa đều có sở trường gây phiền phức!!!

=====

Đè nhau rồi nhá =)))))))))) Mà Quân gia cưng vợ ghê cơ, thấy vợ PK hồng lại Hoa đại thần là bay vào oánh giùm, chồng tốt chồng tốt :3

Hoa đại thần acc chính là Vạn Hoa trình PK cực siêu nha :”> Còn gút mắc giữa 2 bạn ấy? Các chương sau sẽ rõ ihihihhi :”>

17. Chương 17

“Không sao chứ?” Ngụy Diệp cảm thấy thất vọng của mình như bị chặt đứt rồi, Long Nha đúng là một con chó béo phì! Cậu chống tay xuống đất, gian nan muốn đứng lên, tiện thể đưa mắt đánh giá Cố Ân Sính từ trên xuống người. Người này hình như đầu có bị thương, chẳng lẽ vừa rồi ngã bị đụng vào đầu, choáng váng sao?

“Nè, tên khốn? Anh bảo Long Nha đứng lên đi T-T” Bất kể Ngụy Diệp gọi thế nào, Cố Ân Sính vẫn mang bộ dạng ngây ngốc, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Ngụy Diệp. Cậu còn hoài nghi không biết có phải trên mặt mình nở hoa hay không mà anh ta cứ nhìn mãi.

Nhưng mà, nhìn kỹ lại thì người này đúng là rất đẹp trai! Ngụy Diệp cảm thán, sống mũi thẳng tắp siêu đẹp, xương quai xanh dưới lớp áo len xộc xệch như ẩn như hiện cũng đẹp, hầu kết di động theo động tác nuốt xuống cũng đẹp... Ặc... Được rồi, không ngừng nổi... Đôi mắt cũng rất đẹp, đáng môi cũng rất đẹp, a, sao có cảm giác quyến rũ quá thể... Đến gần rồi, đến gần rồi, đến gần rồi!

Vô thức trốn sang một bên, bên mặt truyền đến xúc cảm ấm áp, trên làn da tinh tế có thể cảm thụ độ cong của đôi môi run rẩy, khiến cho người ta mê muội. Ngụy Diệp hơi ngửa ra sau, ánh mắt hoang mang chống lại khát vọng dâng trào. Đôi mắt của Cố Ân Sính đen láy, bên trong phản chiếu rõ ràng bóng hình cậu. Thậm chí, Ngụy Diệp còn thấy rõ khuôn mặt đỏ ửng cùng mờ mịt của mình từ đôi mắt ấy.

Giống như bị yêu tinh mê hoặc vậy, rõ ràng cậu nên đẩy anh ta ra, nên rời khỏi anh ta, nên nói với anh ta rằng đó là ngoài ý muốn, nên cười hỏi xem có phải anh ta đang đùa giỡn hay không, nên nói rằng điều đó chẳng đáng cười. Nhưng dưới ánh mắt chăm chú dịu dàng kia, cho dù đối phương không nói nửa lời cũng làm cho cậu không có chút khí lực nào để phản kháng, ngược lại còn nảy lên những kích thích sâu kín dưới đáy lòng.

Tưởng như cứ chìm đắm trong kích thích đó như vậy mãi.

Không cần ngôn ngữ, không cần biểu đạt dư thừa, hai người cứ như vậy, cùng nhau dừng thời gian lại một chút, yên lặng đối diện nhau, hấp dẫn nhau, bỏ mặc thế tục. Ngay cả Long Nha rời khỏi lưng cậu lúc nào, Ngụy Diệp cũng không biết, khi cậu nhận ra, trên lưng đã nhẹ nhõm đi rất nhiều. Đứng lên từ trên người Cố Ân Sính, Ngụy Diệp chỉ cảm thấy ngàn lời muốn nói cứ ứ đọng lại ở cổ, không biết phải mở miệng thế nào, đành để mặc bầu không khí lặng yên và xấu hổ chậm rãi khuếch tán.

“Ngày mai hết rồi, sau đó sẽ thi.” Không thể cứ tiếp tục như vậy, Ngụy Diệp mau chóng hạ quyết định.

“Ừ.” Cố Ân Sính vừa đứng lên từ sàn nhà chỉ cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

“Mấy ngày nay rất cảm ơn anh.” Ngụy Diệp gian nan nói, “Tôi về tiếp tục ôn bài, làm phiền anh quá lâu như vậy...”

“Không phiền.” Xiết tay thành nắm đấm.

“Thật à?”

“Ừ.”

“Vậy tôi về trước...” Ngụy Diệp bắt đầu dọn dẹp sách vở của mình, cố gắng che giấu hai tay đang run rẩy, muốn động tác của mình nhìn như rất vững vàng.

“Diệp Tử...” Cố Ân Sính xiết chặt nắm tay, ép bản thân phải bình tĩnh.

“Ừ?”

“... Thi xong tôi chờ cậu cùng đánh 2200.”

“Được!” Ngụy Diệp! Trong lòng Ngụy Diệp tàn bạo gầm gào, mày con mẹ nó chờ mong anh ta nói gì chứ? Đóng cửa nhà Cố Ân Sính lại, Ngụy Diệp nghĩ, may mà tên khốn không nói gì không nên nói, nếu không hôm nay cậu thực sự không đi được...

Thế nhưng nếu anh ta nói ra thì làm sao? Mà còn chẳng biết có phải cậu tự mình đa tình không, đúng không, Ngụy Diệp thật ngốc.

“Tiểu Diệp Tử, hôm nay sao về sớm thế~” Ngụy Diệp vừa mở cửa nhà trọ đã bị bạn trẻ Phiên Phúc đang chơi trong phòng khách nhiệt liệt hoan nghênh. Mũi của con chó này nhất định đã ngửi được mùi của Long Nha nồng nặc trên người Ngụy Diệp.

Tránh né sự “chào đón” thân thiết của Phiên Phúc, Ngụy Diệp ném sách giáo khoa lên sô pha, cả người cũng nằm úp sấp xuống đó. “Không còn gì phải học nữa.” Nói như vậy, trong lòng cậu lại nhớ đến tên khốn kia không ngại cực khổ giúp cậu ôn tập, càng thêm buồn bã, uất ức.

“Anh đây thấy chú không chỉ như thế.” Trạch nam ngồi vào bên kia sô pha, đôi mắt bắt chợt lóe sáng, “Xảy ra chuyện gì không vui với thằng nhóc kia rồi à? Nói ra xem nào, anh giúp chú tìm cách, nếu không báo thù nó được 10 lần thì cũng phải được 8 lần.”

“Gâu~” Phiên Phúc, mày đừng làm nũng nữa...

“Không, chỉ là ôn tập mệt mỏi...” Ngụy Diệp lầm bầm, nói cái gì, chẳng lẽ nói cậu với tên khốn kia thiếu chút nữa là hôn nhau? Chẳng lẽ nói cậu hình như cong rồi?

Không muốn tiếp tục cùng trạch nam thảo luận vấn đề này, Ngụy Diệp nói sang chuyện khác: “Anh, trước đây anh với Quân Khuynh kia biết nhau à?”

“Ừ, biết từ lâu lắm rồi. Nhưng mà năm đó anh không biết hần là một thằng khốn đến thế!” Về mặt trạch nam tràn đầy ưu thương, dường như có chuyện cũ sâu xa. Nhìn Ngụy Diệp làm biểu cảm cầu kể nhiều hơn, hần mới nhỏ giọng kể.

Năm đó, Lí Cảnh Lâm mới vào đại học, thanh xuân mơn mớn, chỉ nghĩ mình học công nghệ thông tin mà không chơi game online thật đúng là quá kém cỏi. Vì thế hần ra thử qua rất nhiều trò chơi trên internet, nhưng mà đều chơi một mình, cảm thấy rất vô nghĩa. Sau đó, hần thấy trên weibo có những nữ sinh cấp ba thường đăng weibo về Kiếm Tam, hần dứt khoát quyết định bước vào con đường Cơ Tam.

Cái game này rất nhiều con gái, trò chơi lại có độ khó không tính là cao, Lí Cảnh Lâm vừa nghiên cứu số liệu, vừa vui vẻ nhìn những topic về kỹ thuật. Trải qua một quãng thời gian tôi luyện, PVP, PVE hần đều nhuần nhuyễn. Acc [Phong Lâm Lâm] của Lí Cảnh Lâm được đông đảo bạn bè khen là chú dê sắc bén, nghe mà thấy lằng lằng.

Con người quá tự mãn sẽ dễ gặp chuyện chẳng may. Acc đầu tiên mà Lí Cảnh Lâm chơi là Thuần Dương, còn là một đạo trưởng Nam Hoàng tóc bạc trắng. Thấy người ta thường nhắc đến Hoa Dương, trong lòng hần cũng muốn tìm một Hoa tỷ dịu dàng động lòng người. Bình thường không có việc gì làm, hần sẽ tới Hoa Cốc nằm giả chết, còn chạy đến topic Vạn Hoa Cốc xem có ai tìm tình duyên không.

Lại nói đến Vạn Hoa, hầu như mọi người đều thuộc đẳng số liệu, rảnh rỗi toàn đăng số liệu trang bị, vân vân... Có một ngày, Lí Cảnh Lâm thấy một bài post, trong đó nói rất nhiều về kỹ thuật PK. Hần tập trung đọc, cảm thấy rất vô nghĩa, nên dứt khoát bình luận mắng một trận, khẳng định là kỹ thuật này không thể nào làm được. Không ngờ chẳng bao lâu sau, chủ topic trả lời hần, “đó là do cậu không làm được”. Lí Cảnh Lâm đang tự cao tự đại, thấy có người chống lại mình, hai người đúng như củi khô bốc lửa, tình cờ hỏi ra mới biết cùng server, lập tức hẹn gặp ở Trường An!

Kết quả Lí Cảnh Lâm bị người kia giết thê thảm, tuy rằng hần rất không muốn thừa nhận, thế nhưng Quân Khuynh quả thật rất mạnh. Sau đó, Lí Cảnh Lâm từ tình trạng kiêu ngạo chuyển thành cún theo đuôi, mỗi ngày đều chạy đi đánh dã ngoại, bình thường còn hẹn Quân Khuynh ở Trường An. Sau khi tỷ thí, Quân Khuynh cũng đồng ý chỉ điểm cho Lí Cảnh Lâm một phen. Hần tiếp thu rất tốt, kỹ thuật sau khi được dạy đỡ tiến bộ hơn nhiều, hơn nữa từ ghét bỏ chuyển sang sùng bái Quân Khuynh.

Không ngờ, sau này lại trở nên như vậy, nguyên nhân chỉ vì hai cô gái.

Tử Diệp Thâm Thâm, một sư muội Hoa tỷ của Lí Cảnh Lâm, biết hát, giọng nói hay, ảnh chụp trông cũng đẹp, được coi là nhân vật cấp nữ thần. Ban đầu, Lí Cảnh Lâm thấy sư muội tỏ ra thân thiết với mình, còn tưởng rằng mình đã đạt được nguyện vọng trở thành đôi Dương Hoa. Nào ngờ sư muội muốn từ hần để tiếp cận Quân Khuynh, còn gia nhập bang hội của Quân Khuynh, cả ngày cứ vội vàng bám theo Quân Khuynh. Quân Khuynh không tỏ ý rõ ràng, cũng không cự tuyệt thẳng thắn, nhưng cả hai người lúc nào cũng như hình với bóng, mọi người đều tưởng quan hệ của họ là thật, Lí Cảnh Lâm dù ăn giấm cũng đành chịu, sư muội nữ thần phối với “sư phụ” Quân Khuynh, trông cũng đẹp đôi.

Ai ngờ sau này bên người Quân Khuynh lại có thêm một cô gái, Mai Tử Hạnh, từ khi cô ta là acc nhỏ đã do một tay Quân Khuynh kéo lớn. Sau này, Mai Tử Hạnh max level, Quân Khuynh vì cô ta mà bao đoàn, chỉ huy chiến trường, đi dã ngoại giết người, càng ngày càng rầm rộ, ầm ĩ. Nữ thần đương nhiên không chấp nhận, không ngờ đẳng cấp của đối thủ cũng rất mạnh, một người là tình duyên, một người là thanh mai trúc mã ngoài đời. Hai người chiến nhau từ diễn đàn đến topic, 818, giải thích, lại 818. Cảnh tượng lúc đó vô cùng náo nhiệt, hơn nữa người kia còn lại đại thần PVP nổi tiếng, chắc chắn, scandal hot nhất một thời.

“Vậy sau đó?” Ngụy Diệp nhìn trạch nam chìm vào hồi ức, biểu tình trên mặt thành thực mà ảm đạm, nhìn sao lại muốn đắm cho một cái nhĩ

~“Sau đó, Quân Khuynh nói rõ luôn trong topic kia, hần có việc nên A, đem toàn bộ tài sản sở hữu để lại cho anh rồi đi.”

“Anh, đừng quá đau buồn.” Ngụy Diệp đặt tay lên vai trạch nam.

“Cút đi! Tên khốn đó phụ tình sư muội anh, anh khổ sở cái eo gì! Hần chỉ là một thằng khốn!” Trạch nam xù lông khiến cho Phiên Phúc sở hãi, cắn dép của trạch nam đặt dưới sô pha mà bỏ chạy.

“Vậy giờ hần quần lấy anh, phải làm sao bây giờ? Anh cũng không thể vĩnh viễn không lên mạng?” Ngụy Diệp quan tâm hỏi.

“Làm anh có thể không onl chứ.” Lí Cảnh Lâm ôm gối dựa, “Lẽ nào mặc kệ hần làm hại em gái anh sao?? Hần đừng hòng động đến một ngón tay của A Hoa!!”

Thực ra em nghĩ mục tiêu của hần là anh... Ngụy Diệp không biết nói thế nào, nhìn trạch nam coi gối như Quân Khuynh mà đánh, nhất thời cậu không nói nên lời, trạch nam quá tàn nhẫn, quá bạo lực, hần nên cảm thấy có lỗi với gương mặt đáng yêu của mình. Cậu không đành lòng nhìn tiếp, kiểm tra sách giáo khoa rồi quay về phòng ngủ người.

Chờ đến hôm sau thi hết môn toán, Ngụy Diệp vừa định thả lỏng một chút, dù sao toán học cũng không quá khó khăn, điện thoại đột nhiên vang lên.

Trên màn hình hiện bốn chữ lớn: Tên khốn chết tiệt.

Do dự một giây, trong lòng cậu còn chưa kịp đếm 1234, ngón tay đã trượt lên màn hình, nghe máy...

“Alo?” Cậu cố gắng giả vờ như không hề bối rối.

“Diệp Tử.” Vẫn là giọng nói biếng nhác, thiếu ngủ ấy.

“Ừ, tôi đây.”

“Thi xong chưa?”

“Thi xong rồi, làm bài không tệ, thật sự cảm ơn anh~” Cậu yên lặng một chút rồi nói tiếp, “Tôi mời anh ăn cơm.”

“Để làm gì?”

“Báo đáp.” Ngụy Diệp nghĩ, lão đại ngài chẳng thay đổi thái độ khiến tôi lo lắng đó.

“Không cần, nhưng mà tôi có việc muốn nhờ cậu.” Cố Ân Sính nhàn nhạt mở lời.

“Chuyện gì?” Ngụy Diệp hiếu kì.

“Tôi học song song hai ngành, nhưng môn tiền tệ và tài chính không nghe giảng, tôi nhớ rõ cậu học môn này rất tốt đúng không?”

Người này muốn nhờ cậu dạy bổ túc? Ngụy Diệp sợ ngây người, anh là học thần mà tên khốn, làm sao có thể ngu như người phạm được chứ!

“Ặc, có phải quyển sách màu hồng toàn bằng Tiếng Anh không?” Nhưng mà được học thần nhờ dạy bổ túc rất có cảm giác thành tựu~ Để anh ta mời cậu ăn gì đó là được rồi

~“Ừ.”

“Vậy ok, ngày mai chúng ta gặp ở chỗ cũ?” Vừa nghĩ tới có thể cầm thước giám sát tên khốn học bài, Ngụy Diệp cảm thấy vô cùng thú vị.

“Được.”

Ngất máy, lúc này Ngụy Diệp mới phản ứng kịp vừa rồi cậu đồng ý điều gì. Rõ ràng còn chưa hiểu được tâm tình của mình, còn lo lắng không biết có nên rời xa cái tên nguy hiểm này không, tên khốn lại dẫn dắt cậu lựa chọn.

Không muốn phá vỡ tình trạng hiện tại, cũng không muốn trốn tránh cảm giác chưa hẳn là yêu, như vậy là đủ rồi, Ngụy Diệp tự nhủ, như vậy là tốt rồi.

=====

Yêu rồi =))))))))))

18. Chương 18

66e2796dgw1ewx65bcg6dj21kw291qmp

Quân gia *ôm chũm*

Chương 18:

[Bang hội] [Cầu Đản]: [Cầu Đản] login.

[Bang hội] [Cầu Đản]: [Cầu Đản] logout.

...

[Bang hội] [Cầu Đản]: [Cầu Đản] login.

[Bang hội] [Khu Cước Tú]: [Cầu Đản] Cậu đã cố thể hiện sự tồn tại sao?

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: [Cầu Đản] Cậu đang ở đâu vậy, mạng yếu thế.

[Bang hội] [Cầu Đản]: Tớ ở ký túc xá T-T

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Còn chưa được nghỉ hè sao? Mà mạng của cậu làm sao thế, không phải trước đây mạng trường vẫn ổn định lắm sao?

[Bang hội] [Cầu Đản]: Mạng trường đang sửa, trước khi nghỉ hè tớ còn phải đi làm thêm một tháng để tiết kiệm tiền, học kì sau ra ngoài thuê nhà trọ.

[Bang hội] [Cầu Đản]: [Cầu Đản] logout.

[Bang hội] [Khu Cước Tú]: Chuyển ra ngoài ở? @Tiểu Xuyên Tử cơ hội tốt đó!

[Bang hội] [Tiểu Xuyên Tử]: Đã chuẩn bị từ lâu rồi.

[Bang hội] [Khu Cước Tú]: [Cầu Đản] tỷ tỷ mặc niệm cho cứng 233333

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: [Cầu Đản] tỷ tỷ mặc niệm cho cứng 233333

[Bang hội] [Cầu Đản]: [Cầu Đản] login.

[Bang hội] [Đầu bóng loáng mù mắt chó]: [Cầu Đản] tỷ tỷ mặc niệm cho cứng 233333

[Bang hội] [Cầu Đản]: Các cậu đang nói về cái gì thế?

[Bang hội] [Đầu bóng loáng mù mắt chó]: Nói về chuyện một tên gốc sắp bị ăn sạch sành sanh.

[Bang hội] [Cầu Đản]: A!!! Hóa ra là thế, nhưng đó là ai?

[Bang hội] [Đầu bóng loáng mù mắt chó]: ...

[Bang hội] [Khu Cước Tú]: Sao có thể ngu như vậy chứ?

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Ai~ Pháo ca, cậu nhất định phải cố gắng chịu đựng cậu ta.

[Bang hội] [Cầu Đản]: Rốt cuộc là đang nói cái gì thế? Là nói tớ sao? Hay là bạn tớ? Trả lời tớ đi mà??

...

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Tiểu Diệp Tử đâu?

[Bang hội] [Khu Cước Tú]: A Hoa, cậu không lên YY sao? Mau lên đi, gà vàng với Quân gia đang đánh danh kiếm.

[Bang hội] [Đầu bóng loáng mù mắt chó]: Tớ đã nhịn không được mà ghi âm rồi!

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Anh của tớ đang ở nhà, tớ không dám mở mic nên không lên YY, bây giờ sẽ lên ngay!

(dưới này là đang chat trong YY)

A Hoa: Chúng ta cứ nghe như vậy được sao?

A Tú: Mau nghe đi.

(thoại trong ngoặc như này thì là đang nói trên mic)

“Xảy ra chuyện gì thế? Đã liên tục thua năm ván rồi! Chúng ta sắp rớt xuống 2100 rồi đó! Nghiêm túc một chút có được không vậy? Nào, Quân Dạ, anh đi xếp hàng đi.” Ngụy Diệp chỉ huy trong kênh.

“Ai biết được đã xảy ra chuyện gì. Hôm nay làm gì cũng không thuận lợi. Ai~ A Khanh, cậu nói xem có phải tôi bị ma ám không?” Lưu Nguyệt trả lời.

“Vào rồi, đối diện có một Kinh Vũ, một khí thuần, và một nãi Tú. Để tôi xem trang bị đối thủ đã. Tên khí thuần này có cái quần không tệ! Ặc...” (cái quần không tệ ý là trang bị – khổ của thằng này ngon)

“Làm sao vậy?”

A Hoa: Gào gào, Quân gia nam thần, hiếm lắm mới thấy anh mở mic!

A Tú: Nhất định là vì gà vàng rồi. Hừ.

“Tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi...”

“Hả?”

“A Khanh, cậu sao thế?”

“Hôm qua tôi PK với một khí thuần ở Dương Châu, trang bị của hắn kém hơn tôi một chút, tôi không muốn mang tiếng bắt nạt hắn nên đã cởi quần ra...” (ý là cởi trang bị – khổ ra cho điểm trang bị thấp xuống)

A Hoa: Phụt, ha ha ha, 1 like cho cởi quần.

Sư muội: 233333, quá ngốc rồi, lại đi cởi quần!!!

A Tú: Chỉ số thông minh của gà vàng cũng không cao hơn Cầu Đản là mấy đâu. Ha ha, lại~còn~cởi~quần~, không sợ sáng nay Quân gia tới kiểm tra phòng sao?

“Xin lỗi mà!!!” Ngụy Diệp xin lỗi vô cùng nghiêm túc.

“Không sao đâu, A Khanh, cậu đúng là rất đáng yêu. Giờ đã tìm được nguyên nhân rồi, ván sau chúng ta sẽ thắng. Ha ha ha ha.”

“A, vậy giờ cậu đã mặc quần vào chưa?”

A Hoa: A a a a, nam thần hỏi hay lắm!

A Tú: Sư muội, tớ muốn lấy ghi âm làm nhạc chuông, nhớ gửi cho tớ!

Sư muội: 5000 mới bán.

A Tú: Ô kê.

...

“Quân Dạ, đứng ở đó làm gì? Anh mau động đây đi, đừng có chờ ở đó không làm gì hết, có được không vậy? Bàn phím của anh hỏng phím kỹ năng thì dùng chuột mà bấm?”

...

“Quân Dạ, mau dồn lửa, anh chuyển động một chút cho tôi có được không vậy? Đừng có trêu tôi, giờ anh chẳng bằng được phân nửa lúc bình thường đâu.”

(dồn lửa: ý chỉ các DPS cùng nhau tấn công một người, ví dụ như dồn lửa vào buff, tức là tất cả hỏa lực đánh vào buff.)

...

“Quân Dạ! Chiến Bát Phương của anh...”

A Hoa: Sao tớ cảm thấy là lạ?

Sư muội: Tớ cũng thế.

A Tú: Tớ chỉ thấy là nam thần của tớ đang bị mắng, thật đáng ghét.

Sư muội: Tớ nhớ ra rồi, A Hoa, có phải cậu cũng thấy màn này rất quen thuộc không?

A Hoa: Nghe cậu nói mới thấy đúng.

Sư muội: Cậu còn nhớ bản ghi âm Đại Minh Cung hồi trước cậu gửi tớ không, chính là lúc Quân gia vừa mới bắt đầu đánh Đại Minh Cung, chẳng phải trong đó Quân gia cũng bị mắng thành cún sao?

A Hoa: Hình như đúng như cậu nói. Nhưng mà Quân gia cứ như muốn bị mắng lắm hay sao ý, cứ phạm lỗi liên tục...

A Tú: ... Nam thần, anh... *đứng hình*

Sư muội: Đây chính là tình yêu chân chính! Quá cảm động!

Sư muội: Nhưng mà tớ còn có cảm giác khác

~A Hoa: Nói.

Sư muội: Ở đây không tiện, nói chuyện riêng đi.

A Tú: Hai các cậu đừng chạy! Nè!

Đầu bóng loáng: A Hoa, tớ nghĩ dường như Quân gia không thích Lưu Nguyệt.

Khí Trì Cốc Khí Trì Hoa: Nói rõ hơn chút đi?

Đầu bóng loáng: Chỉ là cảm giác của tớ thôi. Bởi vì Lưu Nguyệt hay lôi kéo Tiểu Diệp Tử trò chuyện, cô ấy chẳng bao giờ nhắc đến Quân gia dù chỉ một chữ, hơn nữa tớ nghĩ ngờ cô ta cố ý phóng sinh Quân gia.

Khí Trì Cốc Khí Trì Hoa: Không phải đâu, Lưu Nguyệt không phải người như vậy.

Đầu bóng loáng: Tớ cũng chỉ cảm giác thế thôi. Nhưng mà tớ thấy chắc chắn Quân gia có thù với Lưu Nguyệt. Cậu ngẫm lại xem, cậu từng nghe thấy họ gọi tên nhau bao giờ chưa? Cho dù lúc dồn lửa cũng không gọi.

A Hoa: Cậu nói vậy cũng đúng...

Đầu bóng loáng: Bang chủ, giờ phải làm sao bây giờ?

A Hoa: Để tớ nghĩ đã...

“Quên đi, hay là hôm nay đừng ở đây, không đánh nữa. 2156, cao hơn ngày hôm qua rồi.”

“A Khanh, có muốn đi đại chiến không? Có vú em đây~”

“Không, tôi muốn đi Mã Ngụy Dịch.”

“Đi cùng nhé?”

“Được.”

Ngụy Diệp điều khiển nhân vật tới Mã Ngụy Dịch, nhìn Quân gia giáp bạc vải đỏ trên màn hình, nhất thời ngây ngẩn. Hình như hôm nay cậu mắng anh ta có chút quá đáng...

Bạn nói thầm với [Quân Dạ]: Giận rồi?

[Quân Dạ] nói thầm với bạn: Giận cái gì?

Bạn nói thầm với [Quân Dạ]: Vừa rồi đánh danh kiếm cứ mắng anh mãi...Tại tôi sốt ruột quá!

[Quân Dạ] nói thầm với bạn: Không giận.

Bạn nói thầm với [Quân Dạ]: Không giận là tốt rồi. Thực ra Lưu Nguyệt cũng có sai, nhưng cô ấy không phải người nhà, tôi không tiện nói.

[Quân Dạ] nói thầm với bạn: Ủ.

Cái “ừ” này cảm giác như đang cười ý! Ngụy Diệp cảm thán một chút, tâm tình cũng thả lỏng hơn.

“A Khanh, tôi với cậu... Nè, A Khanh... A Khanh, cậu có nghe tôi nói không?”

“Có, sao thế?”

“Tôi nói này, vừa rồi đi đại chiến, tôi đụng phải một tên bla bla kỳ lạ...”

[Quân Dạ] nói thầm với bạn: Có việc, tôi out trước.

[Bang hội] Quân Dạ: [Quân Dạ] logout.

Ngụy Diệp: ... Sao đột nhiên lại chạy rồi?

“A Khanh, cậu thấy có phải hấn ra rất buồn cười không, a ha ha ha. Đúng là chó Đông Đô mà!”

“Ủm.”

Không yên lòng đáp lại lời Lưu Nguyệt, Ngụy Diệp vẫn không hiểu vì sao đột nhiên Quân Dạ logout. Có phải trong nhà anh ta có việc gấp không? Hay là mẹ anh ta sai anh ta làm việc nhà? Mà nhắc mới nhớ, cậu chưa từng thấy Quân Dạ nhắc đến người nhà, rõ ràng hai người đã thân thiết như thế, nhưng anh chưa từng nhắc đến ba mẹ mình? Hình như có gì đó không bình thường...

Tò mò quá! Ngụy Diệp nghĩ vậy, tên khốn không lên mạng, buồn chán quá đi! Đột nhiên cậu thấy kênh bạn tốt nhắc nhở.

Hảo hữu Ưông Đích Báo Ân login.

Hình như Ưông Đích Báo Ân quen biết tên khốn, hơn nữa lúc đầu cậu còn hiểu lầm Ưông Đích Báo Ân chính là tình duyên của tên khốn, còn nói muốn theo đuổi người ta... Khụ khụ.

Chờ khi Ngụy Diệp phục hồi tinh thần, cậu phát hiện mình đã gửi tin nhắn riêng tới Ưông Đích Báo Ân.

Mà trong bang hội cũng nhảy ra một dòng chữ.

[Bang hội] Hoan nghênh [Hoa Lạc Vô Thanh] gia nhập [Chàng hỏi có mong ngày về]

[Bang hội] [Hoa Lạc Vô Thanh]: Xin hỏi đây có phải là bang hội của [Quân Dạ] không?

=====

Tình dịch xuất hiện =))))))))))

Ps: Thường đi đánh nhau hay soi trang bị đối thủ, soi kinh mạch này nọ lọ chai để mình đổi kinh mạch cho hợp lý mà không chế nó. Cởi quần là cởi trang bị quần đó =)) Cởi 1 món thì điểm trang bị toàn thân (chỗ số 6440 đó) sẽ thấp xuống. Ảnh minh họa bên dưới =))

sdsfg

Thanh niên cái bang cosplay tàng kiếm ngộ bắt gặp =))

19. Chương 19

12166161_910461945670476_2013200974_n

Đạo Hương Thôn

Mấy cái ảnh dưới chú thích mấy thím click vô ảnh để phóng bự nha.

Chương 19:

[Bang hội] [Hoa Lạc Vô Thanh]: Xin hỏi đây có phải là bang hội của [Quân Dạ] không?

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Đúng vậy, ặc, mà bạn là ai?

[Bang hội] [Khu Cước Tú]: Hình như là người quen.

[Bang hội] [Hoa Lạc Vô Thanh]: Mình là bạn học của anh ấy, vừa mới chơi trò này, chẳng biết chơi thế nào.

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Người mới cấp 12, bạn chơi Ngũ Độc sao?

[Bang hội] [Hoa Lạc Vô Thanh]: Đúng thế.

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Loại gì thế?

[Bang hội] [Hoa Lạc Vô Thanh]: Loli.

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Độc loli...

[Bang hội] [Khu Cước Tú]: ...

[Bang hội] [Đầu bóng loáng mù mắt chó]: Phụt ha ha ha...

[Bang hội] [Cẩu Đản]: Thực ra bây giờ cô xóa acc vẫn còn kịp.

[Bang hội] [Cẩu Đản]: [Cẩu Đản] logout.

[Bang hội] [Hoa Lạc Vô Thanh]: Á? Sao vậy? Loli rất đáng yêu mà~ Các bạn kì thị loli sao?

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Không không, chẳng phải chỉ là Độc loli thôi sao?

[Bang hội] [Khu Cước Tú]: Sao có thể chứ

~[Bang hội] [Đầu bóng loáng mù mắt chó]: Phụt ha ha không đâu, rất đáng yêu mà.

[Bang hội] [Hoa Lạc Vô Thanh]: Vậy [Quân Dạ] có onl không?

[Bang hội] [Diệp Khanh]: Ặc, ai vậy?

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Bạn ấy nói là bạn học của Quân Dạ.

[Bang hội] [Đầu bóng loáng mù mắt chó]: Tiểu Diệp Tử, mối nguy của cậu tới rồi!

[Bang hội] [Diệp Khanh]: A.

[Bang hội] [Hoa Lạc Vô Thanh]: Anh ấy không onl sao?

[Bang hội] [Quân Dạ]: Bạn là ai?

[Bang hội] [Hoa Lạc Vô Thanh]: Á, bạn học Cố, Đại Sâm chưa nói với cậu sao...

[Bang hội] [Quân Dạ]: A, tôi biết rồi.

[Bang hội] [Quân Dạ]: Tôi nhận cậu làm đồ đệ, nhấn đồng ý đi.

[Bang hội] [Hoa Lạc Vô Thanh]: Được

~[Bang hội] [Quân Dạ]: Tôi tìm người luyện thuê cho cậu.

[Bang hội] [Hoa Lạc Vô Thanh]: Quá phiền phức, tôi mời cậu ăn cơm nhé

~[Bang hội] [Quân Dạ]: Tôi mời, đồng ý đi.

[Bang hội] [Hoa Lạc Vô Thanh]: Được, sư phụ phụ

~[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Sư phụ phụ

~[Bang hội] [Khu Cước Tú]: Sư phụ phụ

~[Bang hội] [Đầu bóng loáng mù mắt chó]: 233333 Tiểu Diệp Tử, đừng khóc.

[Bang hội] [Diệp Khanh]: Đừng có đùa. Mẹ tớ gọi tớ làm việc, tớ out trước.

[Bang hội] [Diệp Khanh]: 88. (bye bye)

[Bang hội] [Khí Trì Hoa]: Cúi chào.

[Bang hội] [Khu Cước Tú]: Cho gà vàng lui.

[Bang hội] [Đầu bóng loáng mù mắt chó]: Xùy xùy

~[Bang hội] Diệp Khanh: [Diệp Khanh] logout.

Ngụy Diệp đổi acc khác, giúp mẹ rót chén nước xong lại đăng nhập vào trò chơi.

Kỳ quái, Ngụy Diệp nhấn thêm bạn tốt, phát hiện [Uông Đích Báo Ân] vừa rồi còn onl đã logout rồi. Acc này của Ngụy Diệp lập từ lúc ở server cũ, quá buồn chán nên muốn chơi Nhị tiểu thư (nữ Tàng Kiếm), bởi vì Ngụy Diệp luôn nghĩ Nhị tiểu thư vô cùng oai phong, nhưng cho tới giờ vẫn không gặp được Nhị tiểu thư phù hợp với tướng tượng của mình, đành phải tự tạo một acc.

Rất kỳ quái, Ngụy Diệp nghĩ, vừa rồi [Uông Đích Báo Ân] có ý gì thế? Cậu đã như thằng hề hỏi cô ấy: “Người đẹp, em có tình duyên chưa?”

Cô ấy nói: Có.

Ngụy Diệp mới đáp, vậy sao anh chưa từng thấy hẳn, có phải là một Quân gia đẹp trai không?

Cô ấy nói, không phải, chính cô ấy cũng không biết.

Ngụy Diệp kiểm tra lại tính logic một chút, cái này thì logic mịe gì! Con gái đứa nào cũng thế! Thực ra cậu chỉ muốn hỏi cô ấy chuyện của Quân gia thôi, trực giác nói cho cậu biết [Uông Đích Báo Ân] hiểu rõ chuyện của anh ta... Phương pháp này chẳng có gì mới mẻ, chỉ tại Quân gia nhất quyết không mở miệng, cậu có cảm giác chắc anh ta giấu điều gì đó, hơi tò mò?

Hảo hữu [Uông Đích Báo Ân] login.

Bởi vì [Uông Đích Báo Ân] và [Diệp tiểu thư] của Ngụy Diệp đều là Ác Nhân, thế nên cậu có thể trực tiếp thấy được chỗ cô ấy đang ở, không ngờ là Đạo Hương Thôn? Lúc này, Đạo Hương Thôn trong phiên bản mới được cho là một nơi khá kỳ diệu, nhưng cậu chỉ thấy thường thường.

Ngụy Diệp có chút khiếp sợ, cô ấy nhàn rồi tới mức nào chứ? Ngụy Diệp không hiểu mình bị bệnh thần kinh gì, tự dưng tới Bái sư đường truyền tống tới Đạo Hương Thôn, sau đó chạy từng bước đi tìm vị Quân nương xinh đẹp kia.

Tìm thấy rồi, Đạo Hương Thôn, trên đồng rơm rạ ở Tiểu Kính Hồ.

Có nên tới quyến rũ chút không, Ngụy Diệp nghĩ, có.

Ngụy Diệp dùng Phù Đạo hạ cánh xuống bên cạnh Quân nương, bắt đầu liên tục quay Tiểu phong xa. Hơn một phút rưỡi sau...

[Cận] [Uông Đích Báo Ân]: ??

[Cận] [Diệp tiểu thư]: Tổ đang chụp ảnh, đang chụp ảnh kỹ năng.

[Cận] [Uông Đích Báo Ân]: A, vậy bạn tiếp tục đi.

[Cận] [Diệp tiểu thư]: Bạn chỉ có một mình sao? Có thể cho tổ chụp vài tấm ảnh kỹ năng không?

[Cận] [Uông Đích Báo Ân]: Hả?

[Cận] [Diệp tiểu thư]: Tổ vẫn luôn hâm mộ Quân nương, từ lâu đã muốn chụp ảnh rồi!

[Cận] [Uông Đích Báo Ân]: Được.

Gửi tới một lời mời tổ đội, Ngụy Diệp yên lặng cho mình vô số like, tự khen mình quá thông minh, còn không quên mắng [Uông Đích Báo Ân] một chút, không hổ là người quen của Quân gia, ít nói như nhau, hình như hồi đầu mình gặp cô ấy nói còn nhiều hơn bây giờ...

Mặc kệ, Ngụy Diệp bắt đầu “chăm chú” chụp ảnh kỹ năng của Quân nương. Lát sau chụp xong, Ngụy Diệp lại lên cơn.

[Đội] [Diệp tiểu thư]: Oa oa, chụp đẹp lắm nè! Bạn có muốn xem không?

[Đội] [Diệp tiểu thư]: Tầm nào cũng đẹp lắm.

[Đội] [Diệp tiểu thư]: Hay là bạn thêm YY tớ đi~ Tớ gửi cho

~[Đội] [Diệp tiểu thư]: Yên tâm, tớ không phải là người xấu

~[Đội] [Uông Đích Báo Ân]: Ừ.

[Đội] [Diệp tiểu thư]: Chụp đẹp lắm nhĩ

~[Đội] [Uông Đích Báo Ân]: Ừ.

[Đội] [Diệp tiểu thư]: Bạn thích bức nào?

[Đội] [Uông Đích Báo Ân]: Bức chụp Hồ. (skill Gầm Như Hồ)

[Đội] [Diệp tiểu thư]: He he.

[Đội] [Diệp tiểu thư]: Bạn ở đây để nhận đồ đệ sao?

[Đội] [Uông Đích Báo Ân]: Không phải.

[Đội] [Diệp tiểu thư]: A? Hình như bạn có tâm sự...

[Đội] [Uông Đích Báo Ân]: Bạn thì sao?

[Đội] [Diệp tiểu thư]: Tớ chán quá ấy mà. Mọi người đều đi Đại Minh Cung, tớ muốn đạt được thành tựu nhảy núi, kết quả không tìm thấy điểm của Đạo Hương Thôn, đành chạy đi chụp ảnh

~[Đội] [Uông Đích Báo Ân]: Ở bên cạnh.

Nói xong, Quân nương gửi lời mời cưới đôi.

Tuyệt trần nha~ Ngụy Diệp nhìn thấy con ngựa mình thích, thiện cảm với Quân nương tặng vọt trong nháy mắt. Thật sự là bất kể ngoại trang Phá Quân, hay yên ngựa, hay ngựa đều là loại cậu thích, tên khốn kia chẳng đáng là gì, cậu cũng có thể đi tán gái nhá! Hừ, giờ này tên kia nhất định đang ở bên em gái loli đáng yêu rồi. Anh ta là một Thiên Sách, ngoại trừ đánh Chiến Bát Phương còn có thể giết quái nhỏ nào chứ?!

[Đội] [Uông Đích Báo Ân]: Ở đây.

[Đội] [Diệp tiểu thư]: A, hóa ra là ở đây!

Ngụy Diệp nhìn khung cảnh quen thuộc, năm đó cậu còn ở đây thả đèn ***g cùng sư tỷ, hoàn thành thí luyện khinh công của họ, đáng tiếc giờ cảnh còn người mất.

[Đội] [Uông Đích Báo Ân]: Còn muốn làm không?

[Đội] [Diệp tiểu thư]: Có thể sao?

[Đội] [Uông Đích Báo Ân]: Coi như giúp bà xã.

[Đội] [Diệp tiểu thư]: !!!

[Đội] [Uông Đích Báo Ân]: Thần hành đi Sơn trang.

Kết quả là hai người dùng Chiến Cuồng Bài, Trừ Tệ Tán và Thần hành, hoàn thành hầu hết các thí luyện, nhưng trong quá trình nhảy núi cũng gặp không ít phiền phức. [Uông Đích Báo Ân] là một acc Quân nương (nữ Thiên Sách), Tàng Kiếm và Thiên Sách đều là môn phái khó bay cao, Thiên Sách bay càng thấp hơn. [Diệp tiểu thư] của Ngụy Diệp và [Diệp Khanh] là hai char trong cùng một acc*, một acc chính chỉ có thể bán một lần thân truyền, thế nên Ngụy Diệp thăng thần mượn một acc nhỏ Thuần Dương chưa max level, sau khi bán sư liên bay thẳng đến chỗ Quân nương.

(Trong game, mặc định 1 nick có thể cày 3 nhân vật. Hồi còn chơi VL3 , có thím tới 12 nhân vật trong 1 nick =)) Tại gộp server í mà =)))

Ngụy Diệp mới không thừa nhận, khi cậu login vào acc Thuần Dương, thấy Quân Dạ với Độc loli không ở cùng một bản đồ, cậu sung sướng tới mức nào.

Đầu sói ở Bạch Long Khẩu, Lương Nghi Môn của Thuần Dương, mái nhà Trường An, Tam Tinh Vọng Nguyệt ở Vạn Hoa, gác ở Đường Môn, Thần miếu ở Ngũ Độc... 32 địa điểm, lần qua lần lại nửa ngày, rốt cục cũng hoàn thành thí luyện lúc 2 giờ đêm. Ngụy Diệp điều khiển [Diệp tiểu thư] mang theo đèn ***g, liên tục quay vòng cho Quân nương xem.

Trong thời gian chờ Thần hành, cậu và Quân nương hàn huyên rất nhiều điều, có chút dè tiện, Ngụy Diệp tự mắng bản thân. Nhưng mà đúng thật là cậu trò chuyện với Quân nương rất hăng, thể giới quan, nhân sinh quan đều ăn ý vô cùng. Hai người cùng nhau chửi tình cũ, kể chuyện chơi game, hơn nữa hai người đều biết rất nhiều chuyện của Quân gia, tuy rằng khi nhắc tới việc này, Quân nương với cậu đều chỉ nói là “có một Quân gia”, nhưng Ngụy Diệp biết chỉ e bọn họ đang nói về cùng một người.

Tạm biệt Quân nương rồi logout, Ngụy Diệp đăng nhập acc Diệp Khanh một lần nữa, bay về Tàng Kiếm Sơn Trang, ngồi xuống trước mặt mỹ nhân cấm dục Diệp trang chủ Diệp Anh, trong đầu cũng không ngừng tự hỏi.

7bab73c8gw1ehqsf4jocwj20ok0cqq5a

Diệp Anh – Trang chủ Tàng Kiếm Sơn Trang (hoa khôi sơn trang =)))

Quân nương nói, từ nhỏ cô ấy là một người có hoài bão.

Quân nương nói, cô ấy là một người rất nghiêm túc trong chuyện tình cảm.

Cô ấy nói quan hệ giữa bố mẹ và cô ấy không tốt.

Cô ấy nói cô ấy rất chịu trách nhiệm, rất kiên trì.

Từng câu, từng câu đi vào lòng Ngụy Diệp, những miêu tả này giống hệt như hình tượng tên khốn vốn có trong lòng cậu, tạo nên một Cố Ân Sính sống động, rõ ràng. Mà Ngụy Diệp chợt nghĩ tới hình tượng kiêu ngạo ít nói của anh ta, nội tâm cảm thấy nóng rực.

Làm sao bây giờ? Ngụy Diệp ôm đầu ghé vào máy tính buồn phiền.

Càng không muốn nghĩ nữa, trong đầu lại tràn đầy tên đàn ông kia. Càng tìm hiểu đối phương lại càng không thể khống chế chính mình. Nếu như thuở ban đầu chúng ta không gặp nhau, nếu cậu không bởi vì cảm thấy kì quái mà sinh ra sự tò mò thì tốt rồi. Thế nhưng, vừa thấy mặt anh ta, cậu đã chẳng còn muốn báo thù nữa. Có phải ngay từ đầu, cậu đã rơi vào tay giặc rồi không?

Ngụy Diệp nhìn ảnh chụp chung với mẹ ở Lạc Dương trong album điện tử, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, xong đời rồi...

Mà bên kia, ở trước máy vi tính, Cố Ân Sính thoát khỏi acc [Uông Đích Báo Ân], tắt trò chơi, còn bên acc Quân gia, “tri kỉ” của Đại Sâm còn đang được người luyện thay kéo cấp. Đại Sâm đúng là gây phiền phức cho anh, hơn nữa trêu đùa chẳng thích bằng con chó ngu biết làm nũng của tên trạch nam kia.

Nhưng mà nếu không nhờ có cô gái này kích thích, chỉ sợ cậu ấy sẽ không nghĩ ra. Tính cách Diệp Tử nghiêm túc như vậy, anh còn tưởng mình thiếu sức hấp dẫn, không ngờ cậu chỉ phiền não vì người nhà.

Càng nhìn càng thấy rung động, cậu cũng biết suy nghĩ nghiêm túc về tương lai như vậy...

Cố Ân Sính nằm lên giường, e rằng anh phải đi gặp người đàn ông kia một chuyến.

=====

Chú cmn thích, chương này nhiều chú thích vãi hu hu :’(

Quân nương là nữ TS, tương tự quân gia là nam TS. Nhị tiểu thư là nữ TK, tương tự nhị thiếu là nam TK (nhị = gốc). Người ta thường nói khinh công TS nhảy không qua đầu ngựa =)) Nói chung thấp lắm =)) Còn khinh công TK thì cũng thấp nhưng mà đỡ hơn TS chút =))

Album điện tử là cái này:

12167632_834207673361348_1478509848_n

Thí luyện khinh công là nhiệm vụ lấy ẩn nguyên, lấy được 1 cái ẩn nguyên thì được tặng 1 vật phẩm/trang sức gì đó cho nhân vật đeo. Trong JX3 có mấy cái nhiệm vụ ẩn nguyên bắt mình nhảy lên nóc nhà hay chỗ nào chỉ định thì xong 1 nhiệm vụ, hoàn thành hết nhiệm vụ thì hoàn thành ẩn nguyên => được tặng ***g đèn. Ảnh dưới là sau khi nhảy lên nóc thì hoàn thành ẩn nguyên (oánh cái dấu mộc =))).

12167034_834207600028022_573500863_n

Ngộ up vài cái ảnh những nơi nhảy nóc nhá, chỗ nóc nhà Trường An:

12168407_910463692336968_1936246974_o

Éo biết gác ở Đường Môn ở đâu nhưng cứ share cái ảnh ở ĐM =))

cj01

Lưỡng Nghi Môn ở Thuần Dương:

150_120352_5_lit

Đầu sói Bạch Long Khẩu:

10731104_760841223965883_5463342590812540811_n

Tam Tinh Vọng Nguyệt ở Vạn Hoa:

ff15174d0bad91a2d0c86a58

Ngũ Độc thần miếu:

de42c93023

=> Tui hông có đi lấy ***g đèn nên hoàn toàn hông biết ẩn nguyên này đâu nha, sợ baidu ra hình như nào thì chú thích như đó thoy =))

Tổng hợp các skill của Thiên Sách nè:kynangthiensach_01

20. Chương 20

“Mẹ, mẹ là mẹ đẻ của con, mẹ đẻ con ngủ thêm một chút đi mà T-T” Ánh nắng chói chang đáng ghét của mùa hè chiếu lên da thịt lộ bên ngoài chăn, Ngụy Diệp ngủ một hồi mà nóng không chịu nổi, đành mở mắt cầu xin sự khoan dung của mẹ.

Ngụy Diệp đúng là nhất thời sơ suất, quên mất bây giờ đang nghỉ hè ở nhà, tối hôm qua còn cùng làm nhiệm vụ với [Uông Dích Báo Ân] đến hai giờ sáng, lại quần quýt tâm sự chuyện thiếu nam đến gần bốn giờ. Sáng sớm, mẹ cậu thích nhất dậy sớm, càng thích gọi con trai dậy sớm đã quyết đoán lật chăn dựng cậu dậy.

“Mẹ chẳng quan tâm gì đến phản ứng bản năng của đàn ông vào sáng sớm gì hết!” Ngụy Diệp nhìn người phụ nữ chẳng chút đỏ mặt suốt ngày bắt nạt con trai này, thực sự là đến cái lại bà cũng lười. “Cho dù là mẹ con, sáng sớm dựng phải chuyện này cũng rất xấu hổ đó, mẹ biết không?”

“Ha ha, con là miếng thịt trên người mẹ rớt ra, có chỗ nào mà mẹ không được nhìn. Mau dậy đi, con ở trường lại rèn thành bệnh lười.” Không hổ là mẹ Ngụy, thấy bà không chút lùi bước, lời lẽ hào hùng, nghiêm trang kiên định, bắt buộc con trai phải ra khỏi chăn.

“Dạ dạ, nữ vương đại nhân.” Sợ rằng chỉ đành chờ nữ vương đại nhân đi làm mới có thể ngủ tiếp được, Ngụy Diệp bất đắc dĩ đuổi mẹ ra khỏi phòng, biếng nhác thay quần áo rồi xuống lầu ăn sáng.

“Còn chưa rửa mặt, thằng bé này, mau đi rửa tay luôn đi.”

“Dạ dạ dạ.”

“Nào, tới ăn bánh bao đậu tương đi.”

“Dạ.”

“Diệp Nhi, tới tủ lạnh lấy cho mẹ lọ củ cải muối, mẹ muối tuần trước đây, đảm bảo ngon.”

“Dạ.”

(từ “Dạ” mà Ngụy Diệp dùng là từ cổ, ngày xưa người ở hay nói với chủ nhân)

“Nói hay lắm, đứa con ngọc này, sáng sớm đã làm cho mẹ hài lòng.”

“Tuân mệnh, nữ vương đại nhân.”

Rốt cuộc lần qua lần lại hai mươi phút, mẹ con hai người họ mới có thể ngồi vào bàn ăn sáng. Ngụy Diệp yên lặng nhai nuốt bánh bao trong miệng, trong lòng nhịn không được kêu ca, mẹ ơi, mẹ thật sự làm bánh không ngon. Cậu nghĩ không ngờ còn khó ăn hơn trước đây. Hết cách rồi, Ngụy Diệp than thầm, cậu đã ăn món này 18 năm, nửa năm không được ăn còn thấy nhớ.

Nhưng mà mẹ cậu đúng là không có tay nghề làm bánh. Cậu vừa về nhà đã phải ăn món bánh nhà họ Ngụy thích nhất, xiu mại không mở miệng* mà trông giống như bánh bao, rồi có cái nhìn thì tưởng bánh bao nhưng ăn vào lại là bánh bao ngọt, nhân bánh bao lại còn là thịt bò...Ặc, không biết lần sau ăn sẽ có điều gì bất ngờ nữa đây?

12165705_834558683326247_1320678657_n

Xiu mại mở miệng đây. Tưởng tượng đến cái xiu mại khép miệng rồi được làm to đùng, tròn vo như bánh bao.

Nhưng mà, Ngụy Diệp nuốt nước bọt ngăn dịch chua trào lên trong lòng, từ khi lên đại học, trong nhà chẳng còn ai ăn bánh bao mẹ làm nữa... Bố của Ngụy Diệp chỉ tồn tại trên danh nghĩa, từ khi cậu học lớp 3 tiểu học, ông không hề về nhà. Khi còn bé, Ngụy Diệp đều coi đây là nhà của cậu và mẹ, mỗi lần mẹ bận đi làm, cậu sẽ tới nhà ông bà nội. Sau đó, công việc của mẹ dần dần ổn định, có thể dành thời gian chăm sóc Ngụy Diệp, cậu cũng sửa lại họ Ngụy, không bao giờ tới nhà ông bà nội nữa.

Có thể nói, mẹ chính là tất cả của cậu. Nhiều năm qua, mẹ cực khổ, khó khăn nuôi cậu khôn lớn, làm sao cậu dám để mẹ đau lòng?

“Con trai à, con thức đến nửa đêm không ngủ, đang bận chuyện gì sao?” Gắp một cái bánh bao cùng ít củ cải muối, mẹ Ngụy hỏi. Thằng con này của bà nửa đêm không ngủ, cẩn thận ảnh hưởng đến chức năng của thận.

“A, con chơi trò chơi thôi. Hôm qua bạn con có việc nên chơi hơi muộn.” Ngụy Diệp suy nghĩ một chút, vẫn thành thật trả lời, nếu không mẹ sẽ lại suy nghĩ lung tung.

“Vậy sao, nhưng mà mẹ nghe mấy sinh viên mới tới cơ quan mẹ nói, bây giờ thịnh hành chơi trò chơi tìm bạn gái, chẳng lẽ con đã tìm được một cô gái để quen sao? Mẹ thấy tình trạng của con gần đây, nhất định là đúng.”

... Ngụy Diệp cảm thán, không hổ là mẹ, quả nhiên liếc mắt cũng đoán trúng vấn đề. Không biết có phải mỗi ngày cậu đều thay phiên mang về mặt tương tự hay ghen tuông hay không, nhưng quả thật không thể nói thành lời. Tổng kết lại chỉ có một chữ, giấu diếm. “Con trai mẹ lớn lên đẹp trai thế này, đâu cần phải tìm bạn gái trong trò chơi. Các em xinh tươi ở trường chỉ cần phát tay một cái là có.”

“Hừ, mẹ nói thật, con chỉ có khuôn mặt này giống mẹ nên không tệ lắm, nhưng ngay cả chiều cao cũng giống mẹ, còn dám nói bạn con gái không chê con sao? Con có biết, giờ con đi chân trần còn chưa tới 170 hay không? Không được, để tối về mẹ sẽ đo lại cho con.”

Thuận lợi đánh trống lảng sang chuyện khác, Ngụy Diệp tự vỗ tay khen mình trong lòng, mở miệng đáp: “Con trai mẹ lớn lên lùn tịt, mẹ tự hào lắm sao!!”

Ngụy Diệp cúi đầu xuống ăn, không nhìn thấy ánh mắt lo lắng của mẹ. Nuôi con hai mươi năm, làm sao mẹ Ngụy có thể nhìn không suy đoán rốt cuộc có chuyện gì xảy ra mới khiến đứa con trai ngoan ngoãn từ nhỏ luôn nói thật phải giấu diếm bà như vậy.

Chỉ e là chuyện khiến bà không thể vui vẻ được...

Rốt cuộc cũng tiễn mẹ đi làm, Ngụy Diệp thở phào một hơi, bò lên giường bắt đầu chơi điện thoại di động, không ngờ vừa lên mạng, trong nhóm đã náo nhiệt như vậy. (nhóm QQ)

Một sọt cỏ ngựa cười luôn – Trường Thương : Thế nên cậu mới tới chơi game này sao?

Chỉ vì một người mà say đắm – Hoa Lạc : Đúng thế, sau khi hỏi anh Hoa, tớ đã chăm chỉ tìm kiếm tư liệu về Kiếm Tam, chờ đến khi nghỉ hè cuối cùng cũng có thể đi tìm anh ấy.

Bạn không tìm được mặt tôi – A Tú : Rất cảm động, nhưng mà cậu tìm tư liệu ở đâu? Diễn đàn à?

Chỉ vì một người mà say đắm – Hoa Lạc : Tieuba đó, đọc bình luận ở đó

~ Quần áo của tôi rất nhiều vải – Cửu Đản : Bình luận sao, căn cứ theo nhiều năm kinh nghiệm của tớ, hẳn đều là 818 *cười xấu xa*

Luyện thay chuyên nghiệp Kiếm Tam – Tiểu Xuyên Tử : Địch.

Quần áo của tôi rất nhiều vải – Cửu Đản : Gian thương! Địch cái đầu cậu! Đừng tưởng rằng anh đây không thấy được topic luyện thay của cậu, bị xóa sổ sớm lắm sao?

Luyện thay chuyên nghiệp Kiếm Tam – Tiểu Xuyên Tử : Tôi làm ăn không tệ.

Sao các cậu lại chết rồi – A Hoa : Không phải chứ, thật sự học hỏi từ mấy topic đó sao... Trên đó toàn mắng chửi mà. Nhưng mà cậu thích Quân gia như vậy, thế mà anh ta chẳng thể hiện thái độ gì.

Chỉ vì một người mà say đắm – Hoa Lạc : Đâu có, được làm sư đồ đã là bước tiến triển lớn rồi, trong trường học mà muốn tiếp cận với bạn Cố khó lắm luôn.

Sao các cậu lại chết rồi – A Hoa : Một like cho bạn Cố.

Bạn không tìm được mặt tôi – A Tú : Bạn Cố cơ à? Ai nha~ Sao không gọi là sư phụ phụ

~ Phong Xa lên chết một loạt – Diệp Khanh : Bạn Cố cơ à? Ai nha~ Sao không gọi là sư phụ phụ

~ Sao các cậu lại chết rồi – A Hoa : Ặc, chào Tiểu Diệp Tử, Hoa Lạc đang kể chuyện cô ấy vì Quân gia nên mới chơi trò chơi.

Bạn không tìm được mặt tôi – A Tú : 10k vàng cược gà vàng đang khóc lóc sụt sùi.

Quần áo của tôi rất nhiều vải – Cửu Đản : Tiểu Diệp Tử đừng khóc, đám bạn gay chúng ta còn tốt hơn con gái, đêm Thất tịch, cậu có thể dựa vào vòng tay ôm ấp của anh đây, trái tim anh đã thuộc về cậu từ rất lâu rồi. Anh sẽ đối xử tốt với cậu, tới đây đi, đỡ cho anh đêm Thất tịch phải đi lừa gạt thiếu nữ ngây thơ, giờ nghĩ lại thấy áp lực rất lớn.

Luyện thay chuyên nghiệp Kiếm Tam – Tiểu Xuyên Tử : Cậu dám?

Phong Xa lên chết một loạt – Diệp Khanh : Ặc, không dám đâu. Tớ sợ thằng đàn ông của cậu lại mở vô số acc luyện thay ra úp sọt tớ.

Quần áo của tôi rất nhiều vải – Cửu Đản : Ặc, đàn ông của tớ là ai?

Quần chúng: Pháo ca, xin hãy nén bi thương.

Chỉ vì một người mà say đắm – Hoa Lạc : À, Diệp Khanh, cậu cũng cùng khoa với chúng tôi sao? Vì sao họ đều nói cậu có quan hệ rất tốt với Quân gia.

Phong Xa lên chết một loạt – Diệp Khanh : Không có gì, chúng tôi chỉ là trùng hợp gặp nhau trong trò chơi, tôi không cùng khoa với các cậu.

Chỉ vì một người mà say đắm – Hoa Lạc : A~ Vậy rảnh rồi tới chỗ chúng tôi chơi nha. Khoa tôi có rất nhiều gái đẹp, tôi giới thiệu cho cậu.

Phong Xa lên chết một loạt – Diệp Khanh : Ặc, cảm ơn ý tốt của cậu. Nhưng mà thằng bạn bên Học viện Công nghệ thông tin của tôi mới có nhu cầu tìm bạn gái, còn tôi vẫn coi việc học là chính.

Sao các cậu lại chết rồi – A Hoa : Tiểu Diệp Tử, đừng khóc mà.

Bạn không tìm được mặt tôi – A Tú : Ô ô, nhìn gà vàng mà lòng tớ đau như cắt!!

Phong Xa lên chết một loạt – Diệp Khanh : Đùng tưởng tượng lung tung.

Ai dám động đến em gái tao – Hỉ Dương Dương : Tiểu Diệp Tử thật ngoan, không quên anh đây. Con gái học viện Kinh tế ơi *chảy nước miếng*

Sói Đông Đô – Quân Dạ : Có sao?

Chỉ vì một người mà say đắm – Hoa Lạc : Anh không cảm thấy khoa chúng ta có rất nhiều người đẹp sao? Người ta ở đây chịu áp lực cực lớn.

Sói Đông Đô – Quân Dạ : Chưa từng nhìn kỹ.

Chỉ vì một người mà say đắm – Hoa Lạc : Ặc, sư phụ, em xem trong Tieuba nói vài ngày nữa là tới Thất tịch, anh có thể cùng em làm nhiệm vụ đêm Thất tịch không? Em không làm được.

Sói Đông Đô – Quân Dạ : Có gì khó làm?

Chỉ vì một người mà say đắm – Hoa Lạc : Em chưa từng làm nhiệm vụ này, được rồi, chẳng lẽ sư phụ phụ quên được người ta nhờ cậy gì rồi sao

~ Bạn không tìm được mặt tôi – A Tú : Nếu như Quân gia làm với Hoa Lạc, vậy gà vàng làm nhiệm vụ đêm Thất tịch với tớ đi, cậu có ghét bỏ con gái Tú phường tụi tớ không?

Sao các cậu lại chết rồi – A Hoa : Mẹ nó, quá ngược, trốn rồi.

Chối lòa mù mắt bạn – Sư muội : Không được, A Tú, rõ ràng cậu đã đồng ý làm với đại sư của tớ rồi! Phạt Tú là CP (couple) truyền thống mà!!!

Phong Xa lên chết một loạt – Diệp Khanh : Không cần, tớ không thiếu cái nhẫn kia.

Sói Đông Đô – Quân Dạ : Tính sau đi.

Chỉ vì một người mà say đắm – Hoa Lạc : A QAQ nếu như muốn làm phải nhớ gọi em nha, sư phụ phụ.

Lười xem tin nhắn trong nhóm, Ngụy Diệp ném điện thoại sang một bên, ngã đầu xuống ngủ. Chỉ là trong cơn mơ màng, cậu nghĩ thái độ của đối phương như vậy, làm sao cậu dám ảo tưởng? Cậu tự cho là đúng, khéo quá hóa vụng, còn tự nhiên lại khiến mẹ phiền lòng. Mười tên Quân gia thì chín tên khốn kiếp, còn một tên ít đi gây thù, quả nhiên cũng có một chút tốt đẹp.

(10 thằng Quân gia 9 thằng tra =))))))))))

Trước đêm Thất tịch một tuần, cuộc sống mỗi ngày của Ngụy Diệp chính là trò chuyện cùng mẹ, giúp mẹ việc nhà, khi login chỉ cầm cờ, rốt cục cũng đánh đến 2200, nhưng mà sau sự vui sướng vì thành công lại cảm thấy buồn chán. Buổi tối, cậu đi dạo không mục đích, cũng lười phản ứng lại trước tên husky ngu bị đồ đệ bám gấu gao kia.

Nhưng mà thật ra gần đây cậu trở thành bạn tốt với [Uông Đích Báo Ân], đương nhiên là cái acc [Diệp Tiểu Thư]... Hai kẻ nhàm chán mỗi ngày đều đi kiếm thành tựu, rốt cuộc muốn theo đuổi cái gì chứ!!

Hôm nay, [Uông Đích Báo Ân] không onl, Ngụy Diệp mở khung bạn tốt, Quân gia cũng không onl, nhưng Hoa Lạc lại đang cùng mọi người ồn ào trên kênh bang hội, quá phiền phức. Ngay khi Ngụy Diệp chuẩn bị đến Tề Vật Các chơi đùa, không ngờ trong bang hội lại âm ỉ lên.

[Bang hội] [Hoa Sơn Hỉ Dương Dương]: Quân Khuynh, tôi nói cho anh biết, đừng hòng làm nhiệm vụ đêm Thất tịch gì đó với em gái tôi, nghĩ cũng đừng có nghĩ!!

=====

Độc ca dễ thương quạ, Quân gia có đệ tử quên vợ kìa 21

Xì poi chương sau:

[Bang hội] [Tiểu Xuyên Tử]: Cung cấp đối tượng làm nhiệm vụ đêm Thất tịch, tất cả các phái, các loại hình. Một lần 5000, khuyến mãi tên tình nhân.

[Bang hội] [Cẩu Đản]: Tôi muốn một Pháo tỹ, tên hai chữ.

[Bang hội] [Tiểu Xuyên Tử]: Không có Pháo tỹ, chỉ còn một Pháo ca, miễn phí, có muốn không?

[Bang hội] [Cẩu Đản]: T-T Đồng ý.

Hãy đón xem chúng nó làm nhiệm vụ Thất Tịch như nào =))))))))))

Ps: Chương 20 rồi, còn mười mấy chương nữa là chia tay chúng nó rồi :’(

21. Chương 21

[Bang hội] Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: Quân Khuynh, tôi nói cho anh biết, đừng hòng làm nhiệm vụ đêm Thất tịch gì đó với em gái tôi, nghĩ cũng đừng có nghĩ!!

[Bang hội] Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: Tỷ thí thua anh ta là chuyện của anh, nhưng A Hoa, em mau nói cho anh biết rốt cuộc em đi cùng anh ta làm cái gì?

[Bang hội] Khí Trì Hoa: Anh, anh còn hỏi em à? Hai người dây dưa với nhau lâu như vậy, anh còn hỏi em làm cái gì?

[Bang hội] Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: Vậy em còn muốn làm nhiệm vụ đêm Thất tịch với anh ta làm gì?

[Bang hội] Khí Trì Hoa: Em chỉ muốn tìm một đại nam đẹp trai cùng làm nhiệm vụ đêm Thất tịch thôi, muốn đổi một cái nhẫn thuộc tính tốt!

[Bang hội] Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: Anh đây chẳng phải đại nam hay sao?

[Bang hội] Khí Trì Hoa: Anh không đẹp trai bằng Quân Khuynh đại thần, hơn nữa em không muốn trên nhẫn của em lại khắc cái tên ngu ngốc của anh.

[Bang hội] Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: ...

[Bang hội] Quân Khuynh: Hóa ra em còn nhớ rõ em thua tôi, A Lâm. Tôi còn tưởng rằng em logout xong sẽ chối bay luôn.

[Bang hội] Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: ... Mạng yếu quá, tôi out trước.

[Bang hội] Quân Khuynh: Em cùng tôi làm nhiệm vụ đêm Thất tịch, hoặc tôi sẽ đi làm cùng A Hoa, em chọn đi. Logout coi như cam chịu, chọn phương án 2.

[Bang hội] Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: Vào đội...

...

[Bang hội] Khí Trì Hoa: Chậc chậc, sớm ngoan như vậy chẳng phải tốt hơn sao? A, tớ phải đi đâu quyền rũ một đại nam lớn lên bình thường còn có tên hay bây giờ.

[Bang hội] Khu Cước Tú: Người khác không chê tên chúng ta kỳ quái đã là tốt lắm rồi, A Hoa.

[Bang hội] Đầu bóng loáng mù mắt chó: A Tú, tớ không chê cậu, đại sư đẹp trai đang chờ cậu nè

~[Bang hội] Khu Cước Tú: Tớ ghét bỏ cậu, cảm ơn.

[Bang hội] Khí Trì Hoa: Cậu nói xem trong bang hội chúng ta, tổng cộng các đại nam có thể login chỉ có Tiểu Diệp Tử, Quân gia, Pháo ca, Cầu Đản, anh tớ, Quân đại thần, người nào cũng không thể phá CP, muốn giết người sao? (CP = couple)

[Bang hội] Đầu bóng loáng mù mắt chó: Có phải cậu đã quên ai đó không...

[Bang hội] Đoạn Trường Thương: Có phải cậu đã quên ai đó không? Quân gia đẹp trai ngồi ngồi như thế này mà cậu không nhìn thấy sao?

[Bang hội] Khí Trì Hoa: Đầu có?

[Bang hội] Đoạn Trường Thương: Tớ đây!

[Bang hội] Khí Trì Hoa: A, cứ để tớ lên kênh thế giới tìm một người lạ đi.

[Bang hội] Đoạn Trường Thương: Địch!

Tiếp theo đây, chúng ta hãy xem thử bạn nhỏ Cầu Đản hoàn thành nhiệm vụ đêm Thất tịch thế nào đi.

Bước đầu tiên, tìm một người đồng ý cùng cậu ta làm nhiệm vụ đêm Thất tịch.

“A Hoa, Độc ca Định Quốc siêu đẹp trai cầu làm nhiệm vụ đêm Thất tịch~” Cầu Đản hô hoán trên YY.

“Không có hứng thú với đàn ông đã có chồng, cảm ơn.”

“A Tú, Độc ca Định Quốc siêu đẹp trai cầu làm nhiệm vụ đêm Thất tịch~”

“Không có hứng thú với Độc ca hờ dùi chẳng biết liêm sỉ, cảm ơn.”

“...” Cầu Đản trầm suy nghĩ một phen, lần này xong đời rồi, trong bang không có con gái, chẳng lẽ mình đây phải tìm một thằng đực rựa?

“Trường Thương, nhiệm vụ đêm Thất Tịch có người cùng làm chưa?”

“Chưa có, nhưng mà nếu thật sự không tìm được con gái thì tớ sẽ mở song song thêm một acc nhỏ nữa, có sẵn acc Quân nương đây rồi.”

Mục tiêu 1, thất bại.

“Tiểu Diệp Tử, nhiệm vụ đêm Thất tịch...” Còn chưa nói xong, cậu đã bị một sự áp lực kì quái đe dọa, dẫn đến cơ hội mở miệng cũng không có. A, tóc gáy dựng đứng hết cả lên rồi.

Mục tiêu 2, thất bại.

...

Sau một phen liên tục gặp phải khó khăn, trắc trở, Cầu Đản tuyệt vọng, chợt lúc này đây, kỳ tích bỗng xuất hiện.

[Bang hội] Tiểu Xuyên Tử: Cung cấp đối tượng làm nhiệm vụ đêm Thất tịch, tất cả các phái, các loại hình. Một lần 5000 vàng, khuyến mãi tên tình nhân.

[Bang hội] Cầu Đản: Tôi muốn một Pháo tỹ, tên hai chữ.

[Bang hội] Tiểu Xuyên Tử: Không có Pháo tỹ, chỉ còn một Pháo ca, miễn phí, có muốn không?

[Bang hội] Cầu Đản: T-T Đồng ý.

Quần chúng: Như vậy mà cũng được sao?! Pháo ca giỏi lắm!

Bước hai, kiên trì đợi đến lúc mở nhiệm vụ đêm Thất tịch, thuận tiện kéo cừu hận.

[Bang hội] Cầu Đản: A Tú, cậu thật sự muốn làm cùng sư muội sao? Nhìn yêu tăng tóc hồng kia có thấy áp lực lớn lắm không?...

[Bang hội] Cầu Đản: Trường Thương, cậu nói với tớ cậu mở hai acc gì đó, Pháo ca cũng rất đẹp trai nha, so với tớ còn...

[Bang hội] Cầu Đản: Tớ nói này...

Quần chúng: Cút!

Bước thứ ba, trong đêm Thất tịch, bị hãm hại vui vẻ lúc làm nhiệm vụ.

Đêm Thất tịch có một nhiệm vụ thế này, ở Vạn Hoa Cốc, trên Trích Tinh Lô cao cao, hai người cùng nhau nhảy xuống, trên người có buff sẽ không bị ngã chết, nhưng bị gió thổi bay đi. Yêu cầu mọi người trong vòng một phút phải tìm được NPC dưới lầu, nhưng mà rơi xuống rất dễ bị lạc đến nơi nào đó mình không biết! Hơn nữa, nếu vượt quá thời gian quy định sẽ thất bại. Kết quả là sao bạn nhỏ Cầu Đản có thể không xảy ra chuyện ngoài ý muốn được chứ?

Dù cho không nhảy cùng lúc được hay bị bay tới nơi kỳ quái, chỉ cần bò lại lên Trích Tinh Lô là được.

Pháo ca nhìn Độc ca lẳng lơ nhảy xuống một lần, rồi lại leo lên thang mây bò tới Trích Tinh Lô một lần, trong lòng xấu xa không muốn nói cho cậu biết thực ra chỉ cần nói chuyện với NPC dưới lầu là có thể truyền tống đến đỉnh. Thỉnh thoảng chọc tức người ta cũng không tệ, Pháo ca nhìn bóng dáng vừa ngã chết lần nữa kia, âm thầm nở nụ cười.

Hai người ngã chết rồi nhảy lại mất gần hai ngày, đám đồng bọn làm nhiệm vụ sau cũng cung cấp rất nhiều kinh nghiệm xương máu, Cầu Đản ngưỡng quá, trước đây cậu đi buff đoàn rất tốt, sao lại không thể nào qua được nhiệm vụ khó như này chứ! Làm xong rồi!!! Ở Dương Châu, cậu ngựa mặt lên trời huyết sáo dài, Cầu Đản sung sướng hò hét. Cái mạng trường cùi bắp này thật không thể chịu nổi mà! Mỗi lần đến bước then chốt thì lại lag, cậu còn thấy bức mình thay cho Pháo ca, làm thêm một tháng nữa, về nhà có thể thuyết phục mẹ cho ra ngoài thuê phòng!

Mà Pháo ca nhìn cái nhãn [Tiểu Xuyên Tử và Cầu Đản vĩnh kết đồng tâm] kia, trong lòng thỏa mãn vô cùng, đồng thời cũng tính toán nhiều hơn. Quảng cáo cho thuê nhà đã chuẩn bị tốt, lúc nào đối phương mới mắc câu? (mốt đại =)))

Khác với Cầu Đản cứ quẩn quít cái nhiệm vụ kia, nhiệm vụ của trạch nam Lý Cảnh Lâm được hoàn thành nhanh chóng và mạnh mẽ.

Khi làm nhiệm vụ nhảy xuống, trong hai người chỉ có một mình trạch nam mĩ mai, sao có thể dùng khinh công vậy? Khinh công của Vạn Hoa tốt hơn Thuần Dương rất nhiều, thế mà anh ta còn không biết xấu hổ, dám gọi chim ra (Khinh công của Vạn Hoa có thể tung ra còn chim to dưới móng!), sau đó giành được vật phẩm nhiệm vụ, hai người cứ tiếp tục làm nhiệm vụ dưới sự châm biếm của hắn.

Khi thấy bạn học Cầu Đản vẫn quẩn quít cùng cái nhiệm vụ nhảy núi vô nhân đạo kia, lần đầu tiên thất bại, Lý Cảnh Lâm vừa định mở kỹ thuật mĩ mai của mình, Quân Khuynh lại nhàn nhạt nói một câu, “Trước tiên cùng cười rồi hãy nhảy, không được cũng không sao”, rồi mau chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Ghét bỏ nhìn hai bóng hình, Lý Cảnh Lâm sinh hờn đối trước máy tính. Thấy hình tượng nhân vật quen thuộc kia, tâm tình sùng bái năm đó cũng chậm rãi nảy lên trong lòng, hừ, tên khốn kiếp.

Mà Ngụy Diệp không có việc gì làm, đành điều khiển Diệp Khanh nhảy ở sơn trang, nhảy, nhảy. Mẹ nó, Quân gia đứng ở phía sau từ lúc nào?

[Cận] Diệp Khanh: Tình cờ ghê?

[Cận] Diệp Khanh: Đồ đệ của anh đâu?

[Cận] Diệp Khanh: Ặc, có ở đó không thể?

[Cận] Quân Dạ: Có.

[Cận] Diệp Khanh: Hoa Lạc đâu?

[Cận] Quân Dạ: Không biết.

[Cận] Diệp Khanh: Không đi quan tâm đồ đệ của anh à?

Ngụy Diệp hỏi như vậy nhưng trong lòng đâu thêm quan tâm tới cô ta. Không ngờ câu trả lời của Quân Dạ lại khiến cậu sung sướng. Quân Dạ gõ hai chữ, phiền phức. Suy nghĩ một chút, Ngụy Diệp lại nói: Dù sao cũng là bạn học, như vậy không ổn đâu. Mà Quân Dạ trả lời càng thẳng thắn hơn: không quen.

Nói không quen mà còn dẫn người ta đi thẳng cấp thoải mái như vậy, thực sự là một tên đàn ông trắng hoa mà. Được rồi, thực ra Quân Dạ tìm người luyện thay cho cô ấy, nghĩ đến đây, cậu lại thấy anh ta có chút vô trách nhiệm, à, mừng quá đi. Nhưng mà mấy ngày này anh ta bận cái gì chứ?

[Cận] Diệp Khanh: Mấy ngày nay anh bận cái gì?

[Cận] Quân Dạ: Mấy ngày này là Thất tịch, cần mua vật phẩm gia tăng độ thiện cảm.

Ngụy Diệp bỗng dưng nhớ ra, người này bắt ngựa rất giỏi, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với loại người chơi chỉ biết bỏ tiền ra mua. Thấy bộ dạng này, có vẻ như mỗi ngày Quân gia đều luyện kỹ năng, không được, tưởng tượng tới tên khốn mặc tạp dề làm việc nhà, không dừng lại được 23333

[Cận] Diệp Khanh: Anh cần nguyên liệu sao?

[Cận] Quân Dạ: Acc còn thể lực không? Tôi tích trữ được rất nhiều nguyên liệu.

[Cận] Diệp Khanh: Tích trữ nhiều? Rốt cuộc tích trữ nguyên liệu gì mới có thể kiếm được lãi chứ?

[Cận] Quân Dạ: Ví dụ như, nhập hoa quế số lượng lớn thấp hơn giá thị trường, đến khi số lượng hoa quế trên sàn giao dịch không đủ, cậu có thể bán số lượng lớn với giá cao. Nhưng mà mỗi ngày đều phải quan sát kỹ giá cả, giá hoa quế ở server chúng ta bình thường là 14 vàng.

[Cận] Diệp Khanh: Gian thương! Mỗi ngày anh mất bao nhiêu thời gian?

[Cận] Quân Dạ: Có một plugin, trợ giúp giao dịch, chỉ mất 10 phút.

Cảm giác thật gian xảo. Ngụy Diệp tự hỏi mình, mỗi ngày cậu bận rộn tỷ thí ở Dương Châu đã đủ phiền phức, nếu như còn tốn tâm tư vào chuyện này, nhất định sẽ chết đó! Nhưng mà đây chính là sự khác biệt trong cuộc sống, đều học kinh tế tài chính, nhưng người ta học xong còn biết áp dụng để lũng đoạn thị trường, mình chỉ biết dùng tiền mua vàng.

[Cận] Diệp Khanh: Anh buôn bán có lãi nhiều không?

[Cận] Quân Dạ: Trầm sa huyền tỉnh

[Cận] Diệp Khanh: Mẹ nó!!

[Cận] Diệp Khanh: Sao anh có thể xảo quyết như vậy chứ? Anh bắt được Lí Phi Sa rồi, sao không làm thần binh?

[Cận] Quân Dạ: Không có sắt.

[Cận] Diệp Khanh: Vậy thì bao đi, bao vài tuần là được.

[Cận] Diệp Khanh: Chẳng lẽ anh ngại phiền phức sao?...

Thực sự là lười mắng người này. Ngụy Diệp vừa định gửi sắt và Huyền tỉnh lên kênh bạn tốt, nghe thấy người kia mắng mình xui xẻo không gặp được cục sắt to, nào ngờ thấy Quân Dạ cạ máu.

Có Đường Môn, Ngụy Diệp mau chóng chuẩn bị đấu võ, tập trung nhìn vào. Chính là cái tên lần trước, sao đi đâu cũng gặp được người này. Mau chóng cùng Quân gia đẩy ngã Đường Môn, Ngụy Diệp vừa định đánh chữ chữ đối phương một chút, không ngờ cậu và Quân gia đều chết.

Mẹ nó, Ngụy Diệp nhìn số người, đây là đủ một đoàn 25 người đi Đại Minh Cung sao?

[Cận] Đường Môn kia: Ngày hôm nay anh đây làm thần binh, vừa lúc đem mấy người đi tể máu cho Phượng Vĩ Thiên Cơ của anh.

Thảo nào, Ngụy Diệp nghĩ, muốn đẩy ngã Trang Hoa trong Thần Kiếm Chung quả thực cần đến một đoàn đủ 25 người, chắc là lần này không thành công rồi. Chờ chút, đâu thấy vũ khí của Đường Môn là thần binh đâu.

Ngụy Diệp nhìn vũ khí của đối phương, đâu phải thần binh, tên này điều! Cậu nhìn địa điểm một chút, nói về chuyện hồi sinh. Chat mật nói ra suy nghĩ của mình với Quân gia, hai người đồng thời chọn “sống lại về doanh địa” trên màn hình, nhìn mấy đệ tử thủ vệ Tàng Kiếm ở bên cạnh, mau chóng chạy về phía Nhị trang chủ, quả nhiên, đối phương đuổi theo.

Mau lên một chút cho mở cừu sát tao đi nha, Ngụy Diệp chờ, được rồi, Đường Môn đã mở cừu sát, đệ tử thủ vệ Tàng Kiếm thấy Diệp Khanh của Ngụy Diệp bị giết, lập tức tiến lên hỗ trợ, vài cái đã giết hết cả đoàn người.

He he, trước khi ngã xuống đất, Ngụy Diệp nghĩ, danh vọng cừu hận ở Tàng Kiếm Sơn Trang, tao thách mày làm được thần binh! Cứ ngồi ôm cục đá đen to dùng ấy mà phát ngốc đi!

=====

Gà vàng ngốc cũng có lúc thông minh =)))))))))))))

Chú thích:

Ở các map hòa bình như map phái, các thành chính, bắt cừu sát và giết người thì điểm sát khí (điểm PK) sẽ tăng lên. Mà đánh nhau gần NPC thủ vệ thì bọn thủ vệ sẽ xông lên đánh cái thằng đang hung hăng kia, độ thân thiện giảm, đạt đến danh vọng cừu hận thì thấy tên NPC đỏ luôn, gặp nhau là bị đập =)) Mà Tàng Kiếm Sơn Trang là nơi sản xuất thần binh, cần cục Trầm Sa với nguyên liệu gì gì đó rồi qua TK làm thần binh, mà bị cừu hận thì khỏi qua ha =))

Phượng Vĩ Thiên Cơ – Thần binh 9x Kinh Vũ (phải)

thc3b4i-sc6a1n-ne1bb8f-phc6b0e1bba3ng-vc4a9

Khinh công Vạn Hoa lúc bay sẽ vẽ ra chym to :3

005Kf1pNjw1emjzmqw0oqj318g0p0qbv

22. Chương 22

Tên này thật phiền phức! Ngụy Diệp nhìn cái tên Đường Môn kia rải đầy đất, thực sự làm tập thể Pháo ca, Pháo tử mất mặt mà. Nhưng mà Ngụy Diệp rất thông cảm cho tâm trạng của hắn, dù sao cái cục đá đen trong túi kia biết phải làm sao bây giờ ~ Thật vất vả mới kiếm được nó, phải làm sao đây~ Dù cho hắn đem hợp thành thì trong túi vẫn là cục Trầm Sa, ngấm lại mới thấy hắn thích mắng thì mắng, gia len lên cười nhạo là được rồi.

“A, không ngờ anh treo trên YY!” Ngụy Diệp vừa mới thu nhỏ màn hình đã thấy ID quen thuộc trong YY.

“Ừ, chào buổi sáng.”

“Đã không còn sáng, hỏa lực của đối phương mạnh quá.” Ngụy Diệp nhìn danh sách nick đỏ, “Chúng ta có nên làm thế này không, anh đứng lên trước mở Sơn, mở Hồ hấp dẫn chút hỏa lực, sau đó tôi lại đánh Phong xa.”

“Được, cậu đếm, một... hai... ba.”

“1, 2, 3, đứng. He he, số người get. A, lại ngã rồi.” Ngụy Diệp cùng Quân gia nằm hàng ngang, “Có muốn làm lần nữa không? Nhiều khí thuần như vậy, quên đi, cứ nằm đi, ai nha, nhìn thằng kia thấy sướng quá.”

“Ừ, Diệp Tử làm tốt lắm.”

“He he, cũng không xem lại đây là ai. Mấy ngày nay ở nhà thế nào, không gặp anh, bạn dẫn đồ đệ sao?”

“Rất nhớ cậu.”

“Khụ khụ khụ!!!”

“Đúng là con gà ngốc, trêu cậu thôi, cậu thì sao?”

Bánh rán rau & mì nước cũ

Bánh rán rau & mì nước cũ

“Ờ mờ anh! Mấy ngày này rất thư thái. Tôi đi ăn cá chiên bơ tỏi ở phố Nam, bánh rán rau ở cầu Bắc, mì nước cũ ở khu Tây, gà chiên ngũ vị hương ở thành Đông, ăn ngon lắm...”

“Ừ, nghe thôi đã biết là ngon rồi.”

“Tôi còn quay về trường cấp ba thăm thầy giáo, còn đi trèo suối Thải Thạch...”

Hai người một hỏi một đáp, Ngụy Diệp nhìn không được cứ lải nhải mãi với Quân gia, không biết vì sao, đối với Quân gia trong máy tính, cậu thấy thoải mái hơn với Cố Ân Sính nhiều, chắc là không bị áp lực chênh lệch chiều cao, không bị nhìn từ trên xuống? Cũng có thể là do không nhìn thấy ánh mắt đối phương nên không xấu hổ, không nhìn thấy sẽ không bị đỏ mặt, tim đập nhanh, không bị ánh mắt cực nóng kia nhìn chăm chú chèn ép, ngược lại càng dễ bình tĩnh hơn, đầu óc không cần lúc nào cũng phải căng ra.

He he, rốt cuộc Ngụy Diệp cũng lải nhải xong về cuộc sống nghỉ hè muôn màu muôn vẻ của mình, Quân Dạ nói anh đi lấy cốc nước, Ngụy Diệp mới nhìn lại màn hình, Pháo ca kia vẫn còn đang mắng, thật quá kiên trì. Nhưng mà bạn cùng đội của hắn đã rời khỏi rồi, cậu quyết đoán đứng dậy! Tốt, số người get tăng.

Thần Hành về thành chính, Ngụy Diệp vừa định đi thi Hương, Lưu Nguyệt lại gửi tới lời xin vào đội.

[Đội] Hồ Nhan Lưu Nguyệt: A Khanh, người ta có chuyện muốn hỏi cậu.

[Đội] Diệp Khanh: Có việc gì thế bác gái?

[Đội] Hồ Nhan Lưu Nguyệt: Cậu làm nhiệm vụ đêm Thất Tịch chưa?

[Đội] Diệp Khanh: Á, chưa làm.

[Đội] Hồ Nhan Lưu Nguyệt: Vậy cậu thấy tôi thế nào? Tôi thiếu người làm nhiệm vụ cùng.

[Đội] Diệp Khanh: Á, vậy không tốt đâu, tùy tiện tìm trong danh sách hảo hữu đi.

[Đội] Hồ Nhan Lưu Nguyệt: Thế nên tôi mới đang tìm cậu nè, dù sao cậu cũng không làm, cậu đâu có tình duyên gì.

[Đội] Hồ Nhan Lưu Nguyệt: Coi như giúp tôi đi, A Khanh.

Ngụy Diệp tập trung nhìn, nói thế chẳng phải tôi đây đường đường là Tàng Kiếm nhị thiếu mà không ai yêu sao, không được, tình cảnh này nhất định phải chống đỡ tới cùng.

[Đội] Diệp Khanh: Tôi cũng có một em gái rất tốt mà!

[Đội] Hồ Nhan Lưu Nguyệt: →→ Where?

[Đội] Diệp Khanh: [Uông Đích Báo Ân]

[Đội] Quân Dạ: [Uông Đích Báo Ân]

[Đội] Hồ Nhan Lưu Nguyệt: WTF, A Khanh, cậu lén lút cấu kết với đàn bà sau lưng người ta hu hu hu.

[Đội] Diệp Khanh: Tôi không có quan hệ gì với cậu hết, cảm ơn.

Ngụy Diệp thấy cuối cùng cũng từ chối được bác gái, nhưng mà lần này đâm lao phải theo lao. Mẹ nó! Không ngờ tên khốn vẫn còn nhớ hồi trước mình bảo mình thích Uông Đích Báo Ân. Lẽ nào phải thực sự nhờ cô ta tới làm nhiệm vụ đêm Thất Tịch cùng mình sao? Nhưng mà cô ta không biết acc này, nếu như nói cho cô ta [Diệp Khanh] chính là [Diệp tiểu thư], liệu có bị coi là bệnh tâm thần không... Mình quấy rầy người ta trước, xong lại thành thằng nhân yêu thần kinh... OTZ

Biết làm sao bây giờ, Ngụy Diệp có cảm giác làm cũng chết mà không làm cũng chết.

[Đội] Quân Dạ: Đội trưởng.

[Đội] Diệp Khanh: Cho anh rồi.

[Uông Đích Báo Ân] gia nhập đội.

[Đội] Diệp Khanh: !!

[Đội] Hồ Nhan Lưu Nguyệt: Tới thật đúng lúc, đây là tình duyên của A Khanh sao?

[Đội] Ưông Đích Báo Ân: Gà ngốc, tên Độc tử lẳng lơ này chính là thằng đồng đội 33 rất sắc bén mà cậu kể sao?

[Hồ Nhan Lưu Nguyệt] rời khỏi đội.

[Đội] Diệp Khanh: Á, xin chào.

[Đội] Ưông Đích Báo Ân: Diệp tiểu thư, xin chào.

[Đội] Diệp Khanh: !!!

Không phải chứ, Ngụy Diệp kinh ngạc, làm sao cô ta biết mình chính là Diệp tiểu thư, không đúng, làm sao cô ta biết Diệp tiểu thư chính là mình, mình đâu có làm lộ cái gì, không hổ là xuất thân từ Đông Đô, có huyết thống thần thám! (Thiên Sách Phủ ở Đông Đô)

[Đội] Diệp Khanh: Làm sao cậu biết?

[Đội] Ưông Đích Báo Ân: Thay nhau login logout nhanh, hơn nữa con gà ngốc như thế chỉ có mình cậu thôi.

[Đội] Diệp Khanh: TAT

[Đội] Ưông Đích Báo Ân: Cho tôi đội trưởng.

[Đội] Diệp Khanh: A 0

[Quân Dạ] rời khỏi đội.

[Đội] Diệp Khanh: Cậu đá anh ta??

[Đội] Ưông Đích Báo Ân: Acc bên đó không có ai.

Đúng là một lúc rồi không thấy tên khốn nói gì, Ngụy Diệp nghĩ vậy, trong đầu luôn tự hỏi có nên mới [Ưông Đích Báo Ân] làm nhiệm vụ Thất tịch hay không? Đây chính là Quân nương đó. Quân nương hàng thật giá thật, cậu còn do dự cái gì? Chỉ cần 998 là có thể mang Quân nương về nhà! Chẳng lẽ phải tranh Quân gia với Hoa Lạc sao? Chỉ một nhiệm vụ thôi, không cần đến mức đó...

[Đội] Diệp Khanh: Làm nhiệm vụ đêm Thất tịch không?

[Đội] Ưông Đích Báo Ân: Nếu là Diệp tiểu thư thì tôi còn có thể miễn cưỡng, acc này thì quên đi.

[Đội] Diệp Khanh: Vì sao, rõ ràng đều là acc của tôi.

[Đội] Ưông Đích Báo Ân: Đại nam trông quá ngu.

[Đội] Diệp Khanh: Cậu giỏi!

Đại Tàng Kiếm của tôi ngu ở chỗ nào chứ? Tức đến bốc khói, Ngụy Diệp vừa định mở nhóm ra kêu gào một phen, đột nhiên thấy ảnh chụp của Hoa Lạc.

Chỉ vì một người mà say đắm – Hoa Lạc : Cũng được đó, các cậu cũng phải đăng ảnh lên cho tôi xem [Hình ảnh]

Rất đẹp nha, Ngụy Diệp nhìn ảnh của Hoa Lạc, tuy rằng ảnh này có thể thấy được cô ấy dùng 360 trong truyền thuyết, nhưng mà đường nét không tệ. Ngụy Diệp tưởng tượng cô gái này nếu không phải đang nghiêng mặt 45 độ, đen thêm một chút thì nhìn rất quen. Đúng nha, đó chẳng phải cô gái hồi trước hồi server của Cố Ân Sính sao? Chính cậu còn cảm thán sao lại có cô gái thích Cố Ân Sính tới mức tìm server. Không ngờ cô ấy thật sự bám theo tới trò chơi.

Cô em, hẹn gặp hàng ngày – Đại Bảo : Chảy nước miếng.

Quần áo của tôi rất nhiều vải – Cầu Đản : Tim đập thật nhanh.

Quần áo của tôi rất nhiều vải – Cầu Đản : %***#; *%: *;

Tớ có thể đọc hết cái này – A Hoa : Cầu Đản làm sao thế, đúng là một cô gái xinh đẹp!

Bạn không tìm được mặt tôi–A Tú : Khăng định là bị Pháo ca lừa về giáo dục rồi, đúng là một cô gái xinh đẹp!

Cô em, hẹn gặp hàng ngày – Đại Bảo : Cậu thích tên Quân gia hử nút kia làm cái gì, cậu thấy đó, ngay cả đứng anh ta cũng lười, cái gì mà Quân gia, Quân gia, theo tớ đi, tớ bao cậu Trần Sa.

Chỉ vì một người mà say đắm – Hoa Lạc : Không cần~ Người ta chỉ thích anh ấy thôi, người ấy thật sự rất đẹp trai, thông minh, học cũng rất giỏi~ Nghe nói nghỉ hè anh ấy còn giúp việc kinh doanh trong nhà!

Tớ có thể đọc hết cái này – A Hoa : Cầu ảnh của Quân gia đẹp trai!

Chỉ vì một người mà say đắm – Hoa Lạc : Tôi không dám đâu, lần trước có một nữ sinh chụp lên ảnh của sư phụ bị phát hiện, giờ bị tẩy chay rồi.

Bạn không tìm được mặt tôi–A Tú : Thật là, đều là bạn học với nhau, sao lại đến mức thế?

Quần áo của tôi rất nhiều vải – Cầu Đản : Thật đáng sợ, gần đây tớ cũng có cảm giác có người chụp ảnh mình! Nhưng mà tớ nghĩ A Tú tương đối đẹp.

Bạn không tìm được mặt tôi–A Tú : Cảm ơn cậu, chúc cậu cùng “thằng cha si tình” theo dõi chụp ảnh cậu trăm năm hòa hợp.

Chỉ vì một người mà say đắm – Hoa Lạc : Cầu ảnh của chị A Tú!

Nữ sinh lần trước chụp ảnh tên khốn... bị cô lập sao? Không đến thế chứ, Ngụy Diệp nghĩ, tuy rằng hình như bọn con gái vẫn hay chụp... Ặc, nhưng tên khốn có biết không nhỉ, rõ ràng nếu không phải vì làm bằng chứng, cô gái kia sẽ không nói ra. Nhắc đến điểm này, tên đó cũng dịu dàng một cách kỳ quái đấy chứ?

Được rồi, Ngụy Diệp chợt nhớ ra hôm qua nhìn thấy một topic kỹ thuật rất tuyệt còn chưa viết xong, không biết giờ đã viết xong chưa. Mở tab baidu ra, Ngụy Diệp tìm Kiếm Tam, hôm qua cậu đọc quá high, quên mất không lưu trang lại, chờ một chút, đây là cái gì?

Ngụy Diệp có chút khiếp sợ nhìn bức ảnh H của Hoa ca và đạo trưởng, đây là tranh gì chứ?... Ngụy Diệp trải qua nỗi sợ hãi, nhấn vào bài post, trước đây cậu cũng thấy đám con gái dùng mọi cảnh chụp những tấm ảnh H như vậy, tư thế cũng mát mẻ như thế... Giờ thì càng ngày càng cao siêu... Mẹ nó, thế mà không bị report?

Không ngờ đó là một câu chuyện tình cảm rất dài... Ngụy Diệp ôm cảm giác kỳ quái đọc tiếp, tình cờ gặp gỡ, yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, Hoa ca sống chết đuổi theo be be, rõ ràng đạo trưởng be be cũng có tình cảm với Hoa ca, nhưng cổ kỳ tình yêu nam nam sẽ ảnh hưởng đến tính nghĩa thầy trò, đành dè nén tình cảm của mình. Không biết vì sao, khi nhìn đạo trưởng be be đau khổ, dẫu biết đây chỉ là một câu chuyện ấu trĩ, nhưng Ngụy Diệp vẫn thấy đồng cảm, trông cảnh Hoa ca vui đùa cùng đám con gái, đạo trưởng đau lòng, cậu cũng đau lòng.

Ngụy Diệp thấu hiểu tâm trạng này, một người đáng ghét thẳng tiến hùng hục vào thế giới của mình, cả ngày cứ nói chuyện mập mờ, làm một ít chuyện mập mờ, thái độ từ chối rõ ràng như vậy nhưng vẫn đối xử với mình rất tốt, có một người xuất sắc như vậy luôn luôn ở bên mình, lòng cậu cũng không phải sắt đá, sao có thể không rung động?

Nhưng mà thế giới của cậu không thể cởi mở như anh ta, mẹ cậu cùng gia đình cũng đủ khiến cậu phải rời xa anh. Không phải không thích, mà là dù có thích, anh cũng phải điều cậu cần nhất trên thế giới này... Thấy giọt nước mắt vương trên mặt đạo trưởng, Ngụy Diệp cũng cay mắt giống như đạo trưởng trên màn hình. Thực sự bị đâm đúng chỗ đau rồi, Ngụy Diệp tự chế giễu mình.

Đau đến biết bao khi thích mà không dám nói, đạo trưởng nhu nhược, e sợ ánh mắt người đời, thực sự giống y hệt cậu.

=====

Ảnh H của Hoa ca và đạo trưởng be be => Click ==))

Tới đây chắc ai cũng biết Ưng Đích Báo Ân là ai rồi phở hôn :”>

23. Chương 23

Kết quả là tối hôm đó, Ngụy Diệp ngủ không ngon giấc, tới gần sáng mới mơ màng đi vào giấc ngủ, trong cơn mơ còn tràn đầy những cảnh tượng kỳ quái.

Đầu tiên là cậu mơ thấy Cố Ân Sính là một cô gái chân dài, sống chết theo đuổi người ta, đáng tiếc người ta chê cậu lùn, sau đó vất vả lắm mới không ghét bỏ nữa, mẹ cậu lại lo lắng nhà gái quá cao, không đồng ý cho họ ở bên nhau. Cuối cùng, hai bên ba mẹ đều đồng ý, đến khi có thể đăng kí kết hôn, bà cô ở cục dân chính nói Cố Ân Sính là đàn ông, Ngụy Diệp cũng là đàn ông, không thể kết hôn.

Trong lòng Ngụy Diệp cuống lên, tôi là đàn ông, anh ấy cũng là đàn ông, vậy thì sao, sao lại không thể kết hôn? Việc cưới hỏi tôi đã chuẩn bị đủ rồi, mời hết bạn bè bà con rồi, phòng tân hôn cũng lo liệu xong rồi, chỉ chờ chủ rể rước cô dâu về. Trách nam Lý Cảnh Lâm xuất hiện, nói rằng, Tiểu Diệp Tử, nha môn không đồng ý đâu, hay là thế này, cậu mặc đồ cưới của cô dâu vào, trùm khăn voan, khỏi sợ bộ khoải bất cậu.

Sau đó Ngụy Diệp mặc đồ cưới, trùm khăn voan hồng thật, bị Cố Ân Sính cưới về nhà. Qua tấm khăn mỏng màu hồng, Ngụy Diệp còn chưa kịp nói gì đã bị Cố Ân Sính đẩy ngã xuống trong phòng tân hôn.

Sau đó? Sau đó, Ngụy Diệp mặt đỏ, tim đập, tỉnh lại trong ướt át.

A, A Hoa đáng ghét, Ngụy Diệp thầm nghĩ, nếu không phải bị A Hoa dụ dỗ đọc cái trang đồng nhân văn BL kia, cậu cũng không đến mức nằm mơ thấy rõ ràng như vậy! Quả thực không cho người ta sống mà! Được rồi, còn tại bài post hôm qua nữa...

A, phiền quá đi, Ngụy Diệp không thể nào tin tưởng, mỗi khi nhắm mắt lại, trong đầu cậu lại hiện lên cơ ngực cực nóng của Cố Ân Sính! Trước đây cậu chưa bao giờ nghĩ mình là một gay ẩn, sao cậu lại có thể tưởng tượng ra cái kia của tên khốn, còn có cảm giác vật đó ma sát trên đùi...

Xong đời rồi, Ngụy Diệp đen mặt nghiêm khắc nhìn bé Ngụy Diệp đang rục rịch.

Rốt cuộc cũng đợi đến khi dục vọng được dẹp yên, Ngụy Diệp mới đứng dậy khỏi giường, đơn giản giặt sạch quần lót và áo ngủ, làm một ít bánh bao cho mẹ ăn sáng. Nuốt vài miếng xuống, cậu quyết định hôm nay không lên mạng. Nhưng không lên mạng lại chẳng biết phải làm gì, hơn nữa trốn tránh như vậy có được không? Ngụy Diệp nhàm chán đi xe trên đường, ánh nắng mùa hè dù cho xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp lá cây vẫn làm người ta nóng như thiêu đốt.

Khi chờ đèn giao thông, Ngụy Diệp bị nhét quảng cáo vào tay. Vô sinh, mang thai ngoài ý muốn, lái xe, lẩu... Lái xe?

Cuối cùng, Ngụy Diệp quyết định đăng kí một khóa học lái xe. Đáng tiếc là Ngụy Diệp có thiên phú dị bẩm, học khóa học cấp tốc còn học xong nhanh hơn, chẳng hề có tác dụng di dời sự chú ý như cậu tưởng, trái lại còn vì không được ở bên người ta mà sinh ra nhớ nhung Cố Ân Sính.

Ngụy Diệp nghĩ mình đúng là không có tự trọng, càng cố gắng kiềm nén không nhớ đến Cố Ân Sính lại càng nhớ anh ta. Cuối cùng cậu còn kệp ảnh của tên khốn kia vào sách, càng nhắc nhở bản thân không được thích anh ta lại càng cảm thấy rất thích. Loại cảm giác này càng ngày càng rõ ràng, khiến cậu không nhìn được tưởng tượng đến cuộc sống hai người ở bên nhau trong tương lai.

Thực ra đối phương chẳng có ý gì, được rồi, ngoại trừ mấy tiếng điện thoại an ủi kia, dù sao một tuần liền Ngụy Diệp không lên mạng, tuy rằng mấy đứa trong nhóm biết cậu đang học lái xe, nhưng Cố Ân Sính vẫn gọi điện thoại tới rất nhiều. Cậu cảm thấy rất vui vẻ, không kiềm chế được mà nói chuyện nhiều hơn, đối phương cũng rất kiên trì nghe cậu nói, đến khi nhìn lại thời gian, 1 tiếng 3 phút, lần đầu tiên Ngụy Diệp phát hiện ra mình là đồ lắm mồm. Được rồi, chỉ cần nghe được thanh âm của Cố Ân Sính, cậu đã thỏa mãn.

Kéo cái hành lí ít ỏi của mình về nhà, Ngụy Diệp phải cảm thán, cậu rất nhớ món mì của mẹ!

Ăn xong cơm, Ngụy Diệp mới kích động mở máy tính, hưng phấn vô cùng giống như cái người chạy trốn trước kia không phải là cậu vậy, rõ ràng mới chỉ hơn mười ngày không thấy anh ta thôi mà. Được rồi, Ngụy Diệp suy nghĩ, nhiệm vụ đêm Thất tịch chắc đã kết thúc rồi?

[Bang][Khí Trì Hoa]: Tiểu Diệp Tử, cuối cùng cậu cũng về rồi!!

[Bang][Khu Cước Tú]: Có cần phải tình cờ thế không? Trở về đúng ngày cuối cùng của nhiệm vụ Thất tịch, mau tới Thành Đô xem tôi bắn Thẻ non hẹn biển cho sư muội nè.

[Bang][Diệp Khanh]: Không phải chứ, các cậu yêu nhau thật à? Chúc các cậu hạnh phúc.

[Bang][Khu Cước Tú]: Ha ha.

[Bang][Cẩu Đản]: Các cậu nói xem tớ nên bắn cho Pháo ca ở chỗ nào?

[Bang][Diệp Khanh]: Không phải chứ, hai người các cậu cuối cùng cũng yêu nhau rồi!

[Bang][Cẩu Đản]: Cái gì mà yêu nhau, chỉ là đánh cược thua mà thôi. Đồ đáng ghét kia, mau nói xem anh thích bắn đồ nào?

[Bang][Tiểu Xuyên Tử]: Trước mặt Đường lão thái ở Đường Môn thì sao? (Đường lão thái hình như là người đứng đầu Đường Gia Bảo)

[Bang][Cẩu Đản]: Đây là anh nói nhá.

[Bang][Khu Cước Tú]: Địch, đây chính là tiết mục ra mắt nhà chồng sao, chúc mừng Cẩu Đản.

[Bang][Khí Trì Hoa]: Pháo ca, tớ rất hâm mộ cậu!

Ngụy Diệp mở [Bang hội] ra xem, Quân Dạ đang ở đâu? Ặc, sao anh ta lại chạy tới Thương Sơn Nhĩ Hải? Không biết rốt cuộc anh ta có làm nhiệm vụ Thất Tịch hay không? Nhưng mà hôm nay là ngày cuối cùng rồi, chắc chắn anh ta đã làm. Được rồi, hôm nay đi bắt ngựa. Vừa mới tự hỏi tự thay Quân gia trả lời, Ngụy Diệp vô thức nhìn thoáng qua, vị trí của cô em Hoa Lạc cũng là Thương Sơn Nhĩ Hải.

Chắc không phải vì tới tuổi Hồ Diệp bắn Thẻ non hẹn biển chứ? Nào ngờ Ngụy Diệp vừa cảm thán xong, trên kênh hiện lên: Giang hồ khoái mã phi báo! Nữ hiệp “Hoa Lạc Vô Thanh” sử dụng [Thẻ non hẹn biển] trong truyền thuyết với hiệp sĩ “Quân Dạ” ở Thương Sơn Nhĩ Hải! Tuyên cáo thiên hạ: “Hoa Lạc Vô Thanh” ái mộ “Quân Dạ”...

Ngụy Diệp: ...

Khụ khụ, xem ra mình đúng là miệng quạ đen. Quên đi, Ngụy Diệp lười nhìn màn hình, mở acc Diệp tiểu thư login.

Trước cửa Thành Đô, Ngụy Diệp điều khiển Diệp tiểu thư sôi nổi đi lại, không ngờ thấy được người quen.

[Cận][Uông Đích Báo Ân]: Cầu một Nhị tiểu thư làm nhiệm vụ đêm Thất tịch.

A, Ngụy Diệp thấy cô ấy gọi nửa ngày rồi mà vẫn còn gọi, nhất thời không hiểu sao lại gia nhập đội.

[Đội][Diệp tiểu thư]: Không ghét acc này sao?

Không ngờ dường như Uông Đích Báo Ân mừng quá quên cả việc cô ấy rất ghét acc Nhị thiếu Tàng Kiếm của Ngụy Diệp, vô cùng sung sướng.

[Đội][Uông Đích Báo Ân]: Cậu không chê tôi là được rồi.

[Đội][Diệp tiểu thư]: Quân nương, sao tôi chê được.

[Đội][Uông Đích Báo Ân]: Quả nhiên là Quân nương thì đơn giản hơn nhiều.

[Đội][Diệp tiểu thư]: ??

[Đội][Uông Đích Báo Ân]: Không có gì, thần hành đến Thuần Dương.

Rất nhanh, hai người đã cày độ thiện cảm đến ba trái tim, bắt đầu làm nhiệm vụ. Ngụy Diệp thấy hai người cứ cùng một chỗ rồi lại thần hành đi khắp nơi rồi lại dùng khinh công chạy, sau đó khi chờ thần hành CD, hai người dừng lại nói chuyện.

(Mức độ thiện cảm giữa 2 nhân vật trong game tính bằng trái tim. Tặng quà cho nhau, bắn pháo cho nhau, đi đâu cũng có nhau thì tăng độ thiện cảm)

[Đội][Diệp tiểu thư]: Vì sao phải tìm một acc nữ để làm nhiệm vụ? Một acc nam không được sao?

[Đội][Uông Đích Báo Ân]: Cảm giác không giống.

[Đội][Diệp tiểu thư]: Có gì không giống, hơn nữa acc nữ đều đi tìm acc nam mà.

[Đội][Uông Đích Báo Ân]: Không có bạn gái, cũng không muốn có tình yêu chóng vánh, có lẽ còn đang chờ mong một tình yêu chân thành từ trên trời rơi xuống.

[Đội][Uông Đích Báo Ân]: Còn cậu, cậu thích ai hay sao mà cứ chờ người ta mãi thế?

[Đội][Diệp tiểu thư]: Đâu có! Tôi chỉ là bận...

[Đội][Uông Đích Báo Ân]: Hôm nay là ngày cuối cùng rồi, cứ tùy tiện tìm một cô gái đi.

[Đội][Diệp tiểu thư]: Cảm giác không giống được chưa!!

[Đội][Uông Đích Báo Ân]: Đó chính là đang yêu ai rồi.

[Đội][Diệp tiểu thư]: Người tôi thích đã ôm bảo bối trong ngực rồi, chỉ vài phút là quên bống người ta. Được rồi, thực ra chúng tôi cũng không hứa hẹn gì với nhau, ngay cả câu thích cũng chưa từng nói.

[Đội][Uông Đích Báo Ân]: Hả?

[Đội][Diệp tiểu thư]: Chỉ là một câu chuyện đáng khinh bỉ về người cứ dây dưa rồi lại không dây dưa với tôi.

[Đội][Uông Đích Báo Ân]: Vậy cậu đúng là không xong rồi, có gì mà không dám, hỏi thẳng khó thế sao? Nói không chừng anh ta đang chờ cậu nói.

Quả nhiên đã bị nhìn thấu. Ngụy Diệp yên lặng nhìn chữ “anh ta” mà Uông Đích Báo Ân gửi trên màn hình, cậu vẫn muốn nói hết một lần, dù sao cậu cũng nhìn đến ghen lòng rồi, sợ rằng chỉ có trước mặt một người xa lạ, cậu mới có thể nói hết thành lời.

[Đội][Diệp tiểu thư]: Có thể sau này tôi cũng không gặp được người nào như vậy nữa, người tôi ngưỡng mộ trong lòng, khiến tôi rung động, nhưng còn có cách nào khác sao? Tuổi chúng tôi còn quá nhỏ, tương lai còn dài như vậy, nào ai biết chính xác được. Nói ra lời yêu thì sao? Hai người đều bị vạ lây, chỉ là hạnh phúc ngắn ngủi, phù dung sớm nở tối tàn mà thôi.

[Đội][Diệp tiểu thư]: Tôi sợ đến cuối cùng, hai bên đều đau khổ, cũng sợ bị từ chối, sợ ngay cả bạn bè cũng không làm được, sợ sau này anh ấy sẽ hận tôi.

[Đội][Uông Đích Báo Ân]: Hóa ra em cũng nghĩ như vậy, Diệp Tử.

[Quân Dạ] gia nhập đội.

[Uông Đích Báo Ân] rời khỏi đội.

Hào hữu Uông Đích Báo Ân logout.

Trong lòng Ngụy Diệp nảy ra một ý tưởng kinh khủng, mẹ nó!!! Cậu mau chóng hồi tưởng lại quá trình quen biết Uông Đích Báo Ân và Quân Dạ một chút, có vẻ như ngày thứ hai cậu quấy rối Uông Đích Báo Ân, Quân Dạ hay chính là Cố Ân Sính đã tìm tới cửa rồi...

WTF, Ngụy Diệp vừa tức vừa buồn cười, thảo nào thời gian Uông Đích Báo Ân đều trùng khớp như vậy, đúng vào lúc tâm trạng của cậu không tốt. Tuy rằng hành động này của Cố Ân Sính khiến cậu thấy rất sốc, rất cảm động, nhưng rốt cuộc anh ta đã nhớ thương cậu bao lâu rồi!!! Cái cảm giác ôm cây đợi thỏ này thực sự khiến cậu khó chịu!!!!

Cảm giác không xoay mấy chục cái Phong lai thì không được!

Chẳng nói chẳng rằng, Ngụy Diệp điều khiển Diệp tiểu thư thần hành tới chỗ Quân Dạ đứng, vừa vịn vào Thương Sơn Nhĩ Hải thì tự động mở đồ, rồi đội, mở Phong xa! Mục tiêu xoay chết con husky kia!

Đánh chết Quân Dạ đến 4, 5 lần, đánh đến mức em gái Hoa Lạc kêu gọi đầu hàng, chạy tới thêm máu cho Quân Dạ, nhưng mà con husky ngu kia biết đây là để Ngụy Diệp trút giận, một câu cũng không nói, cũng không hề phản kháng, dù sao Diệp Tử thích là được.

Giết đến thỏa mãn xong, Ngụy Diệp đổi thành acc Diệp Khanh, tin nhắn riêng của Quân Dạ cứ nhắn tới.

[Quân Dạ] nói thầm với bạn: Mặc kệ người khác nghĩ gì, tình cảm của anh với em đều nghiêm túc.

[Quân Dạ] nói thầm với bạn: Không phải anh cố ý muốn lừa em, anh chỉ không muốn dọa em sợ.

[Quân Dạ] nói thầm với bạn: Chúng ta thử một lần có được không, anh tin chúng ta sẽ làm được.

Trầm mặc hồi lâu, Ngụy Diệp kiểm chế tâm tình kích động, tay run rẩy gõ trả lời.

Bạn nói với [Quân Dạ]: Được.

Bạn nói với [Quân Dạ]: Anh phải đối xử tốt với em, nếu không em xoay chết anh!

Giang hồ khoái mã phi báo! Hiệp sĩ “Quân Dạ” sử dụng [Thẻ non hẹn biển] trong truyền thuyết với hiệp sĩ “Diệp Khanh” ở Thương Sơn Nhĩ Hải! Tuyên cáo thiên hạ: “Quân Dạ” ái mộ “Diệp Khanh”..., trời chẳng già thì yêu chẳng dứt, đất không nứt thì tình không tan, biển không cạn lòng mãi quấn quít, đá không nứt ý mãi trường tồn. Mặc đời lắm gian nguy, nguyện một lòng son sắt. Dệt mây làm lời thề, lấp ngân hà làm lời hẹn ước, nhờ sao trời bày tỏ, bắc cầu Ô Thước để gặp nhau. Hai ta chung một ý, cùng ngao du giang hồ! Các vị hiệp sĩ mau chóng đến Thương Sơn Nhĩ Hải để chứng kiến cho lời hẹn thề rung động đất trời, quấy thần khiếp sợ này!

=====

Tìm hoài không thấy tấm nào Sách Tàng bản Thẻ non ==)) Thím nào có quảng link cho tui làm minh họa với ==))

2014-12-03_21-38-52-000

Thẻ non hẹn biển ở Thương Sơn Nhĩ Hải

Cái câu bên mình nó là như vậy ==))

Untitled

24. Chương 24

[Bang][Đoạn Trường Thương]: What? Tổ không nhìn lầm chứ...

[Bang][Cẩu Đản]: Nhìn lầm cái gì?

[Bang][Đoạn Trường Thương]: Thông báo vừa rồi trên kênh thể giới, Quân gia bắn Thẻ non hẹn biển cho gà vàng...

[Bang][Khí Trì Hoa]: Yoooooo

~[Bang][Khu Cước Tú]: Ai u, cuối cùng cũng yêu nhau rồi

~[Bang][Hoa Lạc Vô Thanh]: [Hoa Lạc Vô Thanh] logout.

[Bang][Cẩu Đản]: Yooooooo~ Em gái Hoa Lạc không sao chứ?

[Bang][Tiểu Xuyên Tử]: Có thời gian lo lắng chỉ con gái thì lo bắn Thẻ non hẹn biển đi.

[Bang][Cẩu Đản]: Sao anh cứ thích mấy thứ con gái thích thế, được được được, bắn cho anh, tự mình chơi đi. Tôi còn chưa làm đại chiến đâu.

Giang hồ khoái mã phi báo! Hiệp sĩ “Cẩu Đản” sử dụng [Thẻ non hẹn biển] trong truyền thuyết với hiệp sĩ “Tiểu Xuyên Tử” ở Đường Môn! Tuyên cáo thiên hạ: “Cẩu Đản” ái mộ “Tiểu Xuyên Tử”...

[Bang][Cẩu Đản]: Đại chiến 1=4, có buff thần. (ý là đã có 1 người trong pt, còn thiếu 4 mới đi bí cảnh ngày)

[Bang][Khí Trì Hoa]: Hiếm khi thấy Cẩu Đản khí phách như vậy, che miệng cười.

[Bang][Cẩu Đản]: Tôi bị [Tiểu Xuyên Tử] tàn nhẫn sát hại ở Đường Môn.

[Bang][Đầu bóng loáng chói mù mắt chói]: Đây chính là yêu! Yêu nhau mới giết nhau, cậu phải giữ lại thi thể nha!

[Bang][Cẩu Đản]: Địch! Anh cần gì phải %*, %%**,: : ~**,*:

~Mà khi mọi người hưng phấn được một hồi, trên màn hình lại đăng lên một thông báo.

Giang hồ khoái mã phi báo! Hiệp sĩ “Hoa Sơn Hỉ Dương Dương” sử dụng [Thẻ non hẹn biển] trong truyền thuyết với hiệp sĩ “Hoa Cốc Khôi Thái Lang” ở Thương Sơn Nhĩ Hải! Tuyên cáo thiên hạ: “Hoa Sơn Hỉ Dương Dương” ái mộ “Hoa Cốc Khôi Thái Lang”...

[Bang][Khí Trì Hoa]: Mẹ nó! Cái tên Hoa Cốc Khôi Thái Lang kia là ai?? Dám cầu kết với anh tớ?

[Bang][Khu Cước Tú]: Chưa thấy qua người này bao giờ, hôm nay là ngày của gay hay sao thế, giờ đã là đôi thứ ba rồi...

[Bang][Đầu bóng loáng mù mắt chói]: Người này có trong danh sách bạn tốt, cũng có trong danh sách bang! Tớ biết là ai rồi, chắc chắn, đúng là bất ngờ, đây chính là tình yêu chân chính, tuy rằng cái tên này nghe rất ngu.

[Bang][Cẩu Đản]: Đó là ai? Trong danh sách bạn tốt của tớ cũng có, ai thế?

[Bang][Tiểu Xuyên Tử]: Quân Khuynh, đồ ngốc, chuyện này chẳng liên quan đến tôi.

[Bang][Cẩu Đản]: Chuyện gì chứ? Quân đại thần hôm nay không onl mà.

[Bang][Khu Cước Tú]: Không phải đâu, bang chúng ta quanh năm chỉ có hai Vạn Hoa onl. Cẩu Đản, Pháo ca đang chê tên cậu quá xấu, cậu ta không muốn đổi thành tên tình nhân với cậu.

(Hoa Sơn Hỉ Dương Dương: Cừu vui vẻ của Hoa Sơn (Thuần Dương)

Hoa Cốc Khôi Thái Lang: Sói chán nản của Hoa Cốc (Vạn Hoa)

==> Tên tình nhân.)

[Bang][Khí Trì Hoa]: Rốt cuộc là ai... Hai Vạn Hoa, mẹ nó, Quân đại thần sao?!!

[Bang][Đoạn Trường Thương]: Lẽ nào chỉ có mình tớ cho rằng đây là anh em nhà A Hoa sao?

Quần chúng: Cậu giỏi!

[Bang][Hoa Cốc Khôi Thái Lang]: Tôi chỉ tò mò nên mua nhằm thẻ đổi tên thôi, cảm ơn.

Quần chúng: Ai thêm tin. Hóa ra Quân đại thần có thuộc tính ngạo kiều 2333333

Mà phía bên Ngụy Diệp, hai người cứ mặt đối mặt như vậy, đứng giữa biển thẻ non hẹn biển, đứng ngốc, đứng ngốc... Ặc, có chút ngu ngốc. Ngụy Diệp nhìn chăm chăm Quân Dạ bên kia màn hình, không biết từ lúc nào tên khốn đã đổi sang khuôn mặt số 1, Quân gia một thân Phá Quân đỏ thắm, đẹp trai quá, nhưng mà chính bản thân Cố Ân Sính cũng đẹp, tên khốn ngu ngốc...

Cố Ân Sính điều khiển Quân Dạ của mình đến gần Ngụy Diệp. Quân Dạ và Diệp Khanh mặt dán mặt, si ngốc nhìn nhau một hồi, người chơi xung quanh bắt đầu dừng lại, nhìn gà chó đang thân mật, a không, phải gọi là tổ hợp cả chua trứng rán mới đúng. Mặt Ngụy Diệp đỏ bừng, nhảy ra phía sau hai bước, rời khỏi đội ngũ.

[Cận][Diệp Khanh]: Dao kiếm không có mắt, sinh tử có mệnh, các hạ có dám cùng ta dốc toàn lực đánh một trận không?

[Cận][Quân Dạ]: Có cần nhường không?

[Cận][Diệp Khanh]: Địch! Xoay chết anh.

Quân Dạ tỷ thí chiến thắng Diệp Khanh.

[Cận][Diệp Khanh]: Đánh lại!

[Cận][Diệp Khanh]: Hôm nay thời tiết tốt như vậy, sao chúng ta không đánh một trận giải sầu nhỉ?

...

Cuối cùng, đương nhiên là Ngụy Diệp thua.

Tỷ thí xong còn tiếp tục mặt đối mặt tương thân tương ái một lúc, Ngụy Diệp mới tạm biệt Quân Dạ để rời mạng. Đáng tiếc, tâm tình có chút kích động, cậu lật qua lật lại đến nửa đêm vẫn không ngủ được. Ngụy Diệp xoay người dậy, quyết định xem phim.

Captain American, Iron man, Kill Your Darlings, Despicable Me... chờ một chút, Kill Your Darlings* là phim gì, diễn viên còn là Harry Potter* sao? Ngụy Diệp nhấn vào xem giới thiệu, ặc, Beat Generation* là cái gì? Hình như còn có cảm giác tình yêu nam nam cảm kỳ. Ôm sự tò mò, Ngụy Diệp tìm phim để xem.

(* xem chú thích dưới chương)

Sau đó, cậu nhìn cảnh trên giường mà miệng há hốc, mắt tròn tròn.

Gian phòng cũ nát, thiếu niên khóc lóc, thân thể dây dưa, còn có tình yêu tuyệt vọng... Được rồi tuy rằng Harry diễn hơi giả, nhưng Ngụy Diệp thấy như mở ra cánh cửa của thế kỷ mới. Bởi vì xem một đoạn ngắn như vậy, cậu lại chẳng cảm thấy khó chịu hay ghê tởm, đương nhiên cũng không quá rung động... Nếu như là Cố Ân Sính đề cậu ở trên giường như vậy?

Cứng ngắc ngã vào giường, Ngụy Diệp biết sớm muộn gì cậu và tên khốn cũng phải đi đến bước đó, yên lặng tưởng tượng một phen nếu tên khốn làm như vậy như vậy với cậu, ặc... Cũng không đáng ghét, ngược lại còn có chút chờ mong. Liệu có phải do cậu sinh ra ở một gia đình mồ côi cha trong truyền thuyết, thiếu thốn tình thương của cha nên khao khát được một người đàn ông che chở không? Ha ha, ai mà tin.

Từ từ ghẹo bản thân, Ngụy Diệp mơ màng xem xong cả bộ phim. Trong đầu cậu cũng lên kế hoạch phải tìm hiểu nhiều hơn, dù sao cậu cũng có người yêu là nam, nhờ đầu trong tương lai chia tay chỉ vì đời sống sinh hoạt *** không hòa hợp... Ặc, Ngụy Diệp hưng hăng đập đầu vào tường, nói đàn ông có nửa thân dưới là động vật quả không sai, đây đầu cậu là hình ảnh thân thể trần truồng, không thể ngủ được.

Lăn qua lăn lại một hồi, Ngụy Diệp mới chìm vào giấc mộng đẹp. Trong mơ, cậu 1m9 cùng Cố Ân Sính 1m7 đi song song, cảnh đẹp nên thơ trực tiếp khiến cho sáng sớm, bé Ngụy Diệp không ngừng chào cờ, còn khiến cho quần lót cậu rối tinh rối mù. Cả người uể oải nằm trên giường, Ngụy Diệp từ chối lời kêu gọi đi ăn sáng của mẹ, trong ánh mắt “con phải biết kiềm chế một chút” của mẹ, cậu lăn ra ngủ.

Cho đến tận khi cậu bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Hả? Điện thoại đâu... Ngụy Diệp vuốt lung tung, có điện thoại, có điện thoại, hình ảnh hiện lên là chibi Quân gia màu đỏ, bên cạnh có bốn chữ lớn: tên khốn chết tiệt. Khụ khụ khụ, Ngụy Diệp hoảng hốt ngồi dậy nghe điện thoại, tay vào nhấn vào nút nghe, không ngờ thở mạnh một hơi lại bị sặc, Ngụy Diệp ho khan một hồi, đến khi nhìn vào trên tay, điện thoại đã rơi rồi.

“Alo?” A, có chút thấp thỏm, tiện tay chỉnh lại mái tóc, Ngụy Diệp mới nghiêm trang mở miệng.

“Bị sặc sao?” Trong điện thoại truyền đến thanh âm hơi mang ý cười, được rồi, còn có chút quan tâm.

“Ừ... Sao đột nhiên lại gọi điện tới?” Ngụy Diệp nghĩ, nếu anh không gọi tới, làm sao tôi lại bị sặc chứ. Nhưng mà nghe được thanh âm của tên khốn, cậu vẫn thấy rất vui, vừa nghĩ tới hai người đã có bước đột phá quan trọng trong mối quan hệ, mặt cậu đỏ bừng cả lên.

“Thấy em không login, anh nghĩ chắc em chưa dậy, tối qua ngủ không ngon sao, Diệp Tử?”

“Ừ... Ngủ không ngon.” Ngụy Diệp cảm thấy đối phương đang trêu chọc mình, a, nghe gọi Diệp Tử khiến lòng cậu ngứa ngáy, “Tối qua xem phim hơi khuya.”

“Xem gì mà say mê thế?”

“... Iron man.” Ngụy Diệp mới không nói cho tên khốn biết cậu đã xem cái gì!

“Anh nhớ em đã xem phim đó hai lần rồi, thích đến thế sao?”

Đệch, thiếu chút nữa Ngụy Diệp cắn vào lưỡi mình. Sao cậu xem Iron man mấy lần mà người này cũng biết, giọng điệu đúng kiểu “Anh biết em không xem phim đó, nhưng em không muốn nói, anh cũng không vạch trần em”!

“Ặc, anh ăn chưa?” Ngụy Diệp cẩn thận hỏi sang chuyện khác.

“Ăn rồi, còn em?”

“Chưa, em còn chưa dậy.” A, liệu anh ấy có ghét bỏ cậu là heo không? Lòng Ngụy Diệp ngổn ngang, dù sao cậu chính là như vậy, sợ anh ghét cậu.

“Vậy còn không mau dậy ăn đi, trứng lười.”

Mẹ nó!!! Ngụy Diệp bị cái xưng hô như sét đánh này đánh trúng. A, có phải Cố Ân Sính đọc tiểu thuyết ngôn tình nhiều quá không? Loại giọng tổng tài lạnh lùng này là sao?!! Xem ra người này ngoài mặt thì chín chắn, trên thực tế cũng không có kinh nghiệm gì, cũng là xử nam thôi, he he.

“Được được, gia, anh còn chỉ thị gì nữa không?”

“Ăn ầm ầm một chút, dạ dày của em không tốt.”

“Dạ, Cố đại gia, nghe lời anh.”

“Đừng có vừa ăn vừa chơi.”

“Dạ...”

“Buổi trưa đừng ngủ nhiều quá, tối sẽ không ngủ được.”

“Nói xong chưa? Quản gia Cố của em.” Cố gắng nén cười, Ngụy Diệp tưởng tượng đến vẻ mặt ngơ ngác của tên Cố Ân Sính ở bên kia đầu dây, bộ dạng quan tâm người ta, nói liên miên không dứt. Chỉ cảm thấy đồng ý yêu anh thật là đúng đắn, ngay cả bệnh nhẹ bệnh nặng của mình cũng chú ý tới, trong lòng ngập tràn cảm động vô bờ bến.

“Có chút nhớ anh.” Ngụy Diệp thăm thì.

“Cái gì?”

“Em nói...” Ngụy Diệp cố ý dừng một chút, “Em có chút đói bụng.” Anh ta mặt dày như vậy, cậu không nói nên lời.

“Diệp Tử, phải tự chăm sóc bản thân cho tốt.” Ngụy Diệp nghe đầu dây bên kia vang lên, đặc biệt khi anh gọi tên cậu, giọng đọc lên có chút trầm thấp, êm tai cực kì.

Đáng tiếc hai người cách xa nhau đến vạn dặm, Ngụy Diệp nghĩ bụng. Cậu quyết định phải ăn sáng thật nhanh, mở máy tính thật nhanh, lên trò chơi thật nhanh để gặp người kia, giảm bớt khát vọng được gặp anh một chút. Đáng tiếc, Ngụy Diệp không ngờ, từ Cố tiên sinh đến tên khốn ngu ngốc biến thành quản gia Cố, người nào cũng thích nhắc nhở và thay đổi thói quen sinh hoạt xấu của Ngụy Diệp.

Trong đó, có một điều khiến Ngụy Diệp rất nhức đầu, chính là quản gia Cố rất thích nhắc nhở cậu khi chơi trò chơi, so với hệ thống giám sát trẻ vị thành niên chơi game* còn nghiêm ngặt hơn, mới chơi được một, hai tiếng, anh sẽ nhắc cậu phải nhìn ra ngoài để cho mắt nghỉ ngơi, chơi đến ba, bốn tiếng, anh lập tức đốc thúc cậu nghỉ ngơi.

(Hệ thống giám sát trẻ vị thành niên chơi game: hay còn gọi là Hệ thống chống nghiện, tránh để trẻ vị thành niên chơi game quá lâu.)

Đương nhiên Ngụy Diệp biết anh là vì tốt cho cậu, nhưng mà không ngờ tên khốn có một mặt dài dòng như vậy, điều này khiến cậu kinh ngạc vô cùng. Len lén mắng, rõ ràng chỉ cậu chỉ muốn được ở bên anh lâu hơn một chút thôi mà. Ngụy Diệp rất ngoan ngoãn đứng lên sân thượng nhìn ra xa. Cậu rất lười hoạt động, rõ ràng trước đây khi hai người ở bên nhau, tên khốn còn lười hơn.

Điện thoại lại vang lên, Ngụy Diệp lấy di động ra, [Quản gia Cố]? Người này có chuyện gì?

“Làm sao thế?” Ngụy Diệp hỏi.

“Thả lỏng mắt cùng em, có thể cùng ngắm chung một bầu trời.”

Phụt!! Ngụy Diệp nhin cười, người này thật quá đáng yêu! Anh còn sợ cậu không chịu để mắt nghỉ ngơi, gọi điện đến rất nhiều lần. Thảo nào mấy thằng bạn cùng phòng ký túc xá của cậu lúc trước nói khi yêu nhau, tiền vĩnh viễn không đủ.

Nhưng mà cậu rất vui vẻ. Ngụy Diệp nghe tiếng hít thở rất nhỏ ở bên kia đầu dây, có thể cùng người này ngắm chung một bầu trời, cậu rất hạnh phúc. “... Em muốn anh.” Cẩn rằng nói, Ngụy Diệp mở miệng, nói ra câu cậu luôn muốn nói. Bây giờ, cậu chỉ hận Cố Ân Sính không thể xuất hiện trước mặt mình ngay lập tức, chỉ qua chiếc điện thoại này, nghe thanh âm của anh, cậu không thấy thỏa mãn. Cậu khát vọng rất nhiều, muốn gặp anh, muốn ôm anh, muốn cùng anh làm...

“Được.” Cố Ân Sính ngắt máy, Ngụy Diệp còn có chút mê man, đây là ý gì?

Cho đến tận ba tiếng sau, tàu hỏa của Cố Ân Sính đến nhà ga, Ngụy Diệp mới hiểu ý anh, nhin không được trộm cười. Tên khốn ngu ngốc, sao anh có thể khiến em thích đến vậy?

=====

Chú thích:

Kill your darlings – Giết người yêu dấu: tác phẩm điện ảnh đầu tay dựa trên một câu chuyện có thật của đạo diễn John Krokidas, được đồng viết kịch bản bởi chính Krokidas và Austin Bunn. Nội dung kể về những nhà văn, nhà thơ trẻ trong thời kỳ thế chiến 2 bất mãn với cuộc sống hiện tại (Lucien, Allen, Jack, William). Họ quen nhau trong đời sống trụy lạc để tìm kiếm một nàng thơ, nguồn cảm hứng, một loại văn học khác thường, không tuân theo quy tắc. Lucien đã dẫn dắt Allen vào với *** và tình yêu đồng tính. Cuối cùng Lucien giết người, được kết án ngộ sát, sau khi ra tù trở thành biên tập cho một nhà xuất bản (có 2 đời vợ và 3 con L). Allen trở thành một trong những nhà thơ nổi tiếng nhất nước Mỹ. Jack và Willam đều thành những nhà văn hàng đầu.

Harry Porter: Diễn viên đóng vai Harry Porter – Daniel Radcliffe đóng nhân vật chính trong Kill your darlings.

Beat Generation: thuật ngữ dùng để chỉ nhóm các văn sĩ bao gồm Allen Ginsberg, Jack Kerouac và William S. Burroughs – những người này nổi tiếng là những kẻ tiên phong theo chủ nghĩa khoái lạc mới, không tuân theo một nguyên tắc nào và thường để óc sáng tạo tự phát. “Beat” còn được dùng để chỉ một trào lưu văn học quan trọng của nước Mỹ.

25. Chương 25

Ngụy Diệp khản trương đứng ở cửa nhà ga ngóng trông, lần đầu tiên cảm thấy chiều cao của tên khốn thật tuyệt vời, nếu như anh ta xuất hiện, cậu liếc mắt cũng có thể nhìn thấy! Nhưng mà sao mãi vẫn chưa ra? Ngụy Diệp nhìn đoàn người dần thưa thớt, tên khốn chết tiệt này, lẽ nào bị kẹt lại khi xuống tàu?

Chờ mong một hồi, cuối cùng Ngụy Diệp cũng thấy được bóng dáng mà cậu tâm niệm đã lâu, nhin không được vẫy tay một cách ngớ ngẩn.

Hậu quả của việc làm động tác ngu si như thế chính là phản ứng đầu tiên của Cố Ân Sính không phải một cái ôm nhiệt tình lâu ngày gặp lại mà là ôm miệng nén cười ra tiếng, để tránh cho lòng tự trọng của cái tên kỳ quái đáng yêu nhưng không tự biết nào đó bị sỉ nhục.

“Anh đến rồi.” Thấy khuôn mặt vẫn luôn đẹp trai như ngày nào của Cố Ân Sính, Ngụy Diệp đột nhiên thấy thẹn thùng, con mẹ nó, cậu không biết phải ở chung với “bạn trai” như thế nào!

“Ừ, Diệp Tử.” Đường như Cố Ân Sính cũng không biết phải làm gì, tuy rằng anh rất rất muốn làm gì đó.

“À mà...” Ngụy Diệp cúi đầu, hai tai dần dần ửng đỏ làm lộ rõ sự khẩn trương, “Anh không định ở khách sạn đúng không?”

“Ừ, không ngại nhận nuôi anh chứ?” Cố Ân Sính đáp, ánh mắt xấu xa nhìn thẳng vào đôi tai đỏ bừng của Ngụy Diệp.

“Địch mợ anh!” Ngụy Diệp xù lông, dựa vào gần như thế làm gì, đừng có ý vào cao hơn gia 20cm thì có thể bắt nạt người ta. “Còn nghịch nữa thì ngủ ở ngoài đường nhé!” Nói xong, Ngụy Diệp dẫn Cố Ân Sính ra khỏi nhà ga, lấy điện thoại ra báo cho mẹ biết, thuận tiện xin chỉ thị có thể mang một con “husky” về nhà hay không.

Không ngờ vừa đi được vài bước, quảng trường trước nhà ga đột nhiên trở nên đông người, mẹ cậu còn cứ lải nhải liên tục trong điện thoại, nào là “Yên tâm, cứ đưa bạn con về nhà ở đi, mẹ không chê đâu!”, “Đừng có đưa người ta đi ăn lung tung đấy!”, “Buổi chiều đi chơi cũng phải về sớm nhé”. Ngụy Diệp trả lời mẹ từng câu, còn phải để ý đề phòng tên khốn bị lạc vì đông người, trong đầu còn phải nhớ xem mình đỗ xe ở chỗ nào...

Lúc này, chợt có một đoàn khách du lịch đi qua trước mặt. Ngụy Diệp và Cố Ân Sính bị một bác gái mãi mua quà lưu niệm chặn đường, đoàn khách phía sau cũng ào tới. Trong lòng Ngụy Diệp cuống lên, đi tới nắm kéo tay Cố Ân Sính, tay trái nắm tay anh, tay phải cầm điện thoại, tiếp tục vừa đi vừa đối phó với mẹ.

Mà trong nhất thời, bạn học Cố cảm nhận được nhiệt độ truyền đến trong lòng bàn tay, tiếp tục đi theo đối phương lồi mình về phía trước, chỉ là nụ cười trên mặt trông ngu ngu. Cho dù chuyện tốt của hai người bị đám con gái chụp hình cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng của anh, một chút cũng không, đúng là một tên đàn ông dở hơi.

Hai người cứ vừa ngốc vừa nghech đi tiếp như vậy, trái tim trong ngực đập thành thịch, nhưng mọi sự chú ý đều dồn vào đôi bàn tay rồi, thậm chí không ai có tinh lực dư thừa để tự hỏi mình đang ở đâu. Hóa ra được nắm tay người mình thích là cảm giác như thế này, tuyệt vời đến mức trái tim không ngừng run rẩy, cứ như vậy đi tới cuối cùng, Ngụy Diệp chỉ muốn con đường dưới chân không có điểm cuối.

Đáng tiếc việc đó là bất khả thi, Ngụy Diệp lấy chìa khóa xe ra, giả vờ như không nhìn thấy nụ cười trộm của Cố Ân Sính. Con mẹ anh, mặt Ngụy Diệp đỏ hết cả lên, chẳng qua chỉ là chiếc xe bộ rùa mẹ cậu từng dùng mà thôi, tuy rằng xe này hơi nhỏ, hơi đáng yêu, nhưng dùng rất tốt, dù Ngụy Diệp biết mình đi xe này trông rất dễ thương...

volkswagen-ra-mat-bo-rua-chien-beetle-grc-1

xe bộ rùa =))

Được rồi, vô cùng dễ thương...

Cố nén cái mở cửa lên xe, không thèm nhìn tên Cố Ân Sính đang nhin cười tới mức nội thương, mặt Ngụy Diệp đỏ bừng, một phát đạp chân ga, nhanh như chớp tới nơi tụ tập đồ ăn ngon mà bình thường cậu hay tới. May mà Cố Ân Sính chỉ cười chút rồi thôi, còn nhắc cậu chú ý tốc độ, nếu không Diệp Tử nhà anh sẽ phải nhận hóa đơn phạt đi quá tốc độ đầu tiên trong cuộc đời.

Dừng xe lại, hai người ngọt ngào cùng châu đầu ăn một phần mì đôi, chủ quán chỉ cho mỗi người một cái bát con khiến độ thiện cảm của Cố Ân Sính với quán này tăng lên rất nhiều, hận không thể ngày nào cũng tới đây ăn một lần. Dù sao Diệp Tử nhà anh luôn thẹn thùng quá mức, ngoại trừ lúc tập trung ăn uống, bình thường chỉ tới gần cậu một chút là đã đỏ mặt, hoảng loạn kêu dừng mà, dừng mà rồi. Nhưng Cố Ân Sính nghĩ đi nghĩ lại, đứng trên một góc độ khác mà nói, có phải ăn hấp dẫn hơn anh rất nhiều không?

Đành chịu, vợ mình là một tên tham ăn, hơn nữa ăn nhiều mà không thấy béo, nhưng may mà cũng chẳng cao lên. Ôm lấy Diệp Tử nhỏ nhỏ, nhìn biểu tình e thẹn của cậu, Cố Ân Sính si mê nghĩ, 20cm cách biệt này thật đáng được cho nghìn like. Cho dù anh không thích cha mẹ ruột của mình, nhưng cũng phải cảm ơn họ đã sinh ra anh cao lớn như vậy...

Thế này mới có thể nâng niu em trong lòng bàn tay...

Khụ, Cố Ân Sính từ Sao Hỏa quay về Trái Đất dưới ánh mắt nghi hoặc của Ngụy Diệp. Không được, không thể khiến vợ bị mất mặt ở bên ngoài, Cố Ân Sính nghiêm túc nghĩ. Vì vậy anh mau chóng quay lại chế độ mặt than. Nhưng mà anh nghĩ hình như vợ anh nhìn thấu anh rồi... Cố Ân Sính không thay đổi sắc mặt rửa thắm, dù sao anh với Diệp Tử lúc nào cũng ăn ý vô cùng, Diệp Tử cũng rất biết cách quan sát biểu tình của người khác...

Quên đi, Cố Ân Sính nghĩ dù sao cũng là vợ mình, không sợ mất mặt trước mặt vợ. Vì thế anh liếc mắt nhìn Ngụy Diệp, ăn từng miếng mì, hút một ngụm nước dùng thật lớn, như kiểu vẻ đẹp tuyệt trần của Ngụy Diệp khiến anh muốn ăn nhiều thêm, làm cho Ngụy Diệp mới ăn được vài miếng đỏ mặt tía tai.

Thật là một tên cảm thú càng ngày càng không biết xấu hổ động đực lung tung giữa đường giữa chợ. Ngụy Diệp mau chóng ăn tối xong, quyết định hủy bỏ kế hoạch đi chơi tối hôm nay, phải giấu ngay cái tên cao to mặt dày này vào nhà. Thực ra cậu quyết định như vậy vì mấy cô nhóc trên đường cứ lén nhìn Cố Ân Sính, hơn nữa cậu cũng muốn đưa tên khốn về nhà ra mắt “mẹ chồng” trước.

Tuy rằng trong lòng Cố Ân Sính nghĩ là ra mắt “mẹ vợ”...

Lại thêm một lần nhanh như chớp, Ngụy Diệp đổ xe dưới lầu, hai người đều ngại ngần lên lầu... Cái tâm trạng kích thích như come out với phụ huynh là sao chứ? Cuối cùng, hai người đều khẩn trương muốn mua quà biếu mẹ Ngụy, nhưng Cố Ân Sính vẫn bình tĩnh hơn, chỉ thấy anh hùng hực khí thể như muốn tới cửa cướp cô dâu. Tiếng chuông leng keng của nhà họ Ngụy vang lên, đáng tiếc chưa đi được mấy bước, Ngụy Diệp đã sợ tới mức muốn dán luôn người lên tường.

Sau đó... Hai người nghe thấy tiếng mẹ Ngụy gọi con trai lên lầu.

“Mẹ, con về rồi~ Đây là Cố Ân Sính, Cố trong chiếu cố, Ân trong ân ái, Sính trong rong ruổi, lần trước con bị thương cũng là anh ấy chăm sóc con.” Ngụy Diệp nhất thời kích động, thiếu chút nữa mở miệng gọi tên khốn chết tiệt...

“Bạn Tiểu Cố à~ Hoan nghênh, hoan nghênh, thằng nhóc nhà cô thật làm phiền con quá nhiều rồi.” Mẹ cậu rất nhiệt tình, nhìn chiều cao thân thương của mẹ Ngụy, vẻ ngoài thanh tú gần giống Ngụy Diệp, Cố Ân Sính cười mở hân lên. Đây chính là mẹ vợ mà, vì cuộc sống hạnh phúc sau này, nhất định phải nịnh bợ.

“Cháu chào cô, đều là bạn bè, cậu ấy xảy ra chuyện ở trường, giúp đỡ nhau là bình thường, đâu có phiền phức gì đâu. Đó là điều tất nhiên.” Vì vợ mình, Cố Ân Sính nhìn Ngụy Diệp vội vàng vào phòng trong bưng trà ra, đột nhiên cảm thấy tình cảm trong mình đã đột phá tới một cực điểm mới. “Mẹ Ngụy đúng là tuổi còn trẻ, thảo nào mỗi ngày tinh thần Diệp Tử đều phấn chấn, cực kỳ giống với cô.”

“Thật sao? Cô cũng nghĩ vậy, may mà thằng nhóc này giống cô...”

Trợn mắt há mồm nhìn Cố Ân Sính cứ trò chuyện thân thiết với mẹ như vậy, Ngụy Diệp quả thật sợ tới mức tè ra quần. Đây là lần đầu tiên cậu biết Cố Ân Sính có “kỹ năng trời ban”, lấy lòng phụ nữ trung niên rất giỏi. Thấy mẹ mình ngày càng hưng phấn kể lể từng vụ ngu xuẩn hồi bé cậu đã trải qua, Ngụy Diệp phần nộ phần mừng nhìn Cố Ân Sính đang nhin cười, dường như tưởng che mặt thì em không biết là anh đang cười trộm.

Sau đó, hai người tiếp tục thảo luận tới gần mười giờ, được rồi, thực ra toàn là mẹ Ngụy hưng phấn nói liên tục, Cố Ân Sính thường thường gật đầu đáp lại, Ngụy Diệp đã đánh xong ba vòng chiến trường, mẹ cậu vẫn còn luyện tiếu mà đừng diễn thuyết, bắt đầu nói về vấn đề chỗ ở với bạn học Cố “thấu hiểu lòng người”.

“Ai nha,...” Mẹ Ngụy thốt lên, “Đều tại cô nói nhiều, cứ mở miệng là không dừng được, quên không rút chân chuẩn bị cho Tiểu Cố về, xong đời rồi, như thế thì mấy ngày nữa gra giường với vỏ chăn ẩm ướt không thể dùng được.”

Gì cơ? Ngụy Diệp kinh ngạc, mẹ, mẹ đùa con à? Người con đã dẫn về nhà rồi, mẹ mới nói cho con biết là không có chỗ cho con ngủ?

Mà bạn học Cố Ân Sính vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh nói, thực ra việc anh tới đây gây thêm phiền phức cho Diệp Tử và cô, anh ngủ trên sofa cũng được. Thái độ khiêm tốn, thật thà này khiến mẹ Ngụy rất hài lòng, trong lòng len lén bỏ thêm một điểm.

Kết quả là mẹ Diệp vùng tay lên, chẳng phải là không có chỗ ngủ sao, trong phòng khách không có chăn ga gối đệm cũng không sao, giường trong phòng Diệp Tử đủ lớn, dù sao cũng là đàn ông con trai với nhau, ngủ chung một chút chắc không thành vấn đề.

Những lời này vừa nói ra, đầu tiên là Cố Ân Sính sửng sốt kinh ngạc, sau đó khi Ngụy Diệp còn bắt kịp, anh kiên định nói: Không hề có vấn đề gì. Cô à, toàn bộ đều nghe theo sắp xếp của cô. Về mặt anh trông ngay thẳng cực kỳ.

Mà ý kiến của bạn học Ngụy Diệp cứ bị bỏ như vậy, đến khi cậu nhận ra, Cố Ân Sính đã mang theo đồ đi tắm rồi.

Mẹ nó, Ngụy Diệp mơ màng nghĩ, bà mẹ đáng yêu của con ơi, mẹ đang bán con trai à? Sao lại muốn đẩy con lên giường của người khác nhanh thế? Tên Cố Ân Sính kia đâu phải kẻ thích làm bạn với chị em phụ nữ, cũng không phải con “husky” trông có vẻ trong sáng, anh ta rõ ràng là “sói bắc cực” muốn ăn thịt con trai mẹ!

Cho đến khi hai người nằm lên giường, Ngụy Diệp vẫn còn băn khoăn không biết có nên phê phán hành vi thả hổ về rừng của mẹ hay không, đương nhiên, đợi đến khi Cố Ân Sính mang theo nhiệt khí tản ra sau khi tắm rửa cùng hơi nước nằm lên giường, Ngụy Diệp đã quên bồng luôn những lời trách móc muốn nói về hành động của mẹ, trái lại, toàn bộ đầu óc đều nghĩ, quả nhiên mình quá yếu... Mẹ nó, vóc người tên khôn đẹp quá đi! Cùng với...

Lúc trước, sau khi trạch nam giúp cậu giải mã giấc mơ đã kêu lên: Trời muốn hủy Đại Ngụy ta!

=====

Người mẹ của năm =))))))))))))))

26. Chương 26

Lẽ nào cậu nên biết ơn hồi bé mình ngủ không ngoan nên mẹ phải mua giường lớn sao? Ngụy Diệp nằm ngay đơ như zombie ở trên giường, trong đầu trống rỗng, ngoại trừ thần kinh căng thẳng một mực mạnh mẽ nhắc nhở bản thân, Cố Ân Sính đang nằm ngay bên cạnh cậu kia kìa.

Giường hơi lún xuống, hô hấp rất nhỏ, còn có mùi hương đơn giản sau khi tắm rửa, không có cái nào là không mạnh mẽ ám chỉ sự tồn tại của Cố Ân Sính. Mẹ nó, Ngụy Diệp phẫn nộ, một người sống lớn như vậy ở đây tỏa ra hoóc – môn tình yêu, không cho người ta ngủ mà T^T

Ngụy Diệp trợn mắt nhìn trần nhà, người kia thật là, thấy cậu chưa ngủ, nói một câu chúc ngủ ngon sẽ chết sao? He he, Ngụy Diệp lại nghĩ, phải chăng tên khôn này cũng xấu hổ, dù sao một người đẹp trai như mình nằm ở đây, ái chà, có khi anh ta đang len lút đỏ mặt rồi?

Càng nghĩ càng kích động, trí tưởng tượng của Ngụy Diệp bay càng xa, quả thực không dừng lại được. Cô vợ nhỏ Cố Ân Sính then thùng gì đó thật quá đáng khen mà! Lần đầu tiên ngủ cùng với người mình thích, chắc chắn anh ta ngốc nghếch không dám động đây! Phụt ha ha ha, cười chết mất, trong lòng Ngụy Diệp cất tiếng cười to, rất sợ cười ra thành tiếng, hết lần này tới lần khác muốn nhin cười, không muốn gây ồn đến Cố Ân Sính ở bên cạnh. Vì vậy, cậu nghẹn cười đến không thở nổi, thân thể run rẩy tới mức giường cũng rung theo. Mãi sau Ngụy Diệp mới vất vả dừng lại được, vừa quay đầu sang đã thấy một đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm cậu, mang theo cảm xúc khó hiểu.

“Ặc.” Ngụy Diệp bị ánh mắt nhìn chằm chằm của Cố Ân Sính khiến cho khô nóng, “Làm ồn đến anh sao, xin lỗi.”

“Không, anh chưa ngủ.” Cố Ân Sính thở dài trong lòng, người yêu gà vàng nhỏ nóng hừng hực ở ngay bên cạnh, bản thân anh nhẩn nại khổ cực, tên này còn gây thêm phiền... Chẳng lẽ đêm nay Diệp Tử cũng không muốn ngủ sao?

Giường kê sát tường, ánh đèn vàng mờ mịt giữa đêm đen chiếu xuống chút ánh sáng nhàn nhạt, chiếu lên mặt đất, làm nổi bật lên làn da phập phồng theo từng hơi thở, từng đường cong mê hoặc đôi mắt người. Cố Ân Sính không tự chủ được tưởng tượng khi tay mình sờ lên sẽ có xúc cảm tốt đẹp đến nhường nào. Không chỉ như vậy, anh càng muốn tưởng tượng thêm nhiều, nhiều hơn nữa... (biến thái =))

Hít sâu một hơi, Cố Ân Sính ngăn chặn nội tâm đang điên cuồng, tuy rằng hai người đã xác nhận quan hệ yêu đương, nhưng Diệp Tử chẳng biết gì hết, dưới tình huống “giao lưu sâu sắc” này, chỉ sợ sẽ dọa cậu sợ. Dẫu vậy bé Cố Ân Sính lại không nghĩ thế, nó chỉ muốn lập tức được giao lưu với bé Ngụy Diệp!

“Diệp Tử...” Cố Ân Sính tự an ủi, vợ ở bên cạnh mà ngủ được thì đúng là không phải đàn ông! Nếu không phân tán sự chú ý một chút, chỉ sợ sẽ thật sự biến thân thành sói, mất hết mặt mũi. “Ngày mai là thứ bảy, có đi công phòng không?”

Công phòng? Ngụy Diệp thăm sững sốt, cậu đã bao giờ thấy Cố Ân Sính đánh công phòng đâu... “Ngày mai em định dẫn anh đi chơi, anh muốn đánh công phòng cũng được thôi.”

“Vậy chúng ta đi chơi đi.” Cố Ân Sính nghĩ lực kiên nhẫn của mình đã đạt đến cực hạn, thậm chí anh còn chẳng biết mình đang nói cái gì. Anh phát hiện ra càng muốn bản thân bình tĩnh lại càng không thể bình tĩnh, lần đầu tiên anh thấy sức tưởng tượng của mình tốt như vậy, hơn nữa còn vội vã muốn biến tưởng tượng thành sự thật.

“Công phòng thì sao?” Giác quan thứ sáu của đàn ông báo cho Ngụy Diệp biết, bầu không khí có chút không thích hợp, loại dự cảm nguy hiểm này là cái gì? Cố Ân Sính cũng rất kỳ quái!

“... Công phương*?” Cố Ân Sính đang cố gắng giãi dựa bất giác hiểu sai, nghe thấy thanh âm của Diệp Tử càng quặn rũ khát vọng trong lòng anh... Công thụ? Đó chẳng phải cái mà đám con gái kia hay nói sao? Lẽ nào Diệp Tử đang mời gọi mình? Cảnh báo, cảnh báo, trí tưởng tượng vô biên đang đột kích!

(công phương: đồng âm với “công phòng”, tức là seme.)

“A?” Ngụy Diệp vô ý thức nhìn gần Cố Ân Sính, người này càng ngày càng kỳ quá, ặc, sao giống như một con husky nằm ở đó, ánh mắt ngơ ngác, ngây thơ, lại còn mang chút quặn rũ ngốc nghếch?... “Sốt à?” Ngụy Diệp nhìn không được sờ đầu cún.

Mùa xuân tới rồi... Cảm nhận được nhiệt độ từ bàn tay kia trên trán, cõi lòng Cố Ân Sính chợt thốt lên, may mà anh quen lộ mặt than, biểu tình trên mặt lúc này vẫn rất bình tĩnh, chỉ là đôi mắt ẩn chứa tình sâu ý nặng kia cứ nhìn chằm chằm Ngụy Diệp, lộ ra khao khát của chủ nhân, mong muốn cùng người trong lòng thân mật hơn nữa.

Không phải Ngụy Diệp không biết cảnh giác, tuy rằng lúc đầu còn không rõ, nhưng đối diện với cặp mắt đen nhánh kia, không cần nói ra cũng biết. Cảm giác cậu giấu diếm trong lòng cũng dần dần trào lên, không thể nào diễn tả bằng lời. Mỗi một tác da thịt, mỗi một tế bào đều thức tỉnh, mong được âu yếm nóng bỏng mà dịu dàng, trái tim đập thành thịch trong ***g ngực, trống rỗng, trống rỗng đợi chờ một cái ôm...

Nếu như không phải mẹ Ngụy tới gõ cửa, dặn Ngụy Diệp sáng sớm mai nhớ phải mua đồ ăn sáng, nói không chừng đêm nay hai người không thể nào ngủ được...

“Xem ra mẹ em rất thích anh.” Ngụy Diệp nhìn chằm chằm trần nhà, vừa rồi cậu làm sao thế? Chỉ vì một ánh mắt của tên khốn ngu ngốc kia, toàn thân cậu như bốc lửa. Đây có phải là “lửa dục đốt người” trong truyền thuyết hay không?

“Niềm vinh hạnh của anh.” Cố Ân Sính cũng bị mẹ Ngụy làm cho giật mình, ánh mắt phức tạp nhìn xuống dưới, bé Cố Ân Sính cũng ngoan ngoãn hơn, chỉ tiếc đã bỏ lỡ cơ hội ăn tươi Diệp Tử, nhưng mà anh cũng không thể làm cho Diệp Tử sáng mai không dậy nổi...

“Em rất hạnh phúc, mẹ em rất thích anh.” Ngụy Diệp chậm rãi nói, “Cha em mất sớm, để lại hai mẹ con em. Mẹ em một tay nuôi em khôn lớn, mẹ thích anh khiến em rất vui.”

“Diệp Tử...” Nghe đến đó, trong lòng Cố Ân Sính căng thẳng, anh biết mẹ Ngụy rất quan trọng với Diệp Tử, cũng biết Diệp Tử luôn băn khoăn làm sao để mẹ Ngụy chấp nhận anh. Thật khó tưởng tượng là hai người mới xác lập quan hệ yêu đương, Cố Ân Sính nghĩ, ân ái chẳng khác nào vợ chồng lâu năm.

“Đừng vội, chúng ta từ từ giải quyết.”

“Được.”

“Diệp Tử, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon, mơ đẹp nhé.” Vừa nói xong, một nụ hôn chúc ngủ ngon đặt xuống trán, Ngụy Diệp cười ngây ngô, cuối cùng cũng thả lỏng thần kinh sau một ngày kích động, mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Bên này Cố Ân Sính và Ngụy Diệp tương thân tương ái, bên kia trạch nam Lí Cảnh Lâm không được vui vẻ như bọn họ.

Nguyên nhân bởi vì cô em gái Lý Cảnh Nghiên phong cách như đàn ông của hần, rõ ràng đang chuẩn bị tỉ mỉ đi hẹn hò.

Liên tục lên Jmei và Tmall* mua đồ, liên tục cùng bạn thân đi dạo phố, cả ngày đều nghiên cứu xem phải phối đồ mới mua với cái váy nào, còn muốn đi làm tóc! Đã nhuộm lại còn uốn!

(Jmei, Tmall: trang web mua bán online.)

Cảnh báo liên tục quanh quẩn trong lòng trạch nam, quanh quẩn, rõ ràng là chuẩn bị hẹn hò nha! Rốt cuộc là thằng nào dám tơ tưởng A Hoa nhà hần! A Hoa mới học năm nhất đại học, dám quyến rũ em gái nhỏ bé của hần, anh đây tuyệt đối không tha thứ!

Thân là dân IT, trên tay sao có thể không có chút tài năng, Lí Cảnh Lâm đã không còn là con dê ngu si năm đó, hần đến trường em gái, muốn len lén thay người cô thích, tuy rằng bị phát hiện đúng lúc... Khụ khụ, Lí Cảnh Lâm ôm Phiên Phúc mở máy tính ra, bùm bùm đánh chữ một hồi, thuận lợi tiến vào máy tính của em gái, lên QQ của cô xem. A ha, quả nhiên em gái nói với A Tú rằng muốn gặp mặt Quân Khuynh...

Gặp mặt, Quân Khuynh? Mẹ nó! Lí Cảnh Lâm lập tức bùng nổ. Cái tên khốn kiếp này, hần biết anh ta thích quyến rũ gái trẻ, hần còn chưa tính sổ chuyện anh ta là tình duyên của A Hoa, tuy rằng em gái thân ái không có tình cảm gì với anh ta, nhưng tên này còn mặt dày muốn gặp mặt A Hoa? Đến nước này thì không thể nhịn nữa, con quỷ khốn kiếp trắng hoa này, anh ta sẽ phải chết!!!

Tức chết hần mất! Lí Cảnh Lâm không thèm để ý đến Phiên Phúc đang liều mạng tung tăng bên cạnh mình, cứ túm chặt cái gối hình Hoa ca *** ôm cho hết giận. Đang ôm dở, đột nhiên hần nhận ra đây là cái gối do em gái thân ái tặng, vội vàng ngừng tay, xả giận xong thì mặc quần đùi ôm Hoa ca đi ngủ.

Mà ở căn phòng bên cạnh, A Hoa dùng điện thoại di động lên QQ, cười vô cùng gian xảo. Cô mau chóng nhắn tin đến một dãy số. Cá đã mắc câu, kế hoạch thành công, cô đã dự đoán trước được tên dê ngu si kia sẽ theo dõi mình mà.

A Tú: A Hoa, lừa anh cậu như vậy được sao? Tuy rằng đôi khi anh ấy hơi quá đáng, ặc, rất quá đáng.

A Hoa: Anh ấy đã phá hoại mười lần hẹn hò của tớ rồi, đe dọa hơn hai mươi một nam sinh thổ lộ với tớ, lén lút rút vô số quà và thư tình của tớ... Khiến cho tớ đến giờ này chưa có một mảnh tình vắt vai! Cậu nói đi, tớ không lừa anh ấy thì lừa ai bây giờ?

A Tú: Vậy... A Hoa, cậu làm tốt lắm...

A Hoa: Cậu nói xem, tớ là cô em gái tốt nhất Trung Quốc, chỉ không không ghi thù anh ấy chia rẽ nhân duyên của tớ, còn giúp anh ấy gặp được tình yêu chân chính, rộng lượng hết mức!

A Tú: Đúng là rất “rộng”...

A Hoa: Hừ~ Đương nhiên

~Khi A Hoa đang tính toán “lừa gạt anh trai” còn Lí Cảnh Lâm lại lên kế hoạch “cứu em gái”, ba ngày thoáng chốc trôi qua. Nhưng mà bất ngờ thay, vốn trạch nam tưởng em gái nhất định sẽ không đưa mình cùng đi gặp mặt, từ lâu đã chuẩn bị tâm lí phải dắt Phiên Phúc đi theo dõi em gái, không ngờ hần chỉ nói

một câu, em gái đã đồng ý rồi? Tuy rằng yêu cầu của cô là phải mặc trang phục gọn gàng, hơn nữa còn phải thay đổi kiểu tóc...

Ngồi ở trên ghế, trạch nam Lí Cảnh Lâm thù hận sâu sắc nhìn từng sợi tóc của mình phát phơ bay xuống, bình thường hẳn có thói quen lấy tóc che mặt, bây giờ lộ hết cả ra thật không quen. Mà người yêu cầu thợ cắt tóc cắt đang ngồi trên sofa chơi điện thoại, A Hoa, khi nhìn thấy khuôn mặt thật sự của anh trai lộ ra, trong lòng không khỏi nhảy một cái. Thật sự phải giao anh trai đáng yêu như vậy cho Quân Khuynh sao, nhầm, giao cho con sói bự Đoạn Kỳ kia sao? A, cô có chút hối hận rồi.

Nhưng mà khi A Hoa tỉnh táo nghĩ lại, anh của cô là điển hình của “nhân mô cầu dạng*”, mặt người dạ thú, giống như Phiên Phúc version con người. Tốt nhất phải để Đoạn Kỳ yêu anh ấy sâu sắc đến điều giáo anh ấy đi! Tùy tiện thả ra ngoài toàn căn người lung tung, đặc biệt đóng gói luôn con chó ngu ngốc mang theo đi!

(nhân mô cầu dạng: người làm giống chó.)

Với tâm tình sung sướng này, A Hoa kéo anh trai mình đi mua quần áo, áo ngắn tay với quần yếm, phối với giày vải màu trắng, chắc chắn, người bán hàng khen không ngớt lời, A Hoa còn nghĩ đây là em trai mình! Nếu bình thường anh trai cô chăm chỉ mặc quần áo tử tế, cô cũng không ngại dẫn hẳn ra đường cùng. A Hoa nghĩ, rất tự hào đó!

Trạch nam Lí Cảnh Lâm cũng rất vui vẻ, tên yêu em gái thành cuồng chỉ cần được ở cùng với em gái đều rất vui vẻ. Nhìn nét mặt cười tươi như hoa của em gái, trạch nam càng thêm kiên định, quyết định thà hi sinh bản thân cũng phải khiến con sói bự Quân Khuynh kia rời xa em gái mình.

Trước sự tính toán riêng của hai anh em, ngày gặp mặt cuối cùng cũng tới!

=====

Xì poi chương sau:

Làm sao bây giờ, A Hoa khiếp sợ phát hiện ra sự thật mà mình nên phát hiện ra từ lâu, nếu như nam thần Đoạn Kỳ mà ở bên anh trai cô, anh trai chính là thụ mà! Không phải cô kiếm được “chị dâu” cho anh trai, mà là kiếm được “ông xã” cho anh mình! Nếu như hai người cãi nhau, với thân thủ của Đoạn Kỳ, chẳng phải sẽ đẩy ngã anh cô vào giường mà làm sao?! Trong đầu A Hoa vô thức hiện ra mấy màn 18+ kinh điển, trong đó thụ tự động trở thành Lí Cảnh Lâm, anh trai yếu ớt, khóc lóc chống cự, còn có mà bàn tay xiết chặt gra giường đến trắng bệch, A Hoa chìm sâu vào tự trách...

27. Chương 27

Nằm bò lên chiếc bàn gỗ trong quán cà phê, sáng sớm ngày ra Lí Cảnh Lâm đã bị dựng dậy, biết bao nhiêu oán hận em gái thân yêu tích tụ lại từng tí từng tí, hình thành lên một luồng khí gặp Phật giết Phật, dẫn tới người bồi bàn nhất gan liền tiếp ngõ sang bên này, chỉ sợ chàng thanh niên vẻ ngoài đáng yêu kia sẽ biến thân thành Tu La.

Nếu biết trước hôm nay phải ra khỏi nhà sớm như vậy, hôm qua đã đi ngủ sớm rồi. Lí đại trạch nam nghĩ, nhờ đâu ảnh hưởng tới sức chiến đấu khi đánh nhau với Quân Khuynh thì sao? Nhưng mà MMD tới hôm qua thật không tệ, tưởng tượng đến cảnh Hatsune Miku mặc váy ren, ông anh trai tốt Lí Cảnh Lâm đã hoàn toàn không nhận ra A Hoa đi toilet mãi chưa trở về.

“Không ngờ tới đây có thể gặp được anh, Lâm Lâm.”

Lâm Lâm? Mẹ nó! Lí Cảnh Lâm ngẩng đầu, con người trước bàn quen thuộc khiến Lí Cảnh Lâm muốn cãi lại theo bản năng, “Đoạn Kỳ, là cậu!”

“Là tôi, thế nào, nhìn đôi mắt nhỏ kích động của anh kia~” Thiếu niên cao gầy kéo ghế ngồi xuống.

“Đệch mẹ! Rốt cuộc cậu có chịu nói chuyện cho đảng hoàng không hả? Đây là ánh mắt tức giận! Còn nữa, tôi đã nói rồi, đừng gọi tôi là Lâm Lâm!”

“Không gọi anh là Lâm Lâm thì phải gọi là gì, Tiểu Lâm hay A Lâm?” Lấy tay chống cằm, thái độ như mèo của Đoạn Kỳ càng khiến trạch nam thêm nổi giận.

“Địch, gọi một tiếng “anh Lý” sẽ chết à?”

“Gọi anh là đàn anh? Dựa vào cái gì, kỹ thuật à?”

Đã không nhắc đến thì thôi chứ Đoạn Kỳ vừa nói đến kỹ thuật, trạch nam Lí Cảnh Lâm lại nghĩ đến chuyện người kia dám hack máy tính của hắn, xóa hết Miku của hắn, cả người đều như bốc cháy, “Dựa vào tôi lớn tuổi hơn cậu!” Nói xong còn vỗ bàn đứng lên, nhìn xuống Đoạn Kỳ, muốn dùng khí thế để áp đảo đối phương!

Không ngờ Đoạn Kỳ cũng đứng lên, bình thường Lí Cảnh Lâm đã quen bắt nạt Diệp Tử, vừa nhìn thấy có người cao hơn cả mình thật sự thấy không quen, cổ ngẩng đầu lên vẫn còn thua khí thế.

“Chỉ dựa vào bản mặt shota này của anh, tôi thật không nhận ra.” Nói xong, Đoạn Kỳ còn muốn nheo cái mắt búp bê của Lí Cảnh Lâm, thay đổi kiểu tóc mới trông sáng sủa hơn hẳn, bị người này lườm nguýt, Đoạn Kỳ thật trong lòng thật ngứa ngáy.

Mà bên kia, Lí Cảnh Lâm mạnh mẽ tránh khỏi bàn tay len lút của Đoạn Kỳ, vừa định tung một phát đấm, đã bị người bồi bàn lo lắng từ lâu cùng em gái A Hoa kéo lại.

“Quý khách!” “Anh!”

Hừ, trong lòng Đoạn Kỳ tiếc nuối vô cùng, đành phải thu lại bàn tay của mình.

“Em gái tôi đã trở về rồi, hiện tại cậu nên rút đi, không tiện.” Lí Cảnh Lâm vừa nhìn thấy em gái, muốn giữ hình tượng “anh trai tốt”, chỉnh lại quần áo một chút rồi ngồi xuống.

“Nếu tôi không đi thì sao?” Không nhìn thấy ánh mắt mê trai của A Hoa, Đoạn Kỳ cũng ngồi trở lại ghế của mình.

“Bạn là Đoạn Kỳ à?” Tuy rằng A Hoa đã nhìn lén ở xa vài lần, nhưng mà sao nhìn gần càng thấy đẹp trai hơn, vẻ ngoài tuấn tú, đường hoàng, lịch sự, mỗi khi nhìn về phía anh trai của mình còn nở nụ cười đầy tà khí, rõ ràng người này chỉ mới mười chín tuổi, nhưng vóc dáng như vậy, A Hoa chớp chớp mắt, sau này anh trai thật có phúc.

“Là tôi, bạn là A Hoa?” Đoạn Kỳ nhìn về phía A Hoa, dùng giọng điệu lộ vẻ kinh ngạc bất ngờ mà nói, “Đó chính là người anh trai không đáng tin của cậu, cũng chính là đồ đệ không đáng tin của tôi, A Lâm?”

Mẹ nó, Lí Cảnh Lâm trợn mắt há mồm nhìn về phía Đoạn Kỳ, hắn còn nhớ rõ người hẹn gặp em gái hôm nay là ai, con cún bị khốn kiếp mỗi ngày đều chạy đến tìm mình chính là cái tên dê tiện trắng hoa Quân Khuynh kia sao? Are you dou (đùa) me? Còn có thể lừa gạt tôi thêm nữa không? Hừ, Lí Cảnh Lâm nhìn em gái và Đoạn Kỳ liên tục giao lưu bằng ánh mắt, hừ hừ, thật đúng là vừa gặp mặt đã lộ ra bản tính háo sắc, nhưng mà nghĩ tới chuyện có khả năng em gái sẽ thích tên trắng hoa Đoạn Kỳ này, trong đầu hắn mau chóng hiện lên cảnh “cứu em gái” và “đập chết tên kia”, trên người Lí Cảnh Lâm không khỏi toát ra khí chất “cao quý lãnh diễm”.

A Lâm nhà mình thật đáng yêu, Đoạn Kỳ hăng hái bừng bừng nhìn người nào đó đã tự chìm vào thế giới riêng của mình.

Trông anh trai mất mặt như vậy, A Hoa bắt đắc dĩ, may mà “chị dâu” không chê anh mình... Chờ chút! A Hoa đột nhiên quan sát anh trai một chút, lại nhìn Đoạn Kỳ một chút, một tên trạch nam ngớ ngẩn, một nam thần cao lớn, đẹp trai, còn giàu thì chưa biết có giàu* không, một người đeo kính ngu ngốc, một người mày kiếm mắt sáng, một người bởi vì thường xuyên ngồi trước máy tính mà thân thể trở nên cứng ngắc, gầy gò, một người rõ ràng đã trải qua quá trình huấn luyện thể lực...

(TQ có 3 tiêu chuẩn đánh giá đàn ông: “cao, phú, soái”, chính là cao lớn, giàu có, đẹp trai.)

Làm sao bây giờ, A Hoa khiếp sợ phát hiện ra sự thật mà mình nên phát hiện ra từ lâu, nếu như nam thần Đoạn Kỳ mà ở bên anh trai cô, anh trai chính là thụ mà! Không phải cô kiếm được “chị dâu” cho anh trai, mà là kiếm được “ông xã” cho anh mình! Nếu như hai người cãi nhau, với thân thủ của Đoạn Kỳ, chẳng

phải sẽ đẩy ngã anh cô vào giường mà làm sao?! Trong đầu A Hoa vô thức hiện ra mấy màn 18+ kinh điển, trong đó thụ tự động trở thành Lí Cảnh Lâm, anh trai yếu ớt, khóc lóc chống cự, còn có mà bàn tay xiết chặt gra giường đến trắng bệch, A Hoa chìm sâu vào tự trách...

Quả nhiên cả bàn đều là đồ thần kinh, người bồi bàn bưng cà phê lên, mau chóng rời xa ba người đang tự chìm trong thế giới riêng của bản thân kia.

“Này, cậu rốt cuộc có ý gì? Cứ dây dưa với em gái tôi, bây giờ còn đuổi từ trên mạng đến ngoài đời! Nói cậu không có ý đồ gây rối, có ma mới tin!” Lí Cảnh Lâm tàn bạo trừng mắt nhìn A Hoa đang cố gắng muốn giải thích, dùng ánh mắt báo cho cô biết, câm miệng, hẳn muốn nghe tuyến thủ tranh biện số một trả lời.

“Tôi thật sự không có ý đồ gì với em gái anh.” Đối phương giải thích ngắn gọn mà đanh thép.

“Anh, chúng em gặp mặt là vì...” Trái lại tuyến thủ tranh biện số hai cố gắng giải thích, lại bị một ánh mắt sắc như dao làm cho im lặng.

“Vậy cậu nhiều bạn gái như vậy, còn tới tìm A Hoa làm gì? Fan nữ thần của cậu tùy tiện tìm một người cũng được, đừng nói với tôi chỉ là tới chơi đùa.”

“Quả thực tôi không chơi đùa.” Đoạn Kỳ nhìn chằm chằm Lí Cảnh Lâm, ý tứ sâu xa, anh tới là để ăn thịt dê, “Cái gì mà fan nữ thần, tình duyên của tôi là Khí Trì Hoa.”

“Tình duyên cút con mẹ nó đi! Cậu thích sắc đẹp của A Hoa, đang muốn gây rối A Hoa nhà tôi đúng không?” Lí Cảnh Lâm ngày càng kích động, thanh âm vang to khiến người ngồi gần đó liên tục nhìn qua, thấy tổ hợp 2 nam 1 nữ kinh điển trên 818.

“A? Thích cô ấy? Đừng đùa chứ!”

A Hoa: ... Mẹ nó, đại thần, cậu có ý gì, tôi cũng có người theo đuổi đấy nhé!

“Vậy đôi mắt trông mong của cậu là sao? Muốn hít thở bầu không khí tổ quốc rộng lớn, Bắc Nam khác biệt à? Ha ha.” Lí Cảnh Lâm vừa nghĩ tới chuyện sự muội đáng yêu của mình bị lừa tình, nổi trận lôi đình. Rõ ràng là một cô gái tốt như vậy, kết quả là xảy ra chuyện khiến người ta thất vọng cực độ.

“Tôi chỉ muốn xem phải là vùng quê nào mới có thể nuôi lớn con người siêu việt như anh thôi?”

“Phụt.” A Hoa, hóa ra đại thần mặt dày như thế... Nhầm, mặt của anh ta vốn đã rất dày. Nếu mặt không dày, sao có thể trơ trên làm tình duyên rồi đánh cược lấy anh trai với người ta... Đây mà là điều một tình duyên nên làm sao?

“Đừng có làm người ta ghê tởm!” Lí Cảnh Lâm vừa nghĩ tới năm đó anh ta cũng dùng lời ngon lẽ ngọt như vậy với Mai Tử Hạnh, trong lòng đau đớn vô cùng. Hồi đó sao hắn lại thích một tên dê tiện đến vậy, hừ, nói không chừng chỉ là sự ngưỡng mộ tuổi niên thiếu, ai bảo kỹ thuật của anh ta lả lướt như thế, không ngờ còn nhỏ hơn mình ba tuổi, may mà hắn đã thoát khỏi bóng ma của tên này, gia nhập vào vòng tay của Mikul! Hiện tại, hắn mặc kệ quá khứ, mục đích duy nhất chính là bảo vệ em gái tránh xa tên khốn này!

“Tôi từ xa chạy tới đây không phải để khiến anh thấy ghê tởm.” Đoạn Kỳ nhướn mày, cười. “Tôi tới để gặp vợ tương lai.”

“Cậu! Cậu!” Lí Cảnh Lâm tức đến vỗ bàn, “Cậu còn dám nói không có ý đồ gì với A Hoa à? Ai biết được trong lòng cậu có cái suy nghĩ thối nát gì không?” Chỉ thấy đôi mắt hắn trừng đến tròn vo, sáng trong, đẹp cực kỳ.

“Thối nát? Đoạn Kỳ tôi từ trước tới nay làm việc đường hoàng, chưa bao giờ thối nát!” Đoạn Kỳ đứng lên khiến cho trái tim người bồi bàn sợ đến mức ngừng đập hai giây.

Mọi người: Có đánh nhau để xem rồi?

“Từ sự muội Mai Tử Hạnh, giờ lại tới trêu chọc A Hoa, Quân Khuynh, à không, bạn Đoạn Kỳ, dù sao tôi cũng không đọc được suy nghĩ của ngài đây, ai biết được thật sự trong lòng ngài thích con chó nào!”

Hóa ra anh trai tức giận lên là mồm mép lợi hại như vậy... A Hoa cảm thán, nhưng mà anh à, anh cãi nhau cũng đừng nhưn người về phía trước như vậy, cự li hiện tại của anh và chị dâu quá gần...

“Anh không biết? Từ đầu tới cuối tôi chỉ thích đúng một người, theo cách nói của anh, con chó mà tôi thích anh cũng quen đấy.” Nói xong, Đoạn Kỳ Đoạn đại thần mạnh mẽ vươn tay kéo cổ áo Lí Cảnh Lâm. Cả người hắn bị đổ về phía trước, bị Đoạn Kỳ găm rồi... Găm! Rồi!

Mọi người len lén vây xem chờ đánh nhau: ...!! (=))))))

A Hoa: Xong đời rồi, chị dâu quá công, anh trai bị đè bẹp rồi!

“Ừm...Ừm...” Bạn học Lí Cảnh Lâm bị Đoạn Kỳ giữ chặn cản môi một phen, thật vất vả mới đẩy được ra, Lí Cảnh Lâm định há mồm mắng, không ngờ đây chỉ là kế dụ địch. Đoạn Kỳ mau chóng vượt qua, hai tay giữ lấy móng vuốt cún của Lí Cảnh Lâm, kéo về phía sau, thừa dịp hắn chu cái miệng nhỏ đáng ghét lên, đầu lưỡi linh xảo chui vào.

Quá YD nha! Quá mãnh liệt! A Hoa kích động rút điện thoại ra chụp ảnh điên cuồng, hình ảnh thú vị như vậy cô phải phân tích cùng với A Tú, ái chà, anh trai đỏ mặt rồi!!!

Hai người hôn triền miên gần 5 phút, Đoạn Kỳ mới thả Lí Cảnh Lâm ra, “Người tôi thích luôn là anh.” Anh ta tiến sát bên lỗ tai đỏ bừng của Lí Cảnh Lâm, “Mai Tử Hạnh gì đó, tôi chưa từng trêu chọc cô ta, tôi vẫn luôn thích anh, năm đó AFK trò chơi cũng chỉ vì muốn thi vào cùng trường đại học với anh, giờ tôi đã tìm được anh rồi.”

Một tia sét đánh trúng một cái trong lòng Lí Cảnh Lâm, hắn hoảng hốt, CPU đại não tạm thời báo hỏng, vậy nên hệ thống tự hồi không thể vận hành, toàn đầu óc chỉ là câu “Người tôi thích luôn là anh”. Hoàn toàn không phải phản ứng thế nào, Lí Cảnh Lâm vô ý thức chạy ra khỏi quán cà phê.

A Hoa: Cậu không đuổi theo sao?!

Đoạn đại thần: Dù sao cũng không chạy thoát khỏi tầm tay tôi, để anh ấy làm quen với thân phận mới của mình đi!

A Hoa: Thân phận gì cơ?

Đoạn đại thần lí lẽ hào hùng: Đoạn phu nhân!

=====

Thấp cho bé dê 69 cây nến =))))))))))

28. Chương 28

“Alo, á, anh Lâm?” Ngụy Diệp ôm máy tính cùng với tên khốn dùng máy tính bàn đang điên cuồng tàn sát trên chiến trường, kẹp di động ở vai, hai tay lại vội vàng trở về với bàn phím.

“Ặc, gì cơ? Anh nói lại một lần nữa xem nào, bên chỗ anh ồn quá, em nghe không rõ.”

“Ừ, ừ... Cái gì?!” Ngụy Diệp vừa giết chết một con dê ngu cứ quần quít lấy mình, chuẩn bị vọt tới quay tay đám nick đỏ đang vây lấy tên khốn, không ngờ lời của bạn học Lí Cảnh Lâm khiến cậu khiếp sợ, dẫn tới cậu đang khinh công mà quên mất rơi oạch xuống đất.

“Địch, anh muốn trốn nhà sao?!”

Không có việc gì, không có việc gì, Ngụy Diệp đứng dậy, khoát tay với tên khốn đang nghi học nhìn mình, ra khỏi gian phòng.

“Diệp Tử, hôm đó thật sự bó tay rồi, A Hoa, nó dám dẫn sói về nhà!”

“Hà?”

“A Hoa, nó gặp mặt Đoạn Kỳ, kinh khủng nhất là nó còn dám dẫn Đoạn Kỳ về nhà!”

“Ặc, anh Lâm, Đoạn Kỳ kia và việc anh trốn nhà có quan hệ gì?”

“Cái thằng khốn Đoạn Kỳ từng bắt hòa với anh ở trường, chú có nhớ lần trước không, thằng bị anh hack máy tính chính là nó. Bây giờ A Hoa với mẹ anh nói nó đã tìm tới tận cửa nhà rồi, mẹ anh còn bắt anh phải tiếp đón nó.”

“Vậy anh cứ mang người ta đi dạo, vờ vịt tý là được rồi, còn hơn là A Hoa gần gũi hẳn cả ngày? Được rồi, Đoạn Kỳ gặp mặt A Hoa, hẳn cũng chơi Kiếm Tam à?”

“Diệp Tử, hu hu hu, anh của chú, anh... Tên Đoạn Kỳ kia là một con sói đuôi to! Nó chính là tên đáng chết Quân Khuynh kia!”

“A!” Ngụy Diệp cả kinh, tâm tư của Quân Khuynh với Lí Cảnh Lâm ngay cả người qua đường cũng biết, không ngờ giờ còn tìm tới tận nhà... “...Hắn, hắn chiếm tiện nghi anh à?”

“Ừ! Không, làm sao mà chú biết được!!” Lí Cảnh Lâm thiếu chút nữa ném điện thoại di động, sao Diệp Tử biết được việc hắn bị cắn?

“Khụ, em chỉ đoán thôi.” Ngụy Diệp đau đầu, “Thực ra anh tới chỗ em cũng không sao, thế nhưng em với tên khốn chuẩn bị đi du lịch rồi.”

“A? Diệp Tử, sao chú nữ, chú không thể không cần anh... Hu hu, trình tiết của anh nằm trong tay chú đó!”

Phải làm sao đây? Ngụy Diệp ôm điện thoại của mình mà đau đầu, chợt nghe thấy thanh âm của Lí Cảnh Lâm ở bên kia xa dần, hình như điện thoại bị ném ở đâu đó, còn người bị lôi đi rồi.

“Quân Khuynh, tên khốn kiếp này, bỏ tôi xuống. Phiên Phúc, con cắn nó cho ba, con đừng có liếm nó mà! Mẹ nó, A Hoa, em dám để nó vào phòng anh, anh muốn trốn nhà, hu hu...”

... Quên đi, quên đi, Ngụy Diệp ngắt máy, cậu không cứu nổi trạch nam đâu, chỉ có thể cầu phúc cho hắn thôi. Hơn nữa nói thật lòng thì cậu thấy hai người kia rất xứng đôi, người có thể quản được tên suốt ngày chết dí trong nhà Lí Cảnh Lâm cũng chỉ có Quân Khuynh, cậu còn lo sẽ có một ngày trạch nam “tự an ủi” chết luôn trước máy tính, khụ khụ.

Ngụy Diệp buông điện thoại, bưng hai cốc nước trở lại phòng, Cố Ân Sính đang nhàm chán nhìn kế hoạch du lịch, thấy Ngụy Diệp tiến vào, đôi mắt đột nhiên lóe sáng, cảm giác như một con cún bự. Ngụy Diệp cười trộm một chút, đưa trà trong tay cho anh.

“Nghĩ ra muốn đi đâu chưa?”

“Rồi.”

“Vậy em cứ yên tâm đi theo anh, à, chỗ này thật đẹp, cho em xem...”

Vì sao tự nhiên hai người lại muốn đi du lịch, nguyên nhân do khối “Trầm sa huyền tinh” của Quân Dạ, cũng chính là cục sắt có thể làm thần binh trong truyền thuyết, là cục sắt không khóa có thể mở ra trong rương phúc lộc kỳ An Sử chi loạn. Không khóa tức là có thể giao dịch, còn đáng giá hơn gấp bội so với cục huyền tinh khóa mà mọi người mất nửa ngày đánh An Lộc Sơn để rơi ra.

Thế nhưng Ngụy Diệp không ngờ Cố Ân Sính lại lén lút thả cục sắt đó vào acc của mình, nói mỉa miêu là: tìn vật dính ước.

Thực ra không phải Ngụy Diệp không kiểm nổi cục sắt đó, cậu đã chuẩn bị tài chính từ lâu để mua, máy server nông thôn như thế này thì giá không quá đắt, về cơ bản đã ổn định giá là bốn, năm trăm vạn tiền game, hơn nữa đây là server thàng, giá vàng thấp, vậy nên Ngụy Diệp vẫn luôn mơ ước có một viên sắt.

Đáng tiếc, có những người rất đen đui. “Đại Bảo” trong bang còn được gặp cục sắt đến lần thứ tư, nhưng Ngụy Diệp ngay cả “thiết mao” cũng chưa từng thấy cây nào, sau này trong bang cũng mở đoàn một lần nữa lại đúng vào lúc Ngụy Diệp nghỉ game ôn thi, vì vậy Huyền tinh bị Quân đại thần khiếm tốn vớt mất rồi.

Thi xong trở về, Ngụy Diệp nghe được tin này mà lòng đau như cắt, quả thực như đang có mười bảy ngàn con thảo nê mã đang nhảy chồm chồm trong lòng, tiếc ngẩn tiếc ngơ. Nhưng bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, dù sao cậu cũng có thể đẩy ngã tên yêu quái thích *** An Lộc Sơn, hẳn cũng sống chết không chịu nhả ra một viên nữa.

Vậy nên khi Ngụy Diệp nhìn thấy huyền tinh, nói không cảm động là giả, nhưng mà muốn cậu nhận món quà đắt tiền như thế, cậu cũng cảm thấy ngại ngùng, ai bảo hai người còn chưa đến mức độ phải nộp tiền lương cho nhau chứ.

Ngụy Diệp muốn trả lại tên khốn, nhưng đây là “tín vật đính ước”, đưa tiền cho tên khốn lại quá mức xa lạ. Vì vậy, cậu không thể làm gì khác hơn là thấp thỏm nhận lấy, nhưng cậu nghĩ ngàn lần vạn lần cũng không ngờ tới, cục sắt bự này khó khăn lắm mới có được, vậy mà sắt nhỏ còn làm khó anh hùng hảo hán hơn.

Sắt nhỏ, tên khoa học là Phù Đồ Văn Thiết, 200 viên cùng một sắt bự mới hợp thành một khối Trầm Sa Văn Thiết, sau đó đi Tàng Kiếm sơn tràng hoàn thành nhiệm vụ mới làm được Thần Binh. Sắt bự mình ước mơ bấy lâu đã có được, nhưng sắt nhỏ biết kiếm đâu bây giờ? Sắt nhỏ bây giờ á, Đại Minh Cung 10 người, 25 người, phó bản Huyết Chiến Thiên Sách 10 người, 25 người, mỗi bản đều bao sắt nhỏ, một vòng mới ra được mười mấy viên, huống hồ Ngụy Diệp nổi tiếng không có duyên với sắt, sắt nhỏ phân chia cố định mà cậu vẫn không lấy được, thật sự là đạt đến cảnh giới cao nhất của đen đui.

Còn một biện pháp gần giống với cách Cố Ân Sính kiếm được sắt bự, tiêu hao thể lực, mở rương Phúc Lộc, nhưng thứ nhất, giá rương quá đắt, rất không tiện, thứ hai, mở rương cũng phải nhìn mặt nha! Quân đại thần và Diệp Tử cùng nhau mở rương, Quân đại thần mở ra 49 viên sắt nhỏ, Diệp Tử mở ra 19 viên, thật sự tiếp diễn phong cách vô duyên với sắt của cậu mà.

Chịu đủ kích trầm trọng, Ngụy Diệp dừng ngay cái hoạt động đập rương xa xỉ của các đại gia, đi phó bản cả ngày, đến mức đầu đau não sưng, nhất quyết tuyệt đối kiên trì vì con trai của mình, dự tính cứ như vậy vài ngày, cậu cần năm tháng để lấy được thần binh! Năm, tháng, đó!

Ngụy Diệp sắp phát điên rồi...

Cậu đâu có đùa đâu, rõ ràng là phải cày đến chết, cày đến chết. Còn Cố Ân Sính, thấy vợ mình bị cục sắt bự kia dẫn dắt cho vò đầu bứt tai, mắt hờn mắt vía, thẳng thắn thương lượng với vợ, hay là chúng ta bán nó đi. Ngụy Diệp nói, bán tín vật đính ước ư? Cố Ân Sính nói, bán lấy tiền đi du lịch, du lịch đính ước nha. Hai người ăn ý với nhau, thẳng thắn bán Huyền Tinh lấy 5173, việc liên quan đến cục sắt đáng ghét này cứ để đám đại gia tự hưởng thụ đi, hai người họ đi du lịch ngọt ngào ngào ngào

~Vì vậy mới có một màn lên kế hoạch du lịch. Cảm giác được cùng người mình yêu chuẩn bị đi chơi khiến người vốn chẳng có hứng thú gì với du lịch như Ngụy Diệp cũng không khỏi ngập tràn mong chờ. Cố Ân Sính hiếm khi thấy bỏ đi bộ dạng biếng nhác, ngoan ngoãn nghiêm túc cùng vô thu thập tin tức về ẩm thực, quà vật mà vợ thích, du lịch trắng mặt đầu thế qua loa được đâu.

Vào sáng sớm ngày thứ sáu Cố Ân Sính tới thăm nhà họ Ngụy, chớp chớp gâu gâu dắt tay nhau bước trên con đường tình yêu.

Trên đường cao tốc, Ngụy Diệp kiểm tra lại, điện thoại di động, xạc pin, pin dự phòng, chứng minh thư, chi phiếu, đều mang đủ rồi. Quần áo để tắm rửa cũng mang đủ, đã chào tạm biệt mẹ, đã nói một tiếng với đám đồng bọn trong game, rốt cuộc cậu đã quên cái gì nhỉ, sao vẫn cảm thấy sốt ruột! A~ Tên khốn, anh đừng lộn xộn, đây là trên tàu hỏa, anh muốn làm gì?

Bị lỗi tai bị người ta hôn hít đến đỏ bừng, Ngụy Diệp còn muốn đứng lên, cậu nhớ ra mình vẫn chưa gọi điện thoại cho anh Lâm đang trong cảnh sói vào chuồng dê... Đáng tiếc lúc xuống tàu, ga tàu đông đúc kinh khủng, bàn tay cậu còn bị Cố Ân Sính đóng vai husky ngu chăm chăm bảo vệ vợ nắm thật chặt, Ngụy Diệp bỗng chốc quên hết tất cả, chỉ mang vẻ mặt đỏ bừng như nai con nhảy loạn vui đầu đi theo Cố Ân Sính.

Phải thừa nhận, khi Ngụy Diệp ngồi đối mặt với Cố Ân Sính trong một cửa hàng nhỏ ở đầu đường Tây An, hưởng thụ từng ngụm món canh thịt dê thơm nồng, đúng là thoải mái vô cùng, ngon đến độ muốn tan ra. Cảm giác được cùng người yêu đi tới nơi xa lạ, chia sẻ từng nơi khung cảnh tuyệt đẹp, chia sẻ các chuyện mới mẻ đặc sắc, được rồi, Ngụy Diệp chỉ đang ngụy biện, thật ra đó cũng chưa phải là trọng điểm.

Trọng điểm là Ngụy Diệp nghiêng đầu sang cắn một miếng thịt xiên trong tay Cố Ân Sính, cảm nhận được hương thịt thơm phức tràn ngập trong miệng, ăn quá ngon!! Đây chính là cảm giác hạnh phúc! Ngụy Diệp cảm thán, tên khốn ngốc, à không, Cố đại hiệp, lại bón em một miếng đậu hũ đi, ăn ngon lắm!

Hơn nữa, ở một nơi khác cũng đang có một chuyến du lịch, nhưng không thể thoải mái như gà chó bôn nhau ăn ngọt ngào.

Dưới chân núi miếu Phú Tử, Đoạn Kỳ đi chậm một chút, thường xuyên lấy điện thoại di động ra chụp ảnh, động tác đúng chuẩn, đáng tiếc là Lí Cảnh Lâm chỉ coi như tên đáng ghét này đang giả vờ giả vịt đủ kiểu, chỉ đang cố ý lãng phí thời gian của hắn!

Thế nhưng... Cho dù Đoạn Kỳ cố ý kéo dài thời gian hai người được ở bên nhau, Lí Cảnh Lâm cũng chỉ đành nghe theo anh, bởi vì mẹ hắn không hề có sức chống cự trước một anh chàng đẹp trai, chân dài như vậy, từ ánh mắt đầu tiên đã coi anh ta như nam thần, nhiệt tình mời Đoạn Kỳ ở lại phòng của con cả (con cả ra sofa ngủ), ra mệnh lệnh với con trai, con gái của mình rằng nhất định phải chiều đãi người ta tử tế, cùng ăn cùng uống cùng chơi, còn thiếu điều cùng ngủ luôn.

Lí Cảnh Lâm khóc lóc, ba ơi, sao ba không ngăn cản mẹ chứ!

Không phải Lí Cảnh Lâm không nghĩ tới chuyện bỏ em gái lại cùng con sói đuôi to Đoạn Kỳ mà chạy trốn, đáng tiếc là vừa định liên hệ với đồng bọn ở phương xa, hắn đã bị Đoạn Kỳ lôi tha từ trên gác về phòng hôn hít mãnh liệt, còn bị uy hiếp, nếu anh dám trốn, ở nhà sẽ chỉ còn tôi và cô em vợ (xưng hô này hình như có chỗ không đúng rồi Đoạn đạo trưởng à...), tôi không thể đảm bảo giữa cô nam quả nữ không xảy ra chuyện gì.

Lí Cảnh Lâm nghe xong thì nổ tung, cái gì mà rời nhà bỏ trốn, hắn chỉ hận không thể buộc chặt mình và tên khốn kiếp này vào với nhau, từng giờ từng phút nhìn chăm chăm con sói háo sắc không biết xấu hổ này, để anh ta cách xa em gái thân yêu của hắn càng xa càng tốt.

Rơi vào đường cùng, Lí Cảnh Lâm bắt đầu phải chịu đựng mỗi ngày Đoạn Kỳ quấy rầy càng ngày càng không kiêng nể gì, dẫn anh ta đi du lịch, ngắm cảnh khắp nơi, còn phải tự an ủi bản thân, đều là vì A Hoa!

Được rồi, thực ra còn có một nguyên nhân quan trọng khác, Lí Cảnh Lâm len lén nói trong lòng, kỹ thuật hôn của Đoạn Kỳ làm cho người ta muốn ngừng mà không ngừng được... Khụ!

=====

Dê béo à chịu trôi đi cưng ==)) Cưng không thoát nổi bàn tay của Hoa đại thần đâu ==))

29. Chương 29

Kỹ thuật hôn tốt như vậy, không biết có phải đã luyện tập với nhiều cô gái hay không? Lí Cảnh Lâm vênh mặt đi theo phía sau Đoạn Kỳ, nhìn anh ta tùy tiện dạo chơi trên phố đồ cổ còn hấp dẫn được phần lớn ánh mắt của đám con gái háo sắc. Trong lòng hắn tràn lên vị chua khó có thể hình dung, không hổ là danh nhân của Vạn Hoa Cốc, bản lĩnh trêu hoa ghẹo nguyệt thuộc hàng số một, ngay cả phụ nữ trung niên mãn kinh cũng bị quyến rũ, thật không biết miệng anh ta bôi loại mật gì.

Hơn nữa, người này thật kì lạ, Lí Cảnh Lâm nghĩ, năm đó người bắt ngờ xuất hiện, tranh luận cách tỷ thí là anh ta, người quái lạ ngầm đồng ý các hành vi tự mình đa tình của sư muội cũng là anh ta, đột nhiên sẵn sóc dịu dàng với Mai Tử Hạnh cũng là anh ta, đột nhiên nói muốn AFK, đồng thời rời khỏi trò chơi cũng là anh ta, lại bỗng dưng xuất hiện trong cuộc đời hắn cũng là anh ta, là anh ta, chính là anh ta, người bạn của chúng ta, Tiểu Na Tra, nghĩ miên man mãi, suýt nữa Lí Cảnh Lâm hát ầm lên.

Ai biết sao tự nhiên anh ta lại coi trọng hắn, Lí Cảnh Lâm cúi đầu, khom người thờ ơ đá một hòn đá nhỏ dưới đất. Có một loại người thế này, lúc nào cũng hồ hững, dường như không có gì có thể trói buộc hắn, chỉ là trong nháy mắt đã chạy mất tăm.

Ai có thể dự đoán được, Lí Cảnh Lâm bắt đầu quay người khinh thường tên kia, không ngờ hắn lại rung động trước tên “lãng tử” này, mà còn hơn ba năm.

Thật là khó hiểu, thật khó hiểu.

Ai bảo mình lại trở nên đáng khinh như vậy chứ. Lí Cảnh Lâm ngẩng đầu nhìn, hai tay Đoạn Kỳ đang túm một con vẹt kim cương rất tàn bạo, mặt to đầu với mắt nhỏ. Con vẹt ngực kia nhìn Đoạn Kỳ nửa ngày, đột

nhiên hô “Thích, thích” rồi liên tục đập cánh. Lí Cảnh Lâm nghĩ, người này chẳng khác gì chim, nếu thấy vừa mắt rồi, thích ai cũng không thể thay đổi được.

Ai bảo gia đây nhìn anh ta thấy thuận mắt chứ. Đoạn Kỳ lại tiến nhanh về phía trước, Lí Cảnh Lâm chậm rì rì theo sau, như bây giờ cũng tốt, anh ta có hứng thú với mình, có đẹp trai đến mấy cũng phải ngoan ngoãn dỗi dành mình, hừ, gần một năm bắt âm vô tín, dù sao cũng phải mặc kệ anh ta mười ngày, nửa tháng.

Người chưa từng mất sẽ không biết quý trọng, Lí Cảnh Lâm cảm thấy trong lòng dâng tràn triết lí sâu sắc, đồng thời cũng không quên nhìn chăm chăm vào cổ áo rộng thùng thình của Đoạn Kỳ, ánh mắt nhẹ nhàng dời xuống dưới, vừa xem còn không quen âm thầm nuốt nước bọt. Trong lòng Lí Cảnh Lâm, cơ thể màu mật ong của Đoạn Kỳ cùng động tác gợi tình của nhân vật nữ chính với bộ ngực cup C trong tấm hình quảng cáo hoàn toàn đối lập, hầu như không hề do dự, đáp án rõ ràng. Đường nét thô ráp như thế sao có thể so được với cảnh xuân mơn mớn trước mắt?

Mà Đoạn Kỳ ở phía trước bắt giặc nuốt nước bọt tức giận với cặp mắt cận thị ở phía sau. Con đàn bà vừa đi qua đâu có đẹp! Xem ra cần phải hung hăng hôn hấn một trận, không hôn không được.

Đứng lại trước một quầy hàng, Đoạn Kỳ giả vờ đang xem thử các vật lưu niệm trong quầy, trên thực tế, anh đang không ngừng dùng đôi mắt với thị lực vô cùng tốt của mình nhìn chăm chăm vào thân ảnh buồn chán kia. Thật ra Đoạn Kỳ chẳng có sở thích gì đặc biệt với việc ra ngoài đi dạo phố thể này, nhưng nếu không ra ngoài, tên ngốc cứ thích chết dí trong nhà kia nhất định sẽ dán chặt vào màn hình máy tính, cảm giác trong mắt hần không có bóng dáng mình thật sự rất khó chịu. Vậy nên Đoạn Kỳ quyết định không ngừng rảo bước đi dạo khắp nơi, mau chân tới xem “Miếu hẹn thề” danh tiếng, còn muốn tiếp tục để cái tên quanh năm suốt tháng không nhìn thấy ánh mặt trời kia phơi nắng, hoạt động, dù sao cũng vì sinh hoạt hài hòa sau này. Xem hần kia, Đoạn Kỳ nghĩ, thể chất quá yếu có thể không làm được.

Từ khi sắc trời còn rạng rỡ đến khi chiều tà buông xuống, đã trải qua 5 tiếng liền rồi... Đứng trước miếu Bích Hà Nguyên Quân, Lí Cảnh Lâm ngoác miệng ngáp, người này làm bằng sắt à, chẳng nghĩ ngơi chút nào, vì lên dây cót hay sao, chỉ biết đi liên tục, một chút tình thú cũng không hiểu. Cái gì mà thừa dịp người đông thì nắm tay kéo người ta đi, cái gì mà một cốc đồ uống lạnh hai người hút, hừ.

Không biết có thể bị A Hoa ghi hận hay không, Lí Cảnh Lâm nhớ tới em gái đáng yêu, dù sao trong trò chơi, Đoạn Kỳ cũng là tình duyên đầu tiên của A Hoa. Lần này, để có thể gặp được Đoạn Kỳ, em gái thật sự đã phải chuẩn bị rất kỹ càng, nhưng mà anh trai sẽ không vì chuyện này là thả lỏng cảnh giác giám sát việc yêu đương của em gái đâu! Vậy nên tất cả những thằng đàn ông có ý đồ quấy rối em gái đều bị xếp vào thể lực phản động, nhất định phải diệt trừ!

Người kia mặc quần jean thắt lưng trễ, Lí Cảnh Lâm không dám chuyển mắt nhìn chăm chăm vạt áo T shirt của Đoạn Kỳ bị gió thổi bay, đột nhiên trước mặt kéo tới một đám du khách, chia cắt Lí Cảnh Lâm và Đoạn Kỳ. Bỗng nhiên thấy sắp lạc mất thắt lưng trễ, Lí Cảnh Lâm vội vàng bước nhanh đuổi kịp, nào ngờ vừa cất bước tới gần, phía sau đột nhiên có một nguồn nhiệt áp sát, còn có một cái tay cọ qua cọ lại trên hông hần.

!!Mẹ nó, Lí Cảnh Lâm vừa định chửi chết đứa nào dám ăn đậu hũ của ông đây, xoay người sang trừng mắt, thằng khốn đằng sau đã đẩy mạnh một cái. Lí Cảnh Lâm lão đảo về phía trước, thân thể đã lâu không vận động cứ thế mất đà ngã xuống đất.

Nếu như chỉ có một mình Lí Cảnh Lâm, chắc hần người này đã thuận lợi chạy mất, đáng tiếc hần mới chạy được vài bước đã vang lên tiếng kêu thảm thiết, trên đường tự nhiên xuất hiện một cái chân giơ ra khiến gã ngã xuống mặt đất.

“Tóm lấy nó, cái thằng trộm này trộm gì đó của tôi rồi! Được, được, Quân Khuynh làm tốt lắm!”

Lí Cảnh Lâm cố gắng nhịn đau đ ớn, nhào qua người tên trộm, đè ép gã tới mức sùi bọt mép, “!\$@\$%^, thằng khốn này, dám trộm điện thoại di động của tao, để gia giúp mày trông sạch sẽ hơn một chút. Ái chà, Millet 2s, Samsung Note2, còn có một cái iPhone5S, thành quả hôm nay của mày không tệ đâu. Trong túi áo còn có nữa kia, a, tìm được rồi, hừ, điện thoại của tao mà mày cũng dám động vào à...”

Đoạn Kỳ nhìn cái tên không chút tự giác, không kiêng nể gì ở trên đường cái, cởi hết quần áo của một người đàn ông khác, bàn tay còn quá phập phồng, dăm sờ soạng khắp nơi trên người gã ta. Ngày hè nóng như chảo lửa, trong ngực anh còn bùng lửa dữ dội hơn, nhìn cảnh sát trực tuần gần phố đồ cổ cuối cùng cũng xuất hiện, anh kéo lấy cái tên trắng trợn kia đi, thiếu chút nữa còn cầm luôn cả tang vật trên người kẻ trộm, đương nhiên, anh cũng không quen đập một phát vào chỗ mà ai cũng biết rõ trên người gã.

“Đúng là tuổi còn trẻ, gấp cái gì mà gấp. Tôi còn chưa dạy dỗ xong thằng ranh con đó đâu, nó dám trộm đồ của tôi, không chờ nó một trận đâu có được...”

Quay đầu lại, trừng.

“Khụ, được rồi, cảm ơn cậu giúp tôi lấy lại điện thoại.” Ý thức được từ cổ tay của mình truyền đến nhiệt độ của người đàn ông này, Lí Cảnh Lâm đột nhiên cảm thấy sức nóng kia như đang truyền khắp thân thể mình, dọc theo động mạch, tĩnh mạch, kéo tới trên mặt, khiến cho hai má nóng không chịu được. Loại ngưỡng ngừng hiểm có này khiến hắn thẹn thùng tới mức không dám nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy của Đoạn Kỳ, rất sợ bị anh nhìn xuyên thấu, thấy được bên trong mình lúc này mất mặt cỡ nào.

Như vậy mới ngoan, Đoạn Kỳ ít khi được thấy cái tên này nghe lời, ngoan ngoãn như vậy, nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, lại tăng bước chân tiến về địa điểm đã định trước. Chỉ là anh không tự chủ được nắm tay càng chặt hơn, muốn cùng cái tên phía sau gần gũi thêm một chút.

Cái miếu kia đã lâu không tới, trước miếu Bích Hà Nguyên Quân, Lí Cảnh Lâm nhìn tường viện cũ nát giống y như trong ký ức, đáng tiếc trong lòng không sinh ra chút cảm giác hoài niệm nào, toàn đầu óc chỉ nghĩ tới lúc nào mới được tới ngắm cảnh chùa ở Nhật Bản, muốn được nhìn thấy ảnh của các em gái xinh xắn đáng yêu.

Đáng tiếc, hắn vừa high được vài phút, bởi vì tiếng cười phát ra quá mức hèn mọn cùng ánh mắt và biểu tình, khiến cho người nào đó quay đầu lại tức giận lườm nguýt.

Hừ, thật mất mặt, Lí Cảnh Lâm rung đùi đắc ý làm trò cười cho thiên hạ, dù thế nào, sợ tôi làm cậu mất mặt mà vẫn nắm chặt lấy tay tôi không buông, đâu ai cầu xin cậu nắm đâu. Nhưng mà Đoạn Kỳ không buông tay, Lí Cảnh Lâm cũng không giãy ra được, đành phải bĩu môi, tiếp tục đi theo người không biết định làm gì kia.

Chỉ đến tận khi Đoạn Kỳ dùng ánh mắt điên cuồng, đẹp trai, tàn bạo nhìn chằm chằm ông chủ bán hương, Lí Cảnh Lâm mới thật sự tin rằng người này muốn tới cầu thần bái Phật. Nhưng mà cái bầu không khí trầm lắng, quái đản này còn kéo dài bao lâu nữa đây? Lí Cảnh Lâm nhớ ra, hình như bắt đầu từ lúc bắt được tên trộm? Thật không khoa học, lẽ nào thật ra Đoạn Kỳ là người máy, năng lượng trong thân thể chỉ đủ cho anh ta nói hoặc đánh nhau? Sao đột nhiên người này lại hờn dỗi gì chứ? Làm cho người ta tò mò quá đi.

Kết quả là chờ đến khi Lí Cảnh Lâm nghiêm túc tự hỏi vấn đề này hoàn hồn trở lại, hắn đang quỳ gối trước tượng Bích Hà Nguyên Quân rồi.

“Cầm, bái.”

A 0 Lí Cảnh Lâm vô thức nhận hương, vừa định dập đầu, đột nhiên chợt nhớ ra, hương này là để cầu nhân duyên mà? Lẽ nào ông chủ bán sai? Hắn nhìn lại trên tay Đoạn Kỳ, cũng giống như của mình... Chẳng lẽ...

Thật đáng yêu, Lí Cảnh Lâm nhìn hương trên tay, nhớ tới khi còn bé đến chỗ này chơi, từng nghe thầy giáo kể lại, đôi tình nhân nào không muốn chia lìa, muốn ở bên nhau dài lâu, cùng nhau tới bái Bích Hà Nguyên Quân là tốt nhất, người sẽ chúc phúc cho họ. Chỉ là không ngờ, Đoạn Kỳ lại tin vào điều này, lại còn tìm được đến đây. Nhìn lại động tác dập đầu dứt khoát, Lí Cảnh Lâm cũng vội vàng làm theo, trong lòng không quên mặc niệm, mong hai người có thể được hạnh phúc mỹ mãn, sau đó cung kính cắm hương.

“Đoạn Kỳ, nè, nhìn tôi nè, nè!” Ra khỏi cửa miếu, Lí Cảnh Lâm gọi Đoạn Kỳ, “Cậu cầu nguyện gì thế?”

“Sinh hoạt trong tương lai hạnh phúc.” Đoạn Kỳ dùng ánh mắt nhiệt tình nhìn chằm chằm Lí Cảnh Lâm.

“A, chúng ta cầu không khác nhau là mấy... Nói ra liệu có linh không...” Lí Cảnh Lâm lại bắt đầu nói liên miên không dứt...

“Nè, rốt cuộc anh cũng thừa nhận rồi?” Đoạn Kỳ ngắt lời Lí Cảnh Lâm, xoay người lại, hai tay túm lấy cai hắt, để hắt phải nhìn mình, “Không còn ngạo kiều nữa? Đây là anh đồng ý rồi sao?”

“Cái gì mà đồng ý với không đồng ý, đàn em Đoạn Kỳ, cậu chơi trò suy nghĩ quay vòng vòng thế à?” Lí Cảnh Lâm cảm thấy nhiệt độ trên người Đoạn Kỳ không ngừng cuộn cuộn truyền tới từ nơi hai người tiếp xúc, nóng bỏng tràn lan tới mặt.

“Là chuyện của chúng ta.” Đoạn Kỳ nghiêm túc nói, “Tuy rằng anh có từ chối cũng không có tác dụng gì, nhưng anh đồng ý cũng rút ngắn đến đoạn chúng ta lăn lên giường. Nhờ đâu anh đổi ý, cuối cùng chỉ còn mình tôi bị tổn thương.”

Mẹ nó, cái tên không biết xấu hổ này, Lí Cảnh Lâm cảm thấy hơi thở của mình bắt đầu trở nên gấp gáp rồi, con mẹ nó cả đầu cậu chỉ toàn mấy suy nghĩ đồi trụy đấy thôi à? Hừ, chờ mà xem, đừng tưởng mình có thể mạnh thì có thể giành được quyền chủ động trong cuộc chiến tranh lúc nửa đêm, anh Lâm nhà cậu không ngồi không đâu. “Tôi có từ chối hay không, Đoạn Kỳ, nói cho cậu biết, cuối cùng thế nào còn phải xem biểu hiện của cậu. Giờ chính là kỳ thi của cậu, nếu hầu hạ gia không tốt, cả đời cũng không cần chuyển sang quan hệ chính thức!”

“Oa, hóa ra anh thích quan hệ bất chính, như vậy không tốt lắm đâu đàn anh, xem ra tôi không chỉ cứu vớt kỹ thuật PK kém cỏi của anh, còn phải phụ trách cứu luôn cả tam quan vận vẹo của anh.” Bị mắng lại, Đoạn Kỳ cũng không thua kém chút nào.

Kết quả là tới khi hai người đối chọi gay gắt, cãi nhau hơn nửa ngày mới tạm đạt được hòa bình tạm thời. Trước khi bước vào cửa nhà, Lí Cảnh Lâm đột nhiên gọi Đoạn Kỳ.

“Được rồi, tôi nói cho cậu biết, chỉ báỉ Bích Hà Nguyên Quân một lần cũng vô ích, ngày này sang năm, tôi chỉ chờ cậu một ngày.” Lí Cảnh Lâm nhỏ giọng nói, đáng tiếc thanh âm có nhỏ đến mấy cũng không thể giấu đi tình cảm chất chứa bên trong.

“Được.” Nhận ra ý của đối phương, Đoạn Kỳ đáp lại Lí Cảnh Lâm bằng một khuôn mặt cười rất ngu si. Ánh nắng mạnh mẽ khiến mẹ Lí ra mở cửa đứng đợi hơn nửa ngày không khỏi lộ ánh mắt nghi hoặc. Sao bà lại thấy bầu không khí giữa con trai mình cùng đàn em của nó có gì đó không đúng, hình như gần đây rất thịnh hành xu hướng hủ!

Nghĩ như vậy, trong lòng mẹ Lí trầm xuống, việc lớn không ổn rồi.

30. Chương 30

[Bang] [Cầu Đản]: [Cầu Đản] login.

[Bang] [Cầu Đản]: A a a sao Diệp Tử với Quân gia còn chưa login, ngay cả anh trai A Hoa và Quân đại thần cũng biến mất, thật buồn chán.

[Bang] [Khí Trì Hoa]: Mới mở phiên bản mới, sao cậu lại buồn chán? Đại chiến thì không làm, vận tiêu cũng không đi! Điểm chiến giới mới có một, hai vạn, cuối tuần cậu thăng cấp chiến giới kiểu gì?

[Bang] [Khu Cước Tú]: Chậc chậc, Cầu Đản, đi đại chiến không?

[Bang] [Khí Trì Hoa]: A Tú, chờ tớ với! Tớ vận một lần tiêu là được rồi!

[Bang] [Khu Cước Tú]: Xí, chờ cậu vận tiêu xong, chúng tớ đã đánh xong một vòng rồi, mau lên đi.

...

[Bang] [Đoạn Trường Thương]: Diệp Tử đi rồi, chỉ còn mình tớ cắm cò ở cửa Dương Châu. Cảm giác! Xử! Một! Minh! Thật! Tuyệt! Vời!

[Bang] [Cầu Đản]: Trường Thương, cậu nói như thế không sợ Quân gia trở về báo thù sao?

[Bang] [Đoạn Trường Thương]: Sợ gì chứ, đến khi họ trở về, có khi tớ đã kiếm được nửa người 515 rồi ấy.

[Bang] [Cầu Đản]: Nhưng chẳng phải Quân gia có cục sắt bự sao, lập tức sẽ biến thành Quân gia thần binh!

[Bang] [Đoạn Trường Thương]: ... Quân gia đi rồi, chỉ còn mình tớ cảm cở ở cửa Dương Châu. Cảm giác! Xử! Một! Minh! Thật! Tuyệt! Vời!

[Bang] [Cầu Đản]: →_→

[Bang] [Khí Trì Hoa]: →_→

[Bang] [Khu Cước Tú]: →_→

[Bang] [Cầu Đản]: Không được rồi, tớ phải thay đổi cục diện nhàm chán này! A a a tớ đi tìm chút chuyện vui để làm đây.

[Bang] [Cầu Đản]: Đi một chút rồi về!

[Bang] [Cầu Đản]: Be he he tớ đã trở về!

[Bang] [Đoạn Trường Thương]: →_→

[Bang] [Cầu Đản]: Ha ha ha! Tớ phải hiện ra một thứ chơi rất vui. Xử! Một! Minh! Thật! Tuyệt! Vời!

[Bang] [Đoạn Trường Thương]: Xử! Một! Minh! Thật! Tuyệt! Vời! Sao cậu cũng dùng câu này!

[Bang] [Cầu Đản]: Mau tới YY đi, có trò hay!

[Bang] [Khí Trì Hoa]: Thật sao?

[Bang] [Khu Cước Tú]: Tuy rằng Cầu Đản không đáng tin cho lắm, nhưng mà tớ tạm thời tin cậu.

— Trong YY bang hội —

Tây hồ kim long ngư –A Tú : A, chẳng lẽ vừa rồi là sư muội hát sao?

Buff thần Vạn Hoa – A Hoa : Chết cũng không tiếc!!!

Phép thuật tập sự – Đoạn Trường Thương : Chết cũng không tiếc!!! Rốt cuộc trước khi chết tớ cũng được nghe sư phụ hát!!! Tuy rằng so với trong tưởng tượng thì... khụ khụ...

Phép thuật tập sự – Đại Bảo : Nói thật nhé, tớ cho 9 điểm, đương nhiên là trên thang điểm 100.

Buff thần Vạn Hoa – A Hoa : A? Chẳng thấy tên Cầu Đản kia đâu cả!

Tây hồ kim long ngư –A Tú : Ai biết cậu ta đi đâu rồi, mấy ngày nay Pháo ca cũng không onl, chắc chắc, cả ngày Cầu Đản đều mang về mặt cô đơn, trống trải.

Chóí mù mi đi–Sư muội : “A, các cậu vào lúc nào? Thật là!! A a a vừa rồi tớ chỉ vô thức ngâm nga vớ vẩn thôi, các cậu không được ném đá hội đồng tớ!!”

Buff thần Vạn Hoa – A Hoa : Lẽ nào đây chính là trò hay mà Cầu Đản nói? Cầu Đản cũng không thấy ở đây, a, trong bang có một nick trắng, có người mới à?

Tích Chi : “Chào mọi người~ tớ là Tích Chi, người mới biết chơi.”

Phép thuật tập sự – Đại Bảo : “Chào em gái đáng yêu, anh là trưởng đoàn của bang này!! Chúng ta tới làm quen chút đi!”

Phép thuật tập sự – Đoạn Trường Thương : “Khụ khụ... Chào em gái, người mới hả em? Chơi PVP hay PVE, bất kể em theo loại nào, có vấn đề gì về trang bị cứ hỏi anh là được rồi. À mà em là phái nào?”

Phép thuật tập sự – Đại Bảo : “Đúng đúng đúng, phái nào thế em? Vừa mới biết chơi sao? Anh đưa em đi phó bản nhé!”

Buff thần Vạn Hoa – A Hoa : “Các cậu rụt rè một chút có được không? Đừng có dọa người mới, bình thường muốn cả đám lên mic thì khó muốn chết, bây giờ đưa nào cũng tích cực vậy. Đại Bảo, cậu định mở đoàn đưa người mới đi cùng sao?”

Phép thuật tập sự – Đại Bảo : “Các cậu đâu có giống nhau, nếu giọng nói của cậu đáng yêu bằng một nửa em gái đây, bảo tớ bao đoàn cho cậu cũng được.”

A Lâm: “Quên đi, dù sao em gái lớn không nghe lời anh nữa. Nhưng mà thật sự là đàn ông sao? Ai mà nhảm chán thế... Chẳng lẽ là Cầu Đản, được rồi, Đoạn Kỳ chết tiệt, làm sao cậu lại nhận ra? Có phải trước đây có người từng biến âm để quyến rũ cậu không? Sau này cậu hẹn hò với người ta mới phát hiện ra người ta là đàn ông? Chắc chắn.”

Quân Khuynh: “Quyến rũ thì không có, tôi chỉ từng gặp một tên ngốc muốn quyến rũ mình, cả ngày cứ dùng cặp mắt to trừng nhìn chăm chăm làm người ta muốn ngừng mà không được! Về phần máy biến âm, em họ của tôi, chính là Mai Tử Hạnh đấy, rất thích dùng, nghe quá nhiều rồi nên dễ dàng nhận ra. Thanh âm máy móc thể mà anh không thấy sao? Đàn anh!”

A Lâm: “Mẹ nó, cậu nói cái gì, Mai Tử Hạnh là đàn ông?!!” Mẹ nó, vậy ông đây ăn giấm chua nhiều năm như vậy là vì sao?

A Hoa: “Nữ thần phe là đàn ông sao? Địch mợ \$#@%^...”

A Tú: “Tôi vừa tới đã nghe thấy cái gì thế này... Quân đại thần, sao anh có thể vạch trần em trai mình như vậy chứ...”

Sư muội: “Oa oa oa, nữ thần rõ ràng đẹp như vậy cơ mà, thế giới này không còn tình yêu nữa rồi!”

Quân Khuynh: “Ảnh chụp là nó thật đấy, nhưng chắc đã qua P(pts) rồi, người thật nam tính hơn một chút.”

Đám con gái: !!! Đàn ông mà đẹp như thế sao? Để chúng tôi chết đi.

A Lâm: “Được rồi, các em vừa muốn nói gì?”

A Hoa: “Mai Tử Hạnh đang cấu kết với một người, à không, là Cầu Đản, Cầu Đản nhảm chán quá, mở máy biến âm ra nhận đồ đệ, cuối cùng dắt về một hòa thượng... Hiện tại đang ở trong bang thổ lộ với Cầu Đản.”

Quân Khuynh: “Ồ, không ngờ Cầu Đản còn có năng lực này.”

A Lâm: “Pháo ca đâu, trực tiếp khiêng nó đi, đừng thả nó ra gây tai họa cho nhân gian.”

A Hoa: “Nếu như Pháo ca onl thì tốt rồi, chúng em sẽ không phải đau đầu tập thể ở đây. Chẳng phải đều vì Pháo ca không onl sao? Hòa thượng kia có bộ dạng như con gấu, thế không phải Cầu Đản sẽ không cười. A a a, danh tiếng của bang chúng ta.”

Sao đứa nào cũng không khiến cho người ta yên lòng được thế hả? Lí Cảnh Lâm vừa nghĩ đến chuyện Cầu Đản giả làm con gái đi quyến rũ đàn ông, bên mép không nhịn được mà nhếch lên, sao lại có chuyện buồn cười thế nhỉ?

Cười trông thật ngu, Đoạn Kỳ ngồi ở ghế bên cạnh trong quán internet nghiêng đầu sang nhìn, dùng ánh mắt biểu đạt ý này.

“Hồi đó Mai Tử Hạnh cùng sư muội theo đuổi cậu đến mức gió tanh mưa máu, vậy mà cậu chẳng có ý kiến gì sao?” Lí Cảnh Lâm đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, “Nếu như cậu nói một câu Mai Tử Hạnh là con trai, chẳng phải sẽ giải quyết xong sao?”

“Lại là vấn đề này, xem ra anh rất quan tâm tới chuyện năm đó.” Đoạn Kỳ cau mày, cố gắng nhớ lại chuyện cũ, “Tuy rằng tôi không còn nhớ rõ lắm bởi vì lúc đó căn bản tôi không quan tâm tới cô ta.” Nói đến đây, anh dừng một chút, xoay người lại, nhìn kỹ Lí Cảnh Lâm rồi mới nói tiếp: “Khi biết anh ở đâu, tôi chỉ muốn đi tìm anh, căn bản không quan tâm tới cô gái nhảm chán đó, vậy nên anh không cần phải băn khoăn nữa.”

Oa, lỗ tai đỏ bừng cả lên rồi. Lần đầu tiên Đoạn Kỳ nhìn thấy biểu hiện e thẹn như vậy của Lí Cảnh Lâm, cảm giác thật sự tuyệt không thể tả được. Nhất thời hưng phấn, nhịn không được tới gần hắn, hôn một cái lên mặt Lí Cảnh Lâm, “chụt” một tiếng thật to, những người cách tai nghe đều nghe được rõ ràng.

“A Lâm, tôi thích anh lâu lắm rồi.” Đoạn Kỳ nhẹ nhàng mở miệng, “Từ thời khắc gặp được anh, tôi vẫn luôn tưởng tượng, bây giờ chúng ta có thể ở gần nhau như vậy, tôi rất hạnh phúc.”

Nói một chút, lần này hôn ở khóe miệng.

Giống như máy bị đơ, bình thường Lí Cảnh Lâm bị Đoạn Kỳ thô bạo ép hôn, lần này tự nhiên thổ lộ chân thành như vậy, khiến hắn không biết xoay sở thế nào, ngoại trừ mặt càng thêm hồng, hắn xấu hổ đến mức không nói nên lời, chẳng chỗ nào giống một Lí Cảnh Lâm không sợ trời không sợ đất.

Qua hồi lâu, Lí Cảnh Lâm mới nuốt một ngụm nước bọt, run rẩy mở miệng.

“Tuy rằng tôi vẫn nghĩ cậu là một tên công tử trắng hoa, không biết xấu hổ, suốt ngày chìm đắm trong đám con gái, quyền rũ sư muội lại dây dưa với Mai Tử Hạnh, thế nhưng dù cậu tệ bạc đến mức nào cũng không thể ngăn cản tôi, huống hồ giờ cậu lại nói thế.”

Học theo Đoạn Kỳ, Lí Cảnh Lâm ngừng một chút, đối diện với đôi mắt đang nhìn thẳng vào mình của Đoạn Kỳ, nói tiếp: “Tôi cũng thích cậu, so với cậu chỉ có sớm hơn chứ không muộn.”

Mà câu trả lời Đoạn Kỳ cho hắn là một cái ôm vừa nhiệt tình vừa dịu dàng, hận không thể để người trước mắt tiến vào lòng mình.

Chất lượng tai nghe ngày nay thật đáng tuyên dương, phía bên kia YY, A Tú, sư muội bị tình cảm mãnh liệt khiến cho mặt đỏ tím đập, hô to quá đã. Còn bên A Hoa, cô nghe màn tỏ tình chân thành của anh trai và bạn trai lại có cảm giác muốn khóc. Cô ngại tai nghe rè nên dùng loa ngoài, lúc kích động còn mở âm lượng lớn. Rõ ràng anh trai từng nói với cô, ở trong phòng không nên mở loa to như vậy, vì cách âm không tốt, bên trong làm gì, bên ngoài đều nghe được rõ ràng, nhưng cô không vâng lời. Giờ cô phải làm gì đây, A Hoa tuyệt vọng nghĩ.

Bởi vì mẹ cô tan tằm về nhà, đúng lúc đẩy cửa bước vào thì nghe được câu then chốt, hiện tại nét mặt trầm trọng, dường như tiếp theo sẽ đưa ra quyết định tuyệt vọng.

=====

Tối nay hay ngày mai tui up luôn 2 chương cuối nha ;;;;;; A ;;;;;;

Cuối cùng cũng phải chia tay tụi nó ời hự hự :’(

31. Chương 31

[Bang] [Diệp Khanh]: [Diệp Khanh] login.

[Bang] [Khu Cước Tú]: Chà chà chẳng phải gà vàng đây sao? Cuối cùng cũng kết thúc tuần trăng mật dài đằng đằng về rồi à?

[Bang] [Diệp Khanh]: ...

[Bang] [Đầu bóng loáng mù mắt chó]: Gần đây thật đúng là hoa đào đủ kiểu nha, ân ái các loại, khiến người xem không chịu nổi, đúng không Tiểu Diệp Tử?

[Bang] [Diệp Khanh]: ... Cầu đừng ném đá.

[Bang] [Tích Chi]: Tiểu Diệp Tử về rồi~ Máy ngày không có cậu, cảm giác như cửa Dương Châu chẳng có gì vui về!

[Bang] [Tiêu Lạc Diệp]: Diệp Khanh là ai thế? Tích Chi, em đang nói ở bên anh không thú vị bằng cái thằng Tàng Kiếm kia sao?

[Bang] [Diệp Khanh]: ...

12305383_850140418434740_139666416_n

lăng Tần Hoàng

[Bang] [Tiêu Lạc Diệp]: Có phải Diệp Khanh cũng là một em gái đáng yêu, hoạt bát như Tiểu Tích không? Vừa nhìn cái tên đã biết là một người đẹp, nào nào nào, chúng ta làm quen với nhau một chút! Anh nói cho em biết nha, em đi theo anh, trong server này sẽ chẳng có nơi nào em không thể đi. Cái gì mà 2200, lăng Tần Hoàng*, set Tần Phong* đều không thành vấn đề!

Chuyện này là sao... Nhìn khung chat càng ngày càng khoa trương kia, Ngụy Diệp thổ một ngụm máu trong lòng, nhin không được gửi tin mật.

11301371_850140235101425_1931295099_n

set Tần Phong Tàng Kiếm

Kết quả hỏi ra mới biết được, đây là do Cầu Đản nghịch đại cái máy biến âm, ai mà ngờ được thanh âm của cậu ta biến đổi có thể so với Hanazawa Kana*, lực hấp dẫn với đám trạch nam hèn mọn lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi. Sau đó, cậu ta đột nhiên muốn chơi một acc đạo cô, bề ngoài cao quý lạnh lùng phối hợp với thanh âm đáng yêu, khi acc này làm ông chủ mở đoàn Đại Minh Cung, có ba đại nam muốn làm sư phụ thân truyền, có có một người trả toàn bộ phí bao đoàn, người đó chính là [Tiêu Lạc Diệp] trong bang, một acc hòa thượng đầu trọc sáng lấp lánh.

(Hanazawa Kana: Một seiyuu nổi tiếng (diễn viên ***g tiếng))

Điều này khiến Ngụy Diệp rất hiếu kì, rốt cuộc thanh âm của cậu ta như thế nào? Chạy ào vào YY bang hội, chỉ thấy Cầu Đản đang dùng nick Tích Chi, ở trên YY nói không biết xấu hổ, vội vàng điều chỉnh âm lượng nghe thật kĩ từng câu, Ngụy Diệp biểu lộ, nếu không phải giờ cậu đã ở bên Cố Ân Sinh, thanh âm này thật đúng là quyến rũ. Đặc biệt là cái kiểu không tự ý thức được như Cầu Đản, bản thân cậu ta cũng không biết thanh âm của mình đáng yêu tới nhường nào, cứ “ưm ưm”, “a a”, thật là quấy nhiễu con tim người ta mà. Ngụy Diệp nghĩ, giọng điệu nói chuyện thì chẳng khác gì Cầu Đản trước đây, sao cảm giác vẫn không giống?

“Tôi không thể nào báỉ anh làm sư phụ được.” Chợt nghe thấy Cầu Đản chẳng chút luyến tiếc nói, “Tôi nói rồi, sư phụ của tôi là Cầu Đản, tôi chỉ có một sư phụ là đủ rồi, sư phụ của tôi đẹp trai nhất.”

Lời này mà cậu ta cũng nói ra miệng được, mấy câu khoe khoang mình đẹp trai nhất này nọ, Ngụy Diệp len lét thảy cậu ta che mặt một chút.

“Tiểu Tích, những lời này là sao? Em đi hỏi thăm xem, [Tiêu Lạc Diệp] anh đây thật sự rất nổi tiếng, đối xử với đồ đệ tốt vô cùng, có cả đồng người xếp hàng muốn làm đồ đệ thân truyền của anh, có cái gì không bằng tên Cầu Đản kia chứ, tên thì thô bỉ, lại còn đẹp trai nhất, hẳn ta đã so với anh đây chưa mà dám vênh!”

“Mấy lời này của anh, tôi không muốn nghe, Cầu Đản đẹp trai nhất, anh phiền phức nhất, ông chú ạ...”

“Anh là ông chú? Em, Tiểu Tích, em đừng hiểu lầm anh...”

Cái này không có ai quan tâm sao? Sao lại để hai tên tai họa ở đây đối phó với người ta? Sao A Hoa cũng không onl? Ngụy Diệp nhìn danh sách bang hội, Cố Ân Sinh chắc mới xuống tàu thôi, có nên gọi điện thoại quấy rầy anh ấy không nhỉ... Rõ ràng mới cách xa nhau nửa ngày, sao đã nhớ đến anh ta rồi, trên mặt thật nóng.

Ngụy Diệp hé ra khuôn mặt đỏ bừng, tiếp tục ngồi trong góc tường nghe YY.

“Tiểu Tích, em là sinh viên à? Hiện tại đang ở ký túc xá sao? Các em khai giảng sớm thật đấy, vừa nhìn đã biết là sinh viên tốt.”

“Không, tôi đến trường sớm để chuẩn bị thuê nhà.”

“A, cũng đúng, ký túc nữ sinh rất lảm chuyện. Tiểu Tích à, rốt cuộc em có đồng ý làm tình duyên của anh không?”

“Tình duyên?”

Hả? Ngụy Diệp vô ý thức ngây người, thanh âm này thật kỳ quái, hình như là một người đàn ông đang bắt chước cách nói chuyện của con gái... Đàn ông?

Tiếp theo là một loạt thanh âm chói tai, “Ha ha, còn dùng máy biến âm, Cầu Đản, lá gan của em không nhỏ.”

“Anh quản tôi chắc, anh là ai chứ!” Bạn học Cầu Đản còn ngoan cố cãi lại.

“Anh? Anh là Pháo ca nhà em.”

Sau đó? Ngụy Diệp cùng Lạc Diệp đại sư ở trên YY bốn mắt nhìn nhau. Tiếng động này có vẻ kinh khủng... Khụ khụ, Ngụy Diệp vừa định nhắc nhở, đột nhiên bên kia YY không chút nhúc nhích, game cũng thoát ra.

Lạc Diệp đại sư ngưng một chút mới phần nộ nói: “Mẹ nó, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Các người kết hợp với nhau lừa tôi?”

Ngụy Diệp: ...

“Tôi mặc kệ, đám người trong bang cậu trêu đùa tôi, nghĩ tôi dễ bắt nạt chắc, có tin tôi lên 818 các người không?”

Ngụy Diệp: ...

“Không được, bang chủ các người đâu, người quản lí đâu? Nhất định phải bồi thường một cô em cho tôi, nếu không hận này khó mà tiêu tan được! Việc này không thể để yên, tức chết tôi! Em thấy có đúng không, Tiểu Khanh! Hay là trực tiếp bồi thường em cho anh đi!”

Ngụy Diệp: “...Anh chắc chắn chứ?”

Cố Ân Sinh: “Mày dám?” Vừa mới về nhà đã nhìn thấy người ta đùa giỡn vợ anh?

Lạc Diệp ngưng lại trong thoáng chốc: “Mẹ nó, bang các người không có con gái à? Con gái! Ông đây chỉ muốn con gái!”

Lúc này trên YY cuối cùng cũng truyền ra tiếng con gái, A Hoa nói: “Diệp Tử, Quân gia, tớ đưa các cậu vào kênh nhỏ, có việc gấp.”

Lạc Diệp lập tức chen lời: “Có phải là bang chủ không? Anh nói em nghe nè, người trong bang bọn em không phải đều kém cỏi như nhau, nếu như em không...”

A Hoa lòng nóng như lửa đốt bây giờ căn bản lười đáp lại hắn ta, trực tiếp đá cái tên ồn ào này ra khỏi kênh...

Lạc Diệp: ... Mẹ nó, phải 818, phải 818 ngay lập tức!

Thế nhưng hai người lúc này đã không còn tâm trạng đâu để quan tâm đến hắn, mọi người chơi với nhau đã lâu, ai cũng nhận ra sự nghiêm trọng trong giọng điệu của A Hoa, “Quân gia, Diệp Tử, lần này thật sự có chuyện muốn nhờ các cậu.” A Hoa ghen ngào nói, “Các cậu có thể liên lạc với Đoạn Kỳ không? Anh tớ, hiện tại anh ấy, anh ấy chẳng khác gì kẻ điên, tớ xin các cậu, liên lạc với anh ta có được không?”

Trạch nam và Đoạn Kỳ? Trong lòng Ngụy Diệp run lên, lẽ nào như cậu nghĩ... “A Hoa, cậu đừng vội, tớ nghĩ Đoạn Kỳ học năm nhất học viện Công nghệ thông tin, nhất định có thể liên hệ được với cậu ta...”

“Đoạn Kỳ vừa login, gọi cậu ta vào?” Ngụy Diệp còn chưa dứt lời đã bị Quân gia ngắt.

“Mau lên!” A Hoa trốn trong phòng vệ sinh len lén bắt wifi nhà hàng xóm, cô rất sợ bị mẹ phát hiện ra điều mình làm, đồng thời cũng thầm cảm thấy may mà mẹ chỉ tịch thu sim điện thoại, cuối cùng cô cũng nghĩ ra cách để liên lạc với Đoạn Kỳ. Cô không thể tiếp tục nhìn anh trai như vậy, đều do cô sai, lỗi của cô! Chỉ cần có một tia hy vọng, cô sẽ không bỏ cuộc.

“A Hoa? A Lâm làm sao thế? Điện thoại di động không nghe, nhắn tin không trả lời, trò chơi cũng không lên, mấy hôm trước tôi đi vẫn còn rất tốt cơ mà.” Đoạn Kỳ vừa vào đã liên tiếp hỏi mấy câu, trong giọng nói khó nén nổi sốt ruột, nôn nóng.

“Đại thần, anh hãy nghe tôi nói, đều do tôi sai.” A Hoa ghen ngào, “Mẹ tôi phát hiện ra chuyện của các người, lúc đầu mẹ không thể hiện gì, nào ngờ anh vừa đi, mẹ bắt đầu tuyệt thực, buộc anh tôi chia tay anh! Khuyến anh tôi thế nào cũng vô dụng, hiện tại đã vài ngày không ăn gì, bọn họ đều muốn chết cả rồi!”

!!!

Ngụy Diệp mới nghe đến đó, trong đầu đã tối sầm, hướng chỉ đường sự Đoạn Kỳ.

“A Hoa, cô đừng gấp, khuyên nhủ họ đi, có thể uống một chút cũng được, tôi sẽ qua đó ngay!” Tiếng Đoàn Kỳ sốt ruột đầy ngả vật gì đó truyền qua mic.

“Đừng, đại thần, anh tới cũng vô ích thôi. Mẹ tôi điên rồi, bà sẽ không để anh gặp anh trai tôi đâu. Bà ấy muốn anh trai chết, bà ấy cũng chết!!” A Hoa rút cuộc không nhịn được nữa, bật khóc. Ba ngày ngấn ngủ khiến một người quen với cuộc sống an nhàn như cô phải trải qua khảo nghiệm chưa từng có, những người thân thiết nhất lần lượt tuyệt thực khiến tinh thần của cô bị tổn thương thật lớn, hơn nữa còn nổi tự trách khi tất cả đều bắt nguồn từ sai lầm của cô. Nếu không dựa vào sự cố chấp muốn liên lạc với Đoàn Kỳ, A Hoa chỉ sợ cũng không chịu nổi nữa.

“Không đến? Cô bảo tôi cứ mở mắt trừng trừng nhìn anh ấy và mẹ chết khô sao!” Trong mic truyền tới tiếng đổ vỡ ầm ỉ, Đoàn Kỳ ngấm lại thấy mẹ Lý thật lợi hại, khi anh đi vẫn còn vui vẻ bình thường, đột nhiên trở mặt ra tay thật ác... Lại thêm một loạt tiếng vang bạo lực.

“A Hoa, Đoàn Kỳ, hai người đều bình tĩnh lại đi.” Cố Ân Sính nhẹ giọng quát lớn. Ngụy Diệp cũng vội vàng mở mic kêu hai người giữ bình tĩnh.

“A Hoa, mẹ cậu còn không cho anh cậu đến trường sao?” Cố Ân Sính hỏi, “Đoàn Kỳ, cậu tùy tiện xuất hiện chỉ càng khiến tình hình thêm rắc rối mà thôi.”

“Không biết...” A Hoa cố gắng nín khóc, muốn nói rõ ràng hơn một chút. “Nhưng mà chắc sẽ không... Du học, hẳn bà sẽ cho anh đi du học.”

“Vậy...” Đoàn Kỳ mở miệng nói mới nhận ra mình đang sợ hãi, gần như nói không nên lời, “Vậy anh của cô... nghĩ thế nào... Anh ấy muốn cùng tôi...”

“Anh tôi trở nên ngu người rồi. Đã hai ngày liền anh ấy không hé răng, cứ nằm một chỗ không động đậy. Nhất định anh ấy rất thích anh, anh ấy muốn đem mạng ra đổi, sao anh dám, sao anh có thể hỏi anh tôi như vậy...” A Hoa vừa nghĩ tới anh trai, trái tim đau đớn muốn chết. Cô đã khóc vô số lần nói anh cô hãy từ bỏ đi, từ bỏ đi, nhưng thấy ánh mắt của anh, cô không nói nổi một câu...

“Vậy cô hãy nói cho anh cô biết.” Đoàn Kỳ cắn răng nói, “Đừng làm hại thân thể của bản thân và mẹ, không cần phải vì cái này mà đánh đổi tính mạng. Nên ăn uống vào. Mẹ muốn cho anh ấy du học thì cứ đi. Tôi, Đoàn Kỳ, sẽ chờ, cùng làm thì len lút yêu, mấy chuyện mẹ vợ đại nhân cứ để tôi lo nghĩ, anh ấy chỉ cần chăm sóc bản thân là được rồi!”

A Hoa khiếp sợ nhìn chằm chằm anh trai mình đột nhiên đẩy cửa buồng vệ sinh. Giọng của Đoàn Kỳ nhỏ vẫn còn quanh quẩn trong không gian chật hẹp, cái khác duy nhất là trong mắt anh trai cô lại khôi phục ánh sáng một lần nữa.

“Được.”

Cô nghe thấy anh mình nói, tuy rằng thanh âm khàn khàn đáng sợ, nhưng trong lời nói ẩn chứa sức mạnh vô tận. Cô đã hiểu rõ từ lâu, mẹ làm như vậy ngoại trừ dằn vặt người nhà thì chẳng thay đổi được điều gì. Có những thứ đáng giá cho người ta đánh cược tất cả.

Cô nghĩ để anh trai mình ra nước ngoài là một cách cách ly hữu hiệu, có thể đợi tới khi hai người đủ lông đủ cánh, dù mẹ có cố gắng thế nào cũng không thể ngăn cản họ rẽ vai sánh bước.

Hai người trải qua một màn gia đình đau khổ của đôi vợ chồng son kia, lại nói chuyện một hồi mới tự bắt đầu chuẩn bị nhiều hơn vì tương lai hai người.

Cố Ân Sính thấy A Hoa cũng rời khỏi kênh, chỉ còn Ngụy Diệp im lặng treo ở đó. Anh biết, Diệp Tử đang thấy khổ sở vô cùng, lo lắng vô cùng, lo cho trạch nam và Đoàn Kỳ, cũng lo cho mình và cậu ấy.

“Diệp Tử.”

Trầm mặc một chút mới nghe thấy tiếng Ngụy Diệp trả lời, “Ừ?”

“Còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi?”

“... Ừ”

“Diệp Tử, anh muốn nói cho em biết, chúng ta không giống với bọn họ. Chúng ta sẽ không đến mức như họ.”

... Yên lặng.

“A, thật sao?”

Có chút yên tĩnh, dường như có ý nghĩ hoặc.

“Trước khi đến gặp em.” Cố Ân Sính chậm rãi nói, “Anh đã đi gặp ông già nhà anh, cái gì nên nói đều nói hết. Ông ta, không thể tránh được.”

“!”

“Thế nên em yên tâm, chúng ta sẽ không như thế. Diệp Tử, dù trời có sập xuống, cũng có anh cao như vậy chống đỡ, em đừng sợ.”

32. Chương 32

“Con trai, con trai?” Mẹ Ngụy nhìn thẳng con ngốc nhà mình đang ăn cơm mà cũng có thể để linh hồn bay ra ngoài vũ trụ, không khỏi nói thầm trong lòng, lẽ nào nó đang yêu thật? Vậy...

“... Khụ, mẹ gọi con à?” Cuối cùng Ngụy Diệp cũng hồi phục tinh thần. Ngày hôm qua cậu đột nhiên chịu quá nhiều kích thích, từ việc trạch nam come out cho đến sự thẳng thắn của Cố Ân Sính, nhất thời hỗn loạn vô cùng, trong lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào, tràn đầy tình cảm không thể nói bằng lời. Mà giờ ngẫm lại cái câu “dù trời có sập xuống, cũng có anh cao như vậy chống đỡ”, trên mặt lại nóng ran. Tên khốn này sao có thể lãng mạn đến thế nhỉ?

Mẹ Ngụy chớp chớp mắt, nói chuyện với mình buồn ngủ thế à? Mắt cái thằng nhóc này lại nhìn về nơi xa xăm rồi, về mặt thì chẳng khác nào còn mèo hoang động dục ở dưới lầu, mẹ Ngụy nhay cảm khê ghé sát vào tai Ngụy Diệp mà nói: “Con trai à, đang nghĩ gì thế?”

Ngụy Diệp bị mẹ làm cho sợ thót tim, đại não ngắn ngủi không thể suy nghĩ, bất giác trả lời “Nghĩ đến người cao có thể chống đỡ, còn muốn thay đổi vóc dáng lùn tịt đáng ghét này nữa!” Nói xong, Ngụy Diệp mới cảm thấy không ổn. Nhìn mẹ mình bày ra vẻ mặt nguy hiểm, đang liên tưởng đến cái gì đó, tư duy của mẹ thật linh hoạt... Đoán nửa ngày vẫn không đoán ra trong đầu mẹ mình đang suy nghĩ cái gì, Ngụy Diệp bất an, lại nghĩ đến chuyện của anh Lâm, sợ hãi vô cùng, vội vàng và cơm vào miệng rồi chạy mất tăm.

Ngụy Diệp trở về phòng, hiểm khi không lập tức ngồi lại trước máy tính, bắt đầu PK. Có những vấn đề không phải chìm đắm vào game là có thể giải quyết được. Ngụy Diệp ngồi ngốc trước cửa sổ, chuyện của anh Lâm và Quân Khuynh lần này thật sự khiến cậu bị dả kích rất lớn, không khác gì một đòn cảnh cáo trời giáng. Cậu không thể nào dự đoán được liệu mình và tên khốn cũng sẽ đến bước đường cùng ấy không? Hay là mẹ mình có cực đoan giống mẹ anh Lâm hay không? Nhưng ai có thể nói trước được tương lai? Cho dù đối phó được với mẹ mình, phía nhà tên khốn thì phải làm sao? Cho dù tên khốn đã nói chuyện với ba anh, nhưng Ngụy Diệp vẫn cảm thấy trong lòng trống rỗng, rồi bời. Càng nghĩ nhiều, trái tim càng đau như bị con dao cùn cứa vào.

Nếu như chuyện đó xảy ra với mình, Ngụy Diệp nghĩ, bọn họ nên phản ứng thế nào? Không có mẹ giúp đỡ về kinh tế, bản thân cậu có thể làm gì? Bản thân cậu chỉ là một thành viên chẳng biết gì ngoài lý thuyết toán cao cấp, đại số tuyến tính, tiền mặt và tài chính, cho dù dốc hết sức cũng không được, điều duy nhất có thể làm chỉ sợ là luyện game, ha ha. Ngụy Diệp càng nghĩ càng chán ghét bản thân, đi học thật sự không có chút hứng thú nào, kết quả là không học được cái gì, ngoại trừ làm cho cậu gặp được anh.

Thế nhưng, bây giờ ngay cả cậu có thể đi tiếp cùng anh hay không cũng không đảm bảo được, cậu thật hận, hận bản thân mình bất lực. Cậu sợ, sợ bọn họ sẽ bị chia cắt một cách tàn khốc như vậy, cậu không muốn như thế, cậu muốn cùng Cố Ân Sính yêu nhau, sống yên ổn bên nhau.

Ngã xuống sàn nhà, Ngụy Diệp ôm đầu gối, cuối cùng cũng trút tất cả sự hoảng sợ và lo lắng ngày hôm nay theo tiếng khóc thầm.

“Con trai...”

!

Trong lòng Ngụy Diệp kinh hãi, thậm chí ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, rất sợ mẹ nhìn thấy gương mặt giàn dụa nước mắt của mình.

“Có chuyện gì không thể nói với mẹ sao?” Mẹ Ngụy buông chén trà trong tay, mau chóng tiến lên phía trước nhìn đứa con ngoan khóc đến thảm thương của mình, “Có chuyện gì, đừng giấu trong lòng. Mẹ nhìn con mà đau lòng muốn chết, bảo bối của mẹ.”

“Mẹ...” Ngụy Diệp nhin không được cúi đầu vào ***g ngực chẳng rộng của mẹ, khóc ra thành tiếng, “Mẹ, con thích anh ấy, con thật sự rất thích anh ấy, hu hu...”

“Con này...” Mẹ Ngụy một tay nuôi nấng con trai lớn lên, thật ra khi còn bé Ngụy Diệp cũng rất nghịch ngợm, không thích nghe lời bà, từ khi chồng trước của bà thời gian dài không trở về nhà cho đến khi bà quyết định ly hôn, con trai trở nên hiểu chuyện hơn, nghe lời hơn, ở trường học bị bắt nạt cũng không nói, ở nhà ông bà sẽ bảo vệ bà, lúc nào cũng lo lắng, sợ hãi một mình, chịu ảm ức một mình, lén lút khóc một mình. Thấy con trai khóc như vậy, trái tim bà đau muốn vỡ tung. Đứa con trai quý báu nhất của bà, làm sao bà bỏ nó được?

“Được, được, mẹ biết rồi, con đừng khóc.” Nhìn con từ nhỏ đến lớn, chỉ cần một ánh mắt, một nét mặt là bà hiểu được nó đang nghĩ cái gì. Khi đứa nhỏ kia tới nhà chơi, bà đã có cảm giác này, bà đoán được, chỉ là bà không dám tin tưởng, dù sao chuyện như vậy... Sau đó, bà cũng hiểu, nhưng bản thân bà vẫn có chút không chắc chắn, mong rằng sự tình không như bà tưởng tượng. Giờ con trai khóc đến mức này, bà biết, mình phải đối diện với nó. Thật ra, mẹ Ngụy tự cười nhạo bản thân, đàn ông và đàn bà ở bên nhau còn có thể đến mức này, con trai thích đàn ông thì làm sao?

Thẳng thắn mà nói, con trai bà thích là được rồi...

Mẹ Ngụy len lén lau nước mắt của mình, ôm con trong lòng, bắt đầu nói với cậu, bất kể con thế nào, dù con thích nam hay thích nữ, mẹ không sao cả, mẹ vĩnh viễn ủng hộ con, chỉ cần con hạnh phúc...

Đầu tiên là ngốc, sau đó vẫn ngốc, ngay khi Ngụy Diệp cuối cùng cũng hiểu ra mẹ mình đang nói gì, chẳng quan tâm đến gương mặt nước mắt nước mũi tèm lem, nhào vào người mẹ khóc lớn, chẳng qua lần này là nước mắt cảm động. Sau đó, mẹ Ngụy muốn Ngụy Diệp nói về Cố Ân Sinh, nghe con trai đỏ mặt kể ra xong, mẹ lại giảng cho con trai một bài, dù là đàn ông ở với đàn ông, vấn đề giữa tình nhân cũng như đàn bà với đàn ông, ngoại trừ những vấn đề thuộc về nguyên tắc, đa số đều phải thông cảm và thấu hiểu cho nhau, xảy ra chuyện gì cũng đừng để chỉ có một người gánh vác, vân vân... Hai mẹ con ngốc nghếch như vậy cứ tâm sự với nhau cả đêm.

Sáng sớm hôm sau, Ngụy Diệp mang đôi mắt đỏ hồng tỉnh giấc, trong lòng tràn đầy hạnh phúc lâng lâng, ôi chao sao mà may mắn thế,...

Chợt cậu nhớ ra, tối hôm qua nói với Cố Ân Sinh là đi ăn cơm tối, sau đó không thấy người yêu đáp lại, Cố Ân Sinh cao kều sẽ lo lắng vô cùng, chỉ sợ cặp đôi Romeo Lương Sơn Bá* hàng xóm kia làm hại cuộc sống của mình cũng không có kết thúc hạnh phúc.

(Romeo Lương Sơn Bá: Couple hay được ghép với nhau vì tình yêu của hai ảnh đều chết)

Điện thoại di động hết pin bị sập nguồn rồi? Ngụy Diệp lấy điện thoại ra xem, trong lòng kêu chết cha rồi, mau chóng cắm sạc pin, khởi động máy. Quả nhiên có các loại cuộc gọi nhớ, tin nhắn, QQ, YY chát ních, mà người gửi đến đều là Mr. Cố. Khụ khụ, Ngụy Diệp vừa định gọi lại, không ngờ điện thoại lại vang lên, quả nhiên, trên màn hình lấp lánh cái tên Cố cao kều.

“Diệp Tử... Không sao chứ?”

“Ừ, điện thoại hết pin! Em sai rồi...”

“Không sao là tốt rồi.” Nghe từ loa truyền tới tiếng thở dài thả lỏng của người nào đó, trong lòng Ngụy Diệp căng thẳng, chợt bên kia nói, “Nghe giọng của em lạ thế, khóc à?”

“Đây là vui quá mà khóc!!” Ngụy Diệp vội vàng thanh minh, rất sợ anh hiểu lầm điều gì đó.

“Có thể chia sẻ chuyện vui của em với anh không?” Ngài Cố cười rất dịu dàng.

“Chờ đến khai giảng em sẽ nói cho anh. Dù sao cũng chỉ vài ngày nữa thôi, em muốn nói trực tiếp với anh, có được không?”

“Được, vậy anh ở nhà của chúng ta chờ em, được không?”

“Hả?!” Ngụy Diệp bất giác ngẩn ngơ.

“ ‘Anh Lâm’ của em bị tổng ra nước ngoài rồi, đừng nói với anh là em sẽ thuê nhà một mình nhé, hơn nữa không cho anh Lâm, em cũng chẳng liên lạc được với chủ nhà.”

Đạch, mẹ vừa mới nói không cho ở chung, Ngụy Diệp tưởng tượng tới viễn cảnh kia, cảm thấy giọng nghẹn lại, làm sao bây giờ...

“Vậy nên, ngài Ngụy Diệp.” Cậu nghe Cố Ân Sính cố gắng đè thấp giọng, tiếng nói trầm như vậy mê hoặc cậu, “Có thể cân nhắc tới nhà của anh không?”

Ngụy Diệp: ...

“Được.” Ngụy Diệp nói xong, hoàn toàn bị sự quyến rũ của sắc đẹp đánh bại, một chút phản kháng cũng không có. Mẹ ơi, con trai đã phụ sự dạy bảo của mẹ, thể lực tội ác quá mạnh mẽ! (Le mẹ: Mẹ hết sức thất vọng về con, đồ mê trai! =)))

Ngày từng ngày trôi qua thật nhanh, chỉ chớp mắt, Ngụy Diệp xách theo vali vô cùng lớn tràn ngập tình yêu thương của mẹ, bên trong còn có gra giường, vỏ chăn, vỏ gối, vân vân... ngây ngốc đứng dưới lầu nhà Cố Ân Sính.

Trong lòng có kích động, có ngốc nghếch, có thấp thỏm, thật đúng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Đáng tiếc, cậu chưa kịp bối rối được bao lâu đã bị một đám lông trắng như tuyết mạnh mẽ va chạm tới mức suýt nữa ngã xuống đất. Đáng tiếc hơn là cậu còn chưa kịp đứng vững lại bị một bóng đen lao tới, double kill!! Ngã xuống người nào đó.

“Long Nha và... Phiên Phúc?!” Ngụy Diệp kinh ngạc!

“Anh thì sao?” Cố Ân Sính cũng bắt chước hai con gấu gấu bám vào người Ngụy Diệp, cọ cọ chỗ này, cọ cọ chỗ kia, móng vuốt chó rất không biết xấu hổ thò vào nơi... Khụ khụ.

“Tên khốn chết tiệt...”

“Gi?”

Tay! Cái tay! Mặt Ngụy Diệp đỏ bừng, sao cái tên mặt dày đáng chết này dám quá phận thế hả?

“Anata... Oppa... Iya!”

(Anata: đại từ nhân xưng của Nhật (phụ nữ Nhật cũng gọi chồng là Anata – mình ơi). Oppa thì chắc ai cũng biết là của Hàn. Iya: không muốn, không thích, không đâu, đừng mà (Nhật))

“...” Cố Ân Sính sững sốt một chút, “Gần đây em với mẹ xem cái gì thế?”

“Thơ ngây phiên bản Nhật và Hàn...” Chờ một chút! Ngụy Diệp suýt nữa thì cắn vào lưỡi, “Em, mẹ em... Anh biết rồi?”

“Hử?” Cái gì, ôm.

“Ở dưới lầu đừng như vậy...”

“Hử? Nói đi!” Chết cũng không buông tay.

“Khụ, nếu như biểu hiện sau này của anh tốt, mẹ em nói sẽ cho phép nàng dâu như anh vào cửa nhà họ Ngụy...”

!

Cố Ân Sính sững sốt một chút, sau đó cũng cảm thấy niềm hạnh phúc tràn lan toàn thân. Anh thật sự không ngờ anh lại may mắn tới vậy! Không kìm nén nổi nổi kích động trong lòng, anh ôm chầm lấy Ngụy Diệp, hôn cậu.

Lần này đến phiên Ngụy Diệp ngây ngẩn cả người. Đây là lần đầu tiên của cậu... Lần đầu tiên... Ngụy Diệp mơ màng nghĩ, ban đầu chỉ là chút lưu luyến băng qua, dần dần bị Cố Ân Sính khéo léo cạy mở, quần quít gần bó, tất cả cảm giác đều tập trung trên môi, không thể suy nghĩ, không thể hô hấp, chỉ có thể tùy theo sự dẫn dắt của kẻ xâm nhập, cùng hòa tan một chỗ, cho đến khi...

Cho đến khi Ngụy Diệp suýt nữa nghẹn thở mà chết mới thôi.

Khụ, không có ai chứ, Ngụy Diệp thở dốc mấy hơi, cúi đầu nhìn hai đứa trẻ Phiên Phúc và Long Nha gấu gao theo dõi bọn họ, ánh mắt như muốn nói: Hai kẻ ngốc các người ôm nhau không thấy nóng à?

Được rồi, Phiên Phúc, Phiên Phúc, Ngụy Diệp vội vàng túm lấy Cố Ân Sính hỏi, trong quá trình đó, ánh mắt ngưỡng ngừng không thể nhìn thẳng vào đối tượng vừa hôn mình mãnh liệt. Cố Ân Sính quyết định thật nhanh, đứng dưới lầu chắc là không thể hôn nhau lần nữa đâu, vì vậy xách hành lý, dắt theo Phiên Phúc còn không quên nắm tay vợ chạy lên lầu.

Vừa đi anh vừa nói, Phiên Phúc là do trạch nam bảo A Hoa gửi cho Đoạn Kỳ nuôi, bảo không nuôi con trai tử tế thì đừng gặp hắn nữa, kết quả Đoạn Kỳ muốn lên đi gặp mặt trạch nam, vì vậy vừa nhìn thấy Cố đại thần, ném chó cho anh xong đi tiễn người yêu luôn.

Vậy sao, Ngụy Diệp hiểu ra, vội vàng hỏi thời gian, địa điểm cụ thể của anh Lâm. Cố Ân Sính nhướn mày, em thích gì, thà chết cũng phải chạy theo sao? Ngụy Diệp không nói hai lời đâm anh một cái, nói lời vô nghĩa. Cậu muốn gặp anh Lâm một lần cuối, lần sau không biết đến năm nào mới có thể gặp lại! Cố đại thần khó hiểu hỏi, chỉ là ra nước ngoài chứ đâu phải sang hành tinh khác, em thích gọi điện thoại thì gọi, thích webcam thì webcam, nói không chừng còn có thể dùng phần mềm giảm ping để chơi Cơ Tam, có phải sinh lý tử biệt đâu?

Ngụy Diệp nghĩ kỹ, đúng là thế thật! Trong lòng thoải mái hơn nhiều. Mẹ Lý sợ rằng không thể tưởng tượng được, đứa con trai của bà ra nước ngoài sẽ không còn sống trong thời kỳ bị cấm liên lạc nữa! Thả một trạch nam IT ra nước ngoài, he he...

Cố Ân Sính thấy vợ mình nghĩ đến xuất thần, cúi đầu muốn thân mật một phen. Ngụy Diệp đỏ mặt không giãi dụa, nhưng lúc này điện thoại đột nhiên kêu lên.

Có thể ngắt máy không, Cố Ân Sính dùng ánh mắt hỏi.

Không thể, Ngụy Diệp kiên quyết ngăn cản anh.

“A Hoa? Ừ, ừ, Phiên Phúc ở chỗ chúng tớ... Cái gì? Thật sao? Các cậu đều có thể tới à?... Thật tốt quá! Anh cậu cũng có thể ở ư?... Được được, chỗ chúng tớ có phòng, anh ấy đến không sao cả, tớ thay anh ấy đảm bảo!”

Hả? Nhìn người nào đó sung sướng ngắt điện thoại, Cố Ân Sính dùng ánh mắt cùn con long lanh hoang mang hỏi.

“A Hoa nói anh trai cô ấy muốn đến trường làm nốt thủ tục!” Ngụy Diệp cười ngây ngô, “Sau đó mọi người thừa dịp anh Lâm tới đây muốn đến chỗ chúng ta! Tất cả đều tới!”

Đúng là rất tuyệt, Cố Ân Sính yên lặng like trong lòng, sau đó bắt đầu tiến hành chuyện vừa rồi chưa tiến hành. Ban đầu Ngụy Diệp còn có thể thâm nghĩ phải tiếp đón bạn bè thế nào, sau đó, tràn đầy đầu óc chỉ là con mẹ anh, đừng cần môi em, tuy rằng rất thoải mái, nhưng không thể như thế được!

Được ở bên nhau thật là tuyệt vời, Ngụy Diệp dựa vào bên người Cố Ân Sính nghĩ thế, Lí Cảnh Lâm chờ Đoạn Kỳ trên tàu cao tốc cũng nghĩ thế, A Hoa và A Tú gần đây thảo luận với nhau cũng nghĩ thế, Cầu

Đản bị một Pháo ca kỳ quái đút thức ăn cũng nghĩ thế. Qua trò chơi, họ quen biết nhau, hiểu nhau, gần gũi nhau, cho dù có ngày phải xa cách, tình cảm đã kết trái cũng không thể chia cắt được.

Không có gì tốt đẹp hơn. Ngụy Diệp điều khiển Diệp Khanh quay đại phong xa vào Quân Dạ, chẳng hề để ý tới hình ảnh Thề non hẹn biển lấp lánh rực rỡ xung quanh. Không có gì có thể khiến họ xa nhau, dù cho khó khăn đến mấy, trắc trở thế nào, cũng không thể ngăn cản họ tiếp tục nắm tay nhau tiến tới. Đây chính là hạnh phúc! Chướng ngại vật ư? Anh mở Sơn mở Hồ, em một phát Hạc Quy, đại phong xa tới xoay chết hần! Nhất định phải hạnh phúc!

[Hoàn]

=====

Hoàn rồi mấy thím ơi huhuhuhuhu Cảm ơn thím Ốc đã vất vả bao lâu nay, thương thím lắm <3 vậy="" là="" chúng="" ta="" chính="" thức="" chia="" tay="" tui="" nó="" ở="" đây="" :((="" tui="" còn="" muốn="" biết="" thêm="" về="" cặp="" đường="" độc="" mà,="" sao="" tác="" giả="" hơn="" cho="" biết="" gì="" về="" quá="" trình="" چرا="" cảm="" nhau="" của="" tui="" nó="" vậy="" :((="" mà="" cũng="" hơn="" có="" phiên="" ngoại="" luôn="" ;;"="" v="" ;;"="" thôi="" thím="" nào="" yêu="" mến="" bộ="" này="" thì="" có="" thể="" tự="" viết="" phiên="" ngoại="" riêng="" ha="" ;;"="" v="" ;;"="" ps:="" sắp="" tới="" tui="" sẽ="" làm="" 1="" bộ="" của="" cái="" mình="" nữa,="" tên="" là="" nuôi="" mèo.="" dễ="" thương="" cực="" í="">

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xoay-chet-chu-husky>